USNESENÍ

Okresní soud v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivetou Derikovou ve věci

žalobce: **XXX**, narozený dne XXX
bytem XXX
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Davidem Srchem
sídlem Dukelská 15/16, 500 02 Hradec Králové

proti

žalovanému: **Czech Invest Group s.r.o.**, IČO 25942395
sídlem Štrossova 272, 530 03 Pardubice
zastoupený advokátkou Mgr. Lucií Popďakunikovou
sídlem třída Míru 450, 530 02 Pardubice

o zaplacení 150 000 Kč s příslušenstvím

takto:

I. Řízení se zastavuje.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Z účtu ČR – Okresního soudu v Pardubicích se žalobci vrací část zaplaceného soudního poplatku ve výši 4 800 Kč.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 17. 2. 2026 domáhal po žalovaném vrácení kupní ceny za prodej ojetého motorového vozidla zn. XXX ve výši 150 000 Kč s tvrzením, že od kupní smlouvy uzavřené mezi účastníky dne 5. 3. 2025 odstoupil.

Podáním doručeným soudu dne 31. 8. 2026 vzal žalobce žalobu v plném rozsahu zpět, neboť mezi účastníky byla dne 28. 8. 2026 uzavřena dohoda o narovnání. V dohodě se také účastníci shodli na tom, že náklady řízení si ponese každý z účastníků sám.

S ohledem na zpětvzetí žaloby soud řízení zastavil postupem dle § 96 odst. 1, 2 a 4 občanského soudního řádu (o. s. ř.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 146 odst. 1 písm. b) o. s. ř., kdy se účastníci práva na náhradu nákladů řízení v rámci uzavřené dohody o narovnání vzdali.

Protože řízení bylo zastaveno před prvním jednáním soudu, bylo rozhodnuto o vrácení části zaplaceného soudního poplatku žalobci dle § 10 odst. 3, věta prvá zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích v platném znění, sníženého o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč. Žalobci tak bude vrácena část soudního poplatku ve výši 4 800 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Žáková.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, prostřednictvím Okresního soudu v Pardubicích, a to písemně ve dvojím vyhotovení.

Pardubice dne 7. září 2026

JUDr. Iveta Deriková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Žáková.

USNESENÍ

Okresní soud v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivetou Derikovou ve věci

žalobce: **Czech Invest Group, s.r.o.,** IČ 25942395
sídlem Štrossova 272, 530 03 Pardubice
zastoupený advokátem JUDr. Radomilem Mackem
sídlem J. M. Marků 92, 563 01 Lanškroun

proti

žalovanému: **CINEMA TIME, s.r.o.,** IČ 24832367
sídlem Winterova II 1088, 530 03 Pardubice
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Gallatem
sídlem Filištínská 45, 537 01 Chrudim

o vydání vozidla

takto:

I. Řízení se zastavuje.

II. Změna žaloby navržená žalobce tak, aby byla žalovanému uložena povinnost vydat žalobci vozidlo XXX do 3 dnů od právní moci rozsudku, eventuálně pro případ, že jej nemá v dispozici, aby ve stejné lhůtě zaplatil žalobci 484 000 Kč, se nepřipouští.

III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 19 869 Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Radomila Macka do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

IV. Žalobci se z účtu ČR – Okresního soudu v Pardubicích vrací část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč.

Odůvodnění:

Žalobou doručenou soudu dne 20. 10. 2020 se žalobce po žalovaném domáhal vydání vozidla XXX, které žalovaný užíval na základě Smlouvy o nájmu dopravního prostředku uzavřené mezi účastníky dne 8. 8. 2018, a které do skončení trvání nájmu, tj. do dne 14. 2. 2019, žalobci nevrátil. Povinnost vydat žalobci předmětné vozidlo žalovaný nesplnil ani do dne podání žaloby, přestože byl žalobcem k vydání vozidla písemně vyzván.

Podáním ze dne 3. 5. 2021 žalobce navrhl změnu žaloby, aby byla žalovanému uložena povinnost vydat žalobci vozidlo XXX do 3 dnů od právní moci rozsudku, eventuálně pro případ, že jej nemá v dispozici, aby ve stejné lhůtě zaplatil žalobci 484 000 Kč, a to z toho důvodu, že žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že mu není známo, kde se předmětné vozidlo nachází.

Podáním doručeným soudu dne 3. 12. 2021 vzal žalobce žalobu v plném rozsahu zpět, neboť za trvání soudního řízení získal žalobce vozidlo zpět do svého držení, když jej nalezl a zajistil v autoservisu, kde bylo zanecháno žalovaným a odstaveno pro neplacení nákladů za objednané opravy.

S ohledem na zpětvzetí žaloby soud řízení zastavil postupem dle § 96 odst. 1, 2, 4 občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.).

Dále soud ve výroku II. rozhodl o nepřipuštění změny žalobního petitu v souladu s ust. § 95 odst. 2 o. s. ř, neboť s ohledem na zpětvzetí žaloby je již tento návrh na změnu bezpředmětný.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř., neboť analogicky lze dovodit, že řízení bylo zastaveno pro pozdější chování žalovaného, kdy předmětné vozidlo se dostalo do sféry dispozice žalobce až po podání žaloby (žalovaný ani netvrdil, že by dle smluvního ujednání vozidlo ke dni 14. 2. 2019 žalobci řádně předal). Soud tedy přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení představovaných zaplaceným soudním poplatkem ve výši 1 000 Kč (zbývající část soudního poplatku ve výši 1 000 Kč bude vrácena žalobci soudem), odměnou advokáta za 8 úkonů právní pomoci po 1 500 Kč dle § 9 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. (*soud při stanovení tarifní hodnoty nevycházel z žalobcem tvrzené částky hodnoty vozidla, neboť tato nebyla žádným způsobem prokázána a navíc nutno uvést, že soud změnu žaloby spočívající v eventuálním peněžitém plnění, nepřipustil a předmětem žaloby tak nadále zůstával nárok na vydání vozidla*), za převzetí a přípravu zastoupení, podání žaloby, předžalobní výzvu, změnu žaloby, písemné vyjádření, účast u 2 jednání a zpětvzetí, dále náhradou jeho hotových výdajů za 8 úkonů právní pomoci po 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., cestovným z Lanškrouna do Pardubic a zpět ve výši 1 194 Kč (automobilem XXX, palivo BA 95, kombinovaná spotřeba 8 l/100 km, základní náhrada 4,40 Kč/km, náhrada za benzin 27,80 Kč/l; jedna cesta z Lanškrouna do Pardubic a zpět činí 180 km), 21 % daní z přidané hodnoty z odměny advokáta, paušálních náhrad a cestovného. Náhradu nákladů řízení celkem ve výši 19 869 Kč je žalovaný povinen zaplatit k rukám advokáta žalobce (platební místo dle § 149 odst. 1 o. s. ř.).

Lhůta k plnění byla stanovena jako zákonná třídenní dle § 160 odst. 1 věta před středníkem o. s. ř.

Protože řízení bylo na základě zpětvzetí žaloby zastaveno, soud zároveň rozhodl o vrácení části zaplaceného soudního poplatku žalobci sníženého o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, dle § 10 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích v platném znění. Žalobci tak bude vrácena část soudního poplatku ve výši 1 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí ke Krajskému soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, prostřednictvím Okresního soudu v Pardubicích, a to písemně ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Pardubice dne 24. ledna 2022

JUDr. Iveta Deriková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Melichárková.

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jana Ducháčka a soudců JUDr. Ivy Trávníčkové, Ph.D., a Mgr. Jiřího Kopeckého ve věci

žalobkyně: **Czech Invest Group, s.r.o.,** IČO 25942395
sídlem Štrossova 272, 530 03 Pardubice
zastoupená advokátem JUDr. Radomilem Mackem
sídlem J. M. Marků 92, 563 01 Lanškroun

proti
žalované: **CINEMA TIME, s.r.o.,** IČ 24832367
sídlem Winterova II 1088, 530 03 Pardubice
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Gallatem
sídlem Filištínská 45, 537 01 Chrudim

o vydání vozidla,
k odvolání žalované proti usnesení Okresního soudu v Pardubicích ze dne 24.1.2022, č.j. 10 C 236/2020-101,

takto:

I. Usnesení okresního soudu se v odvoláním napadeném výroku III. **potvrzuje**.

II. Žádná z účastnic nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Shora uvedeným usnesením okresní soud zastavil řízení (výrok I.); nepřipustil změnu žaloby tak, aby byla žalované uložena povinnost vydat žalobkyni vozidlo XXX, eventuálně pro případ, že jej nemá v dispozici, zaplatit žalobkyni 484 000 Kč (výrok II.); žalované uložil nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 19.869 Kč k rukám jejího zástupce JUDr. Radomila Macka (výrok III.) a vrátil žalobkyni soudní poplatek ve výši 1.000 Kč (výrok IV.).

2. Okresní soud vycházel z toho, že žalobkyně se žalobou, podanou dne 20.10.2020, domáhala vydání vozidla, které užívala žalovaná na základě smlouvy o nájmu dopravního prostředku ze dne XXX.2018. Podle smlouvy měla žalovaná vrátit vozidlo do XXX.2019 a tuto povinnost nesplnila. Dne 3.12.2021 vzala žalobkyně žalobu zpět, neboť vozidla nalezla v autoservisu, kde jej zanechala žalovaná. Okresní soud poté dle § 96 odst. 1, 2 a 4 o.s.ř. řízení zastavil.

3. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud prvého stupně podle § 146 odst. 2 věta druhá o.s.ř. a právo na náhradu nákladů řízení přiznal žalobkyni. Dovodil, že důvodně podaná žaloba byla vzata zpět pro chování žalované, kdy předmětné vozidlo se dostalo do sféry dispozice žalobkyně až po podání žaloby a žalovaná ani netvrdila, že by dle smluvního ujednání vozidlo ke dni 14.2.2019 žalobkyni řádně předala. Žalobkyni bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 1.000 Kč a v nákladech na zastoupení advokátem - odměna advokáta za 8 úkonů právní služby po 1.500 Kč (dle § 9 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. za převzetí a přípravu zastoupení, podání žaloby, předžalobní výzvu, změnu žaloby, písemné vyjádření, účast na dvou jednáních a zpětvzetí), paušální náhrada hotových výdajů 8 x 300 Kč (dle § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), náhrada cestovních výdajů ve výši 1.194 Kč z Lanškrouna do Pardubic a zpět a 21 % daň z přidané hodnoty.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. Šárka Rokytová.

4. Usnesení okresního soudu ve výroku III., o náhradě nákladů řízení, napadla odvoláním žalovaná. Nesouhlasila s tím, aby byla povinna hradit žalobkyni náklady. Poukázala na to, že v průběhu řízení uvedla, že vozidlo před podáním žaloby odstavila na parkoviště autoservisu v XXX, když při silniční kontrole policie dne XXX.2019 bylo zjištěno, že automobil nemá platnou technickou kontrolu a nemůže na silniční komunikace. Ze záznamu policie je zřejmé, že vozidlo nemělo od XXX2019 platnou technickou kontrolu a XXX žalované panu XXX byl zadržen řidičský průkaz. Žalovaná od té doby nemohla vozidlo užívat. Vozidlo bylo odvezeno do servisu pana XXX z XXX. O tom byl informován jednatel žalobkyně XXX. Na jeho pokyn bylo vozidlo dne XXX.2019 předáno vedoucím servisu panem XXX XXX. Následně jednatel žalobkyně XXX u XXX objednal servisní práce. Žalobkyně tak věděla, kde se vozidlo nachází a disponovala s ním nejpozději od XXX2019. Tvrzení žalobkyně o tom, že žalovaná vozidlo nevrátila, je účelové. Žalobkyně také v průběhu řízení potvrdila, že s XXX komunikovala, ale zároveň tvrdila, že neví, kde se vozidlo nachází. Žaloba tak nebyla podána oprávněně. Je sice pravdou, že nedošlo k jeho předání žalovanou, ale žalobkyně nakládala s vozidlem prostřednictvím třetí osoby a věděla před podáním žaloby, kde se vozidlo nachází. Okresní soud také nijak nevyhodnotil to, že žalobkyně nabízela automobil k prodeji po několika dnech, kdy jej nalezla v XXX. Žalovaná navrhla, aby odvolací soud zrušil usnesení okresního soudu a věc vrátil k dalšímu řízení a doplnění dokazování.

5. Žalobkyně se k odvolání žalované nevyjádřila.

6. Odvolací soud přezkoumal usnesení okresního soudu podle § 212, § 212a o.s.ř. v odvoláním napadeném výroku III., o náhradě nákladů řízení a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

7. V dané věci došlo k zastavení řízení. Soud prvého stupně postupoval správně, pokud se při rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, které bylo zastaveno, zabýval ve smyslu ust. § 146 odst. 2 o.s.ř. tím, zda a případně, která z účastnic procesně zavinila zastavení řízení. Obecně platí, že pokud pouze jedna procesní strana zaviní, že řízení je zastaveno, a proto o věci nemůže být meritorně rozhodnuto, vzniká jí povinnost nahradit druhé procesní straně náklady řízení. Pojem „zavinění“, použitý v ust. § 146 odst. 2 o.s.ř. je třeba posuzovat výlučně z procesního hlediska (srov. např. rozhodnutí Ústavního soudu České republiky ze dne 17.12.2008, sp.zn. I. ÚS 315/07).

8. Řízení bylo zastaveno pro zpětvzetí žaloby. Pro posouzení, zda aplikovat ustanovení § 146 odst. 2 větu prvou či větu druhou o.s.ř. bylo třeba vyhodnotit, zda žaloba byla podána důvodně, a zda byla vzata zpět pro chování žalované, či nikoliv.

9. Žalobkyně se žalobou domáhala vydání vozidla. Z tvrzení účastnic vyplývá, že k datu podání žaloby dne 20.10.2020 žalovaná nesplnila svou povinnost, sjednanou ve smlouvě o nájmu, vrátit vozidlo žalobkyni dne 14.2.2019. Žalovaná sice tvrdila, že mezi účastnicemi došlo následně uzavření další smlouvy o jeho bezplatném užívání, toto své tvrzení ale neprokázala ani k němu neoznačila žádné důkazy. Žalovanou tak stále stíhala povinnost dle smlouvy o nájmu vozidlo vrátit žalobkyni. Tuto povinnost dobrovolně nesplnila. Lze tak dovodit, že žaloba byla podána důvodně.

10. V průběhu řízení bylo vozidlo nalezeno v autoservisu v XXX a žalobkyni vydáno. Žalobkyně poté vzala žalobu zpět. Bylo tak třeba dále uzavřít, zda ke zpětvzetí žaloby došlo pro chování žalované. Podle judikatury (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 21.2.2014, sp.zn. 23 Cdo 4097/2014) lze za chování žalovaného vedoucí k zastavení řízení považovat i chování třetí osoby, která uspokojila žalobce dle jeho návrhu na základě vlastního vztahu k žalovanému.

11. Z obsahu spisu vyplývá, že s vozidlem po určitou dobu disponoval XXX, který měl (sám příp. s další osobou) vozidlo do autoservisu v XXX umístit. Mezi účastnicemi sporné, zda tak XXX učinil na základě pokynů žalobkyně či žalované (obě strany k této sporné skutečnosti navrhovaly důkazy). Žalovaná předložila prohlášení p. XXX, o tom, že XXX disponoval s vozidlem na základě telefonického rozhovoru p. XXX s jednatelem žalobkyně. Toto prohlášení p. XXX žalobkyně zpochybňovala s tím, že je zkreslené (a navrhovala výslech p. XXX). Žalobkyně se dovolávala

čestného prohlášení XXX o tom, že vozidlo do autoservisu v XXX umístili XXX a jednatel žalované p. XXX. Z korespondence jednatele žalované p. XXX s XXX, je poté zřejmé, že XXX je osobou, která měla vazbu k žalované a nikoliv k žalobkyni.

12. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, jak učinil okresní soud, že žalované (která nesplnila svou povinnost ze smlouvy o nájmu vrátit vozidlo žalobkyni), lze přičítat jednání třetí osoby (XXX, který vozidlo zanechal v autoservisu, jenž následně vozidlo žalobkyni vydal), a ve výsledku lze dovodit, že žaloba byla vzata zpět pro chování žalované. Odvolací soud tak sdílí závěr okresního soudu o tom, že je to žalobkyně, které přísluší právo na náhradu nákladů řízení dle § 146 odst. 2 věta druhá o.s.ř.

13. Odvolací soud proto postupoval dle § 219 o.s.ř. a věcně správné usnesené okresního soudu v odvoláním napadeném výroku III., o náhradě nákladů řízení, potvrdil.

14. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo poté rozhodnuto dle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř., kdy procesně úspěšné žalobkyni žádné náklady v odvolacím řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není odvolání ani dovolání přípustné.

Pardubice 28. dubna 2022

Mgr. Jan Ducháček v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. Šárka Rokytová.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl samosoudkyní Mgr. Monikou Nečasovou ve věci

žalobkyně: **Czech Invest Group s.r.o.**, IČO 25942395
sídlem Štrossova 272, 530 03 Pardubice
zastoupená advokátkou Mgr. Lucií Popďakunikovou
sídlem třída Míru 450, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **XXX**, narozený dne XXX
bytem XXX

o nahrazení souhlasu s vydáním předmětu úschovy

takto:

I. Žalovaný je povinen souhlasit s vydáním osobního motorového vozidla XXX žalobkyni, do tří dnů od právní moci tohoto výroku rozsudku.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 22 086 Kč k rukám právní zástupkyně žalobkyně Mgr. Lucii Popďakunikové do tří dnů od právní moci tohoto výroku rozsudku ve výši, která bude uvedena v písemném vyhotovení rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobkyně se žalobou doručenou ke zdejšímu soudu dne 13.1.2025 domáhala vůči žalovanému nahrazení souhlasu s vydáním předmětu úschovy. V odůvodnění uvedla, že žalobkyně jako právnická osoba v rámci své činnosti provozuje autobazar. Usnesením Policie ČR ze dne XXX.2023 č.j. XXX bylo uloženo do úschovy u podepsaného soudu motorové vozidlo XXX z důvodu, že si na vozidlo činí nárok jak žalobkyně, tak žalovaný, přičemž řízení o soudní úschově je u Okresního soudu v Pardubicích vedeno pod sp. zn. 31 Sd 23/2023. Žalobkyně zakoupila

vozidlo dne 4.10.2022 dle kupní smlouvy za částku 430 000 Kč, vozidlo pak dále nabízela k prodeji. Dne 24.11.2022 se do autobazaru dostavil žalovaný, projevil o vozidlo zájem jako potenciální kupující a po společné zkušební jízdě s jednatelem žalobkyně s vozidlem z autobazaru odjel. Žalobkyně odcizení vozila ihned nahlásila Policii ČR, žalovaný byl téhož dne zadržen, vyzván k předání vozidla orgánům činným v trestním řízení, což i učinil. V rámci trestního řízení pod sp. zn. XXX vyplynulo, že žalovaný byl vlastníkem vozidla od února 2022, vozidlo se v září 2022 rozhodl prodat, inzeroval jej na internetových portálech a dne XXX.2022 vozidlo v prostorách OD XXX v Praze dle kupní smlouvy oproti předání hotovosti předal muži romské národnosti, společně mu předal velký a malý technický průkaz a jeden klíč k vozidlu, později prostřednictvím České pošty zaslal úředně ověřenou plnou moc ze dne XXX.2022 k přepisu vozidla v registru vozidel, znějící na XXX. Od této osoby pak žalobkyně nabyla předmětné vozidlo písemnou kupní smlouvou ze dne XXX.2022. Žalobkyně tak neměla sebemenší důvod pochybovat o tom, že vozidlo řádně nabývá do svého vlastnictví. Žalobkyně dopisem ze dne XXX.2024 vyzvala žalovaného, aby jí udělil souhlas s vydáním předmětného vozidla z úschovy, zásilka však byla vrácena s oznámením, že si adresát zásilku v úložní době nevyzvedl. Žalobkyně má za to, že je právoplatným vlastníkem předmětného vozidla, neboť jej v dobré víře nabyla a zaplatila za něj kupní cenu, žalovaný jí však souhlas s vydáním vozidla ze soudní úschovy neudělil, a proto je žalobkyně nucena domáhat se nahrazení souhlasu žalovaného s vydáním předmětu úschovy. Žalovaný ani přes výzvu žalobkyně souhlas s vydáním předmětného vozidla z úchovy neučinil.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Potvrzoval, že bylo vedeno trestní stíhání pod sp. zn. XXX, předmětné vozidlo bylo uloženo do úschovy u zdejšího soudu pod sp. zn. 31 Sd 23/2023. Dále potvrzoval, že v září 2022 uvažoval o prodeji předmětného vozidla, inzeroval jej na internetových stránkách za 270 000 Kč. Uvedl, že se skutečně sešel s trojicí mužů romské národnosti dne XXX.2022, kteří mu sdělili, že nemají dostatek peněžních prostředků, ale mohou sehnat třetí osobu jako zájemce o koupi za 270 000 Kč, která by zbývající částku 220 000 Kč uhradila, přičemž žalovaný na utvrzení dohody od nich převzal částku 50 000 Kč s tím, že zbývající částka bude uhrazena třetí osobou při uzavření písemné kupní smlouvy. Podmínkou uzavření kupní smlouvy bylo doplacení zbývající části kupní ceny, ale i vrácení registrační značky na přání, která byla vázána a je vázána na osobu žalovaného. Druhý klíč k vozidlu měl být vydán po uhrazení zbývající částky a vrácení registrační značky na přání. Žalovaný zaslal úředně ověřenou plnou moc k přepisu vozidla po obdržení údajů k osobě XXX jako potenciální kupující, před odesláním plné moci byl XXX ujišťován o brzkém uzavření kupní smlouvy s XXX, ale po podepsání plné moci se XXX zcela odmlčel. Žalovaný popírá, že by došlo k uzavření kupní smlouvy ze dne XXX.2022, když vyjma popsané ústní dohody s prvky smlouvy o smlouvě budoucí kupní, resp. inominátní smlouvy o zprostředkování, k jiné dohodě s XXX, resp. trojicí mužů, nedošlo. Žalovaný po několika týdnech zjistil, že předmět úschovy je nabízen na internetu žalobkyní jako vozidlo po prvním vlastníku „důchodci z Německa“, což je v jasném rozporu i s žalobkyní předkládanou smlouvou. Žalovaný si v danou chvíli prověřil skutečný stav registru vozidel, kde byl stále vedený jako vlastník a provozovatel, a proto si dne XXX.2022 nechal vystavit duplikáty velkého a malého technického průkazu, čímž došlo k zneplatnění trojici předanému velkému a malému technickému průkazu. Při setkání žalovaného s jednatelem žalobkyně, ten najednou zjistil, že dle technického průkazu není bývalým vlastníkem důchodce z Německa, ale „nějaký XXX“. Žalovaný má za to, že vlastnické právo k předmětu úschovy nepřešlo ani na XXX ani na kohokoli z popsané trojice, natož na žalobkyni. Žalovaný dále namítal, že v rámci vedeného trestního řízení jednatel žalobkyně uváděl, že s XXX obchoduje již déle a opakovaně, předmět úschovy mu prodal za částku 400 000 Kč a je s podivem, že žalobkyně coby profesionál se nepodivovala, kde je druhý klíč od vozidla. S ohledem na intervenci žalovaného ze dne XXX.2022 mohla žalobkyně minimálně požadovat vrácení kupní ceny od XXX, ale ze zištného důvodu nyní žalobkyně namítá dobrou víru. Žalovaný tak poukazuje na specifické požadavky na žalobce jako podnikatele v oboru prodeje vozidel, které mimo jiné

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Kaplanová.

vyžadují zvýšenou investigační aktivitu, avšak žalobce na tuto svou povinnost při uzavření kupní smlouvy ze dne XXX.2022 zanevřel. Vlastnického práva ani dobré víry svého předchůdce se nemůže ke svému prospěchu dovolat ten, kdo získal movitou věc s vědomím, že vlastnické právo bylo nabyto od neoprávněného. Žalovaný do jisté míry připouští vlastní hloupost, neuváženost a důvěru v popsanou trojici ve snaze získání vyšší kupní ceny. Až následně zjistil, že uvedená trojice podvedla řadu dalších osob.

K jednání nařízenému na den 24.11.2025 se žalovaný omluvil s tím, že se nařízeného jednání nezúčastní. Soud tedy jednal i bez přítomnosti žalovaného dle § 101 odst. 3 o.s.ř.

Výpisem z obchodního rejstříku žalobkyně bylo zjištěno, že jejím předmětem podnikání je výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona a jednatelem společnosti je XXX.

Kupní smlouvou o prodeji motorového vozidla ze dne XXX.2022 bylo zjištěno, že XXX jako prodávající uzavřel s XXX jako kupující kupní smlouvu, jejímž předmětem byl prodej a koupě vozidla XXX, číslo velkého technického průkazu XXX, počet klíčů 2x, za kupní cenu 270 000 Kč, kterou kupující zaplatí v hotovosti při podpisu smlouvy. Kupující dnem podpisu smlouvy na sebe přebírá veškerou odpovědnost a nebude vůči prodávajícímu uplatňovat žádné reklamace, plná moc od majitele bude poslána poštou dne XXX.2022. Kupní smlouva je podepsána za prodávajícího XXX a za kupující XXX.

Plnou mocí ze dne XXX. bylo zjištěno, že XXX jako zmocnitel zmocnil XXX jako zmocněnce, aby ho zastupovala a vykonávala veškeré úkony spojené s odhlášením, přihlášením, včetně podpisu, podání všech nezbytných dokumentů a ostatních záležitostí na příslušném MěÚ, Odboru dopravy týkající se motorového vozidla XXX. Podpis XXX na plné moci je úředně ověřen dnem XXX.2022.

Kupní smlouvou ze dne XXX.2022 bylo prokázáno, že byla uzavřena mezi XXX jako prodávající a žalobkyní jako kupující, kdy předmětem kupní smlouvy je prodej a koupě předmětného vozidla XXX za kupní cenu 430 000 Kč, vč. DPH, která bude uhrazena při převzetí vozidla.

Osvědčením o registraci vozidla bylo zjištěno, že vlastníkem vozidla je XXX a dne XXX.2022 bylo vydáno rozhodnutí o výměně registrační značky vozidla za novou registrační značku XXX.

Předžalobní výzvou ze dne 9.10.2024 včetně podacího lístku bylo prokázáno, že žalobkyně vyzvala žalovaného k udělení souhlasu s vydáním předmětu úschovy před podáním žaloby. Z kopie obálky bylo zjištěno, že listina byla nevyzvednuta a vrácena zpět právní zástupkyni žalobkyně.

Z připojeného spisu Policie ČR, Krajské ředitelství Policie Pardubického kraje, Územní odbor XXX – OOK sp. zn. XXX bylo zjištěno následující.
Usnesením ze dne XXX2023 bylo zahájeno trestní stíhání žalovaného pro spáchání přečinu krádeže, kterého se měl dopustit dne XXX2022 okolo 12:59 hod. v obci XXX, v areálu autobazaru společnosti žalobkyně, kdy pod záminkou předstíraného zájmu o zakoupení vozidla XXX, majitele Czech Invest Group s.r.o., jehož byl v minulosti sám majitelem a po předchozí přípravě v podobě opatření si lístku k otevření závory pro výjezd z areálu autobazaru, pomocí vlastního klíče k předmětnému vozidlu, v okamžiku, kdy prodejce XXX odešel do kanceláře autobazaru, vozidlo nastartoval a s tímto odjel z prostoru autobazaru v úmyslu se ho zmocnit, čímž způsobil žalobkyni škodu ve výši 270 000 Kč, tedy si přisvojil cizí věc tím, že se jí zmocnil a způsobil takovým činem větší škodu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Kaplanová.

Z odůvodnění stížnosti žalovaného proti usnesení Policie ČR bylo zjištěno, že stížnost žalovaného směřuje především k údajným kupním smlouvám s tím, že mezi ním a trojicí Romů žádná smlouva uzavřena nebyla, kdy jejich tvrzení a dohoda byla taková, že mají jiného zájemce o tento vůz, za tuto dohodu obdržel 50 000 Kč a vůz jim odevzdal, včetně velkého a malého technického průkazu, a tedy nešlo o ústní kupní smlouvu, nýbrž o dohodu nebo smlouvu o smlouvě budoucí uzavřenou ústní formou. Takto ústně sjednaná kupní smlouva byla v rozporu s dobrými mravy vzhledem k zaplacené ceně. Namítal, že paní XXX se jednání neúčastnila, neviděl ji. Následující pracovní den zaslal plnou moc k přepisu vozu, kdy koncem téhož týdne byla naplánovaná schůzka za účasti i nového majitele, který mu měl odevzdat SPZ na přání, doplatit kupní cenu a podepsat kupní smlouvu a on mu měl na oplátku předat druhý klíč k vozu. Avšak po odeslání plné moci k přepisu vozidla ze strany kupujícího skončila veškerá komunikace. Žalovaný po několika týdnech na internetu zahlédl inzeráty, kde se nabízel jeho vůz i se značkou na přání. Rozhodl se vyrazit do zmiňovaného autobazaru, aby se podíval na nějaká vozidla, tam projevil zájem o XXX a čekal, co se bude dít. V kanceláři ho jednatel žalobkyně informoval, že auto měl jediný vlastník, a to starší pán z Německa, pak vyndal složku s dokumenty, trochu se zarazil, přesto mu do ruky podal pouze malý technický průkaz, kde bylo vidět jméno XXX. Pan XXX se ho zeptal, zda má o auto zájem, on se chtěl ve vozidle projet, to se ale jevilo jako velký problém. Dále uvedl, že XXX se nikdy vlastníkem vozidla nestala a nemohla tedy ani prodat automobil další osobě. Žádná smlouva v OD XXX podepsána nebyla.

Usnesením státního zástupce OSZ Pardubice ze dne XXX2023 č.j. XXX bylo zjištěno, že ke stížnosti obviněného XXX se usnesení policejního orgánu ruší jako nedůvodné a ukládá se policejnímu orgánu, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Protokolem o výslechu obviněného XXX ze dne XXX.2023 bylo zjištěno, že tento se k věci vyjádřil tak, že největší problém vidí ve smlouvě, o ní se dozvěděl až když státní zástupce věc vrátil policii, žádná písemná smlouva nebyla, pokud tam byla zmínka o XXX, která měla být někde v autě, s tím nesouhlasil. Vypověděl, že majitelem vozidla byl od konce února 2022 do XXX.2022, vozidlo vystavoval na XXX za účelem prodeje. Události dne XXX.2023 v OC XXX proběhly tak, že přijeli tři Romové na inzerát, chtěli si prohlédnout vozidlo, jeli na zkušební projížďku, vrátili se zpět a nahoře v prostoru občerstvení smlouvali o ceně, kdy mu říkali, že to nekupují pro sebe, ale mají na vozidlo zájemce, proto se domluvili o vyplacení zálohy 50 000 Kč s tím, že po neděli měl poslat plnou moc k přepsání vozidla na úřadě a pak se měli sejít všichni dohromady podepsat smlouvu, doplatit částku a vrátit značky na přání. On sám dne XXX2022 v OC XXX nic nepodepisoval. Po předložení kupní smlouvy o prodeji vozidla vypověděl, že všechny strany smlouvy jsou sepsány jinou než jeho rukou, podpis na konci není jeho, a i kdyby byla smlouva jím podepsaná, tak jí nemohla podepsat XXX, protože tam fyzicky nebyla. Smlouvu o prodeji vozidla neuzavřel. Do autobazaru v XXX se vydal proto, aby si tam vyzvedl svoje vozidlo. Když tam přijel jako zájemce o koupi XXX poohlížel se i po dalších vozech, šli s jednatelem žalobkyně do kanceláře pro papíry a klíče, tvrdil, že auto měl pouze jeden majitel, a to starší pán z Německa, ale když mu podal malý technický průkaz, zjistil, že na něm je jméno XXX, k tomu mu sdělil jednatel žalobkyně, že o vozidle toho moc neví.

Usnesením ze dne XXX.2023 uložila policie do úschovy předmětné vozidlo XXX, dále osvědčení o registraci vozidla a 2 ks klíčů modré barvy se znakem XXX.

Znaleckým posudkem z oboru kriminalistika, odvětví zkoumání ručního písma, zpracovaným Krajským ředitelstvím policie Královéhradeckého kraje, odboru kriminalistické techniky a expertiz SKP ze dne XXX.2023 bylo prokázáno, že sporný podpis prodávajícího na kupní smlouvě o prodeji motorového vozidla je s vysokou pravděpodobností pravým spontánním podpisem XXX a dále, že sporný podpis kupujícího na kupní smlouvě o prodeji motorového vozidla není pravým podpisem osoby XXX.

Úředním záznamem ze dne XXX.2022 sepsaný s XXX, jednatelem žalobkyně, bylo zjištěno, že je majitelem autobazaru ve Štrossově ulici v Pardubicích, kde obchoduje s osobními vozidly

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Kaplanová.

prostřednictvím žalující společnosti. Mobilním telefonem se mu ozval muž, který se chtěl zastavil v autobazaru, měl zájem o koupi XXX, ale když přijel, tak XXX se mu nelíbila, projevil zájem o poblíž stojící XXX, ale pak říkal „jé tady máte XXX“ a hned začal, že chce XXX. Když přinesl klíče od vozidla a nastartoval ho, vozidlo mu ukazoval, ten projevil zájem o projížďku, proto se s vozidlem projeli, žalovaný seděl na sedadle spolujezdce, o vozidle toho věděl dost, chtěl také s vozidlem jet, ale on mu nechtěl vozidlo půjčit, vymlouval se na pojištění. Jediný klíč od vozidla měl u sebe, když šel do kanceláře, ale pak viděl předmětné vozidlo nastartované a jak odjíždí k závoře, z auta vykukuje ruka s lístkem, závora se otevírá a vozidlo odjíždí pryč. Vůbec nechápal, resp. jak je možné, že odjíždí, když má klíč od vozidla u sebe. Dále uvedl, že předmětné vozidlo XXX koupil do autobazaru za 430 000 Kč od XXX.

Úředním záznamem ze dne XXX2022 sepsaným s XXX bylo zjištěno, že má přítelkyni XXX. Předmětné vozidlo XXX kupoval společně s XXX a XXX XXX v Praze v OD XXX, kde se setkali s majitelem a prodejcem vozidla. Inzerát s XXX byl na portálu XXX, inzerováno bylo za 300 000 Kč, ale majitele po telefonu ukecal na 270 000 Kč, ten mu místě už žádnou další slevu nedal. Vozidlo obhlížel v garáži obchodního domu. Auto bylo dovezeno z Německa, rok výroby 2004, šedá metalíza, poškozené nebylo. Vše proběhlo tak, že mu pán řekl, že se s ním projede kolem obchodního domu. Při zkušební jízdě byl jako spolujezdec a vzadu XXX, auto řídil sám prodejce. Když se vrátili zpět do OD XXX, tak sepsali kupní smlouvu nahoře v obchodním centru u stolku. Ve smlouvě bylo reálné datum XXX.2022. Ve smlouvě je také uvedeno, že společně s autem dostává velký a malý techničák a dva klíče, ale dostal pouze jeden s tím, že druhý mu pán pošle společně s plnou mocí, protože ho u sebe nemá. Vozidlo koupil za 270 000 Kč, které pánovi dal v hotovosti. XXX s nimi na zkušební jízdě nebyla, nebyla ani u sepsání smlouvy. Vozidlo si odvezli domů, asi týden ho používali pro své potřeby. Kupní smlouva byla vyhotovena ve 2 provedeních, kdy jednu si nechal on a jednu XXX, tu jeho pak dal panu XXX, kterému auto prodal, a to včetně plné moci, obou techničáků a jednoho klíče od auta. Auto prodal panu Doleželovi za 400 000 Kč, kupní smlouvu mezi sebou nesepsali, peníze dostal v hotovosti. Dále uvedl, že s panem XXX po prodeji vozidla žádné tahanice ohledně peněz a podobně neměl, peníze si vyřešili hned v den koupě, pak se dohadovali během týdne o poslání druhého klíče a rukavic. S panem XXX žádné problémy ani osobní ani finanční nemá, po prodeji XXX mu prodal asi ještě dvě další vozidla.

Úředním záznamem ze dne XXX.2023 sepsaným s XXX bylo zjištěno, že někdy v září 2022 jel společně s XXX, XXX a XXX do Prahy kvůli koupi vozidla XXX, koupi domlouval XXX, on je pouze vezl do Prahy do obchodního domu XXX. Tam zajeli do podzemních garáží, čekali na prodejce, po nějaké době přijelo vozidlo XXX, vystoupil z něj muž a on společně s XXX a XXX a prodejcem procházeli vozidlo, XXX v tu dobu seděla v jejich autě. Prodejce souhlasil se zkušební jízdou, vozidlo řídil jenom prodejce, poté, co se vrátili z jízdy se XXX rozhodl vozidlo koupit. Kdo měl připravenou kupní smlouvu, neví. Šli do prvního patra OC XXX, prodejce vyplňoval kupní smlouvu (svoje iniciály), kdo vyplňoval zbytek smlouvy, neví. Kupní cena byla 270 000 Kč, tu XXX předal prodejci, ten si částku několikrát přepočítal a po přepočítání peněž kupní smlouvu podepsal. Kdo kupní smlouvu podepsal za kupující, neví, resp. zda to byl XXX nebo XXX, netuší. Prodejce XXX předal 1 ks klíčů od vozidla a malý technický průkaz. Oni se pak domluvili na předání plné moci, jednoho kusu klíče a velkého technického průkazu. Po ukončení koupě odjel on společně s XXX jejich autem a XXX s XXX nasedli do XXX a jeli druhým autem. Po cca 2 dnech od koupě mu XXX sdělil, že plná moc přišla poštou, on se o to dál nezajímal. Prodejce se jmenoval XXX, ale jméno neví.

Úředním záznamem ze dne XXX2023 sepsaným s XXX bylo zjištěno, že je bratranec XXX, někdy v říjnu nebo listopadu byl u XXX doma, dohodli se, že se pojedou podívat na vozidlo XXX, které XXX našel v inzerátech na prodej, a to do OC XXX, do Prahy s nimi jela ještě přítelkyně XXX - XXX a XXX (jméno neví). Prodejce přijel autem sám, XXX se strýcem dělali prohlídku vozidla, motoru, vnitřního prostoru, a pokud ví, tak XXX vůbec nevylezla z jejich auta. Celé jednání

s prodejcem vedl XXX se XXX. Byla provedena zkušební jízda a když se vrátili do garáží, šel XXX pro smlouvy do jejich auta, kde seděla XXX, vrátil se k prodejci a šli nahoru do obchoďáku ke stolečku se židlemi. Prodejce tam vyplnil svoji část smlouvy a jako kupující už byla vyplněna XXX a na smlouvě byl její podpis, ta s nimi ale nahoru nešla, zůstala v autě. Dále uvedl, že byl přítomen, když XXX dával prodejci 270 000 Kč nebo 275 000 Kč, podepsala se smlouva o prodeji vozidla a s XXX pak jeli zpět do Pardubic. Co všechno předal prodejce XXX k vozidlu, neví. Domů jel on s XXX v XXX a jeho strýc s XXX jeli jejich vozidlem.
Usnesením ze dne XXX.2024 policejní orgán odložil trestní věc podezření ze spáchání přečinu krádeže, kterého se měl dopustit XXX s tím, že XXX.2022 v obci Pardubice, v areálu autobazaru společnosti Czech Invest Group s.r.o. pod záminkou předstíraného zájmu o zakoupení osobního vozidla zn. XXX a po absolvované zkušební jízdě v něm, v okamžiku, kdy prodejce XXX odešel do kanceláře autobazaru, vozidlo nastartoval vlastním klíčem a s tímto po otevření závory lístkem, který si předtím opatřil, z prostoru autobazaru odjel, když předmětné vozidlo předtím dne XXX2022 v prostorách garáží OC XXX v Praze předal oproti nezjištěnému finančnímu obnosu, společně s jedním ze dvou klíčů, technickým průkazem a osvědčením o technickém průkazu osobě XXX, kterému následně prostřednictvím pošty zaslal úředně ověřenou plnou moc k přepisu vozidla na osobu XXX, která na sebe vozidlo v evidencích nepřevedla a dne XXX2023 jej dle písemné kupní smlouvy za částku 430 000 Kč odprodala do autobazaru žalující společnosti, přičemž z jednání žalovaného XXX nelze dovozovat jeho úmysl jakožto původního vlastníka převést vlastnictví vozu na XXX nebo někoho jiného, neboť nejde o podezření z trestného činu a není na místě věc vyřídit jinak. V odůvodnění usnesení pak bylo uvedeno, že v usneseních Okresního státního zastupitelství v Pardubicích i Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové je obsáhle popsán a zdůvodněn přesah věci do občanskoprávní roviny, když na základě zjištěných skutečností nelze jednoznačně dovozovat úmysl žalovaného převést vlastnictví vozidla na XXX nebo jinou osobu, proto je i sporné, zda mohlo vlastnictví vozidla přejít dále na žalující společnost a vozidlo tak bylo pro žalovaného cizí věcí. Orgánům činným v trestním řízení nepřísluší provádět šetření k upřesnění a zjištění existence vlastnického práva k věci jako takové, k tomu jsou příslušné výlučně soudy ve věcech občanskoprávních.

Podle § 1099 o.z. vlastnické právo k věci určené jednotlivě se převádí už samotnou smlouvou k okamžiku její účinnosti, ledaže je jinak ujednáno nebo stanoveno zákonem.

Podle § 1109 písm. c) o.z. vlastníkem věci se stane ten, kdo získal věc, která není zapsána ve veřejném seznamu, a byl vzhledem ke všem okolnostem v dobré víře v oprávnění druhé strany vlastnické právo převést na základě řádného titulu, pokud k nabytí došlo za úplatu od někoho, komu vlastník věc svěřil.

Podle § 1111 o.z. získal-li někdo movitou věc za jiných okolností, než které stanoví § 1109 nebo 1110, stane se vlastníkem věci, pokud prokáže dobrou víru v oprávnění převodce převést vlastnické právo k věci. To neplatí, pokud vlastník prokáže, že věc pozbyl ztrátou nebo činem povahy úmyslného trestného činu.

Na základě provedeného dokazování bylo v řízení prokázáno následující. Žalobkyně předmětné vozidlo XXX koupila dle kupní smlouvy ze dne XXX2022 od XXX za kupní cenu 430 000 Kč, která byla uhrazena při předání vozidla. Žalobkyně jako provozovatelka autobazaru zakoupené vozidlo nabízela k prodeji. Žalovaný se dostavil do autobazaru s tím, že má zájem o koupi jiného vozidla, tam však jednateli žalobkyně sdělil, že se mu líbí nabízené vozidlo XXX, proto společně provedli jízdu předmětným vozidlem, kdy žalovaný měl o vozidle velké znalosti, poté sdělil jednateli, že má o vůz zájem, a když odešel jednatel žalobkyně i s jediným klíčem k vozidlu do kanceláře, žalovaný vozidlo nastartoval a s připraveným lístkem k odjezdu z areálu autobazaru s vozidlem odjel. Jednatel žalobkyně ihned nahlásil Policii ČR krádež vozidla, žalovaný byl policií zastaven a vozidlo policii dobrovolně předal. Žalovaný však tvrdil, že vozidlo je jeho, a proto policie

vozidlo usnesením ze dne 12.6.2023 uložila do úschovy soudu spolu s osvědčením o registraci vozidla, 2 ks klíčů. Policie ČR vůči žalovanému zahájila trestní stíhání pro spáchání přečinu krádeže. V rámci shora uvedeného trestního řízení bylo zjištěno, že žalovaný byl vlastníkem vozidla od února 2022, následně v září 2022 nabízel vozidlo na internetu k prodeji. Dne XXX.2022 se žalovaný sešel s trojicí Romů v garážích OC XXX Praha, kteří o vozidlo projevili zájem, vozidlo si prohlédli, byla provedena zkušební jízda a poté v prostoru občerstvení obchodního centra mělo dojít k uzavření podmínek koupě vozidla. Žalovaný tvrdí, že nebyla podepsána žádná kupní smlouvy, Romové mu sdělili, že nemají dostatek finančních prostředků na zaplacení kupní ceny 270 000 Kč, ale mají jiného zájemce, který kupní cenu doplatí, a proto mu měli předat na utvrzení dohody 50 000 Kč. Naopak všichni tři Romové (XXX) shodně v rámci trestního řízení uvedli, že nahoře v obchodním domě byla ze strany žalovaného podepsána kupní smlouva, kterou přinesl XXX podepsanou od XXX, která byla uvedena jako kupující, žalovanému byla předána částka 270 000 Kč, kterou si několikrát přepočítal, předal 1 ks klíčů k vozidlu, velký a malý technický průkaz i vozidlo. XXX s nimi sice byla v obchodním domě, ale zůstala po celou dobu sedět v jejich autě a jednání se neúčastnila. Dále bylo sjednáno, že žalovaný během týdne zašle ověřenou plnou moc k přepisu vozidla společně s druhým klíčem od vozidla. Po podepsání této kupní smlouvy odjel XXX v předmětném vozidle domů. Žalovaný v řízení sporoval, že by podepsal kupní smlouvu ze dne XXX2025, avšak v rámci trestního řízení bylo znaleckým zkoumáním prokázáno, že podpis na předložené kupní smlouvě ze dne XXX2022 je s vysokou pravděpodobností pravým podpisem žalovaného. Shora označené trestní stíhání žalovaného bylo policií odloženo, neboť nejde o podezření z trestného činu a není na místě věc vyřídit jinak. V řízení bylo dále prokázáno, že žalovaný podepsal plnou moc dne XXX.2022, kterou zmocnil XXX k přepisu předmětného vozidla, když jeho podpis byl i dne XXX.2022 úředně ověřen.

Na základě provedeného dokazování dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná a v celém rozsahu jí vyhověl. V řízení bylo prokázáno, že předmětné vozidlo bylo vzato do úschovy soudu, neboť je sporné, kdo z účastníků řízení je vlastníkem vozidla a komu z nich by mělo být vozidlo vydáno. Bylo prokázáno, že žalovaný byl od února 2022 do XXX2022 majitelem předmětného vozidla XXX, toto vozidlo dne XXX.2022 dle kupní smlouvy prodal XXX prostřednictvím XXX, od kterého přijal kupní cenu 270 000 Kč v OC XXX Praha, k vozidlu předal i 1 ks klíče k vozidlu, velký a malý technický průkaz a předal i vozidlo, následně pak udělil i plnou moc k přepisu vozidla pro XXX. V řízení tak bylo prokázáno, že byla uzavřena kupní smlouva dne XXX.2022, kdy novým vlastníkem vozidla se stala XXX, když tvrzení žalovaného o tom, že nebyla uzavřena žádná kupní smlouva, resp. on sám žádnou nepodepsal, je vyvráceno zejm. znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví provedeného v rámci trestního řízení, když bylo prokázáno, že podpis na kupní smlouvě ze dne XXX.2022 je s vysokou pravděpodobností pravým podpisem žalovaného. Soud tedy shledal kupní smlouvu ze dne XXX.2022 platnou, neboť bylo prokázáno nejen že žalovaný kupní smlouvu podepsal, předal vozidlo, ale i obdržel sjednanou kupní cenu. Žalovaný tím, že se nedostavil k nařízenému soudnímu jednání, zbavil se tak sám možnosti být soudem poučen k doplnění tvrzení a důkazů týkající se námitky platnosti uvedené kupní smlouvy. Soud následně shledal i uzavření další kupní smlouvy ze dne XXX.2025 mezi XXX jako prodávající a žalobkyní jako kupující za platné, když současně dospěl k závěru, že žalobkyně byla v dobré víře, když nabyla předmětné vozidlo od vlastníka, a žalovaný je tak povinen souhlasit s vydáním vozidla ze soudní úschovy. S ohledem na shora uvedené soud žalobnímu návrhu vyhověl a rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O nákladech řízení soud rozhodoval podle § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že úspěšnému žalobci přiznal vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Jejich výše je představována odměnou právního zástupce za 4 úkony právní služby po 3 700 Kč za úkon (§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), 4x paušální náhradou po 450 Kč (§ 13 odst. 4 citované vyhlášky), 21 % DPH a Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Kaplanová.

soudní poplatek ve výši 2 000 Kč. Náklady řízení tak představují celkem částku 22 086 Kč tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Lhůty splatnosti soud stanovil v souladu s § 160 odst. 1 věta před středníkem o.s.ř., když neshledal důvody pro stanovení lhůty delší.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení písemně, dvojmo, prostřednictvím Okresního soudu v Pardubicích ke Krajskému soudu v Hradci Králové.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný požádat soud o výkon rozhodnutí.

Pardubice dne 24. listopadu 2025

Mgr. Monika Nečasová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Kaplanová.

USNESENÍ

Okresní soud v Pardubicích rozhodl samosoudcem Mgr. Pavlem Turečkem ve věci

žalobkyně: **Czech Invest Group s.r.o.**, IČO 25942395
sídlem Štrossova 272, 530 03 Pardubice
zastoupená advokátem JUDr. Radomilem Mackem
sídlem J. M. Marků 92, 563 01 Lanškroun

proti
žalované: **CINEMA TIME s.r.o.**, IČO 24832367
sídlem Wintrova II 1088, 530 03 Pardubice
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Gallatem
sídlem Filištínská 145, 537 01 Chrudim

o zaplacení částky 169 580 Kč s příslušenstvím
k návrhu žalované na obnovu řízení

takto:

I. Návrh žalované na obnovu řízení podaný dne 20. 1. 2020 se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení o návrhu žalované na obnovu řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 14. 4. 2020 domáhala po žalované zaplacení částky 169 580 Kč s příslušenstvím z titulu smlouvy o nájmu vozidla. Soud vydal dne 18. května 2020 elektronický platební rozkaz č.j. EPR 87827/2020-8 (dále také i jen „EPR“)

2. Ten byl žalované doručen do datové schránky dne 19. 5. 2020.

3. V EPR byla žalovaná poučena, že proti němu může podat odpor do 15 dní od jeho doručení. Současně byla poučena, že opožděně podaný odpor soud usnesením odmítne.

4. Posledním dnem k podání odporu proti EPR proto byl den 3. 6. 2020.

5. Až po uplynutí této lhůty, dne 5. 6. 2020, podala žalovaná prostřednictvím datové schránky odpor. Dále podala žalovaná odpor, který byl dle razítka na poštovní obálce odevzdán k poštovní přepravě dne 8. 6. 2020, taktéž po uplynutí lhůty k podání odporu.

6. Opožděně podaný odpor byl usnesením č.j. EPR 87827/2020-14 ze dne 8. června 2020 odmítnut.

7. K odvolání žalované bylo toto usnesení potvrzeno usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích č.j. 22 Co 191/2020-23 ze dne 22. července 2020.

8. Dne 20. 1. 2021 podala žalovaná návrh na povolení obnovy řízení. Jako důvod obnovy uvedla, že jí nebylo známo, kde se vozidlo (předmět nájmu) nachází, kdo s ním nakládá a nemohla se proto návrhu žalobkyně účinně bránit. Jednatel žalované zjišťoval potřebné skutečnosti a informace získal až poté, co EPR nabyl právní moci. Žalovaná popisovala, že vozidlo bylo předáno do autoservisu v XXX z důvodu technické kontroly, že účastníci řízení jednali o

možném odkupu vozidla žalovanou, nicméně tato komunikace ustala poté, co bylo zjištěno, že tachometr vozidla byl upraven. Dále žalovaná popisovala, že žalobkyně nejméně od konce července 2019 věděla, kde se vozidla nachází, po obdržení EPR žalovaná kontaktovala autoservis, a zjistila, že zde vozidlo není, dále po vozidle pátrala, načež dne 13. 12. 2020 zjistila, že se vozidlo nachází v autoservisu v XXX. Teprve po tomto zjištění je žalovaná schopna účinně se bránit nepravdivému tvrzení žalobkyně.

9. *Podle § 174 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (o.s.ř.) platební rozkaz, proti němuž nebyl podán odpor, má účinky pravomocného rozsudku. Podle odst. 2 podá-li i jen jeden ze žalovaných včas odpor, ruší se tím platební rozkaz v plném rozsahu a soud nařídí jednání. Opravným prostředkem jen proti výroku o nákladech řízení je však i zde odvolání. Podle odst. 3 pozdě podaný odpor soud usnesením odmítne; pro nedostatek odůvodnění nelze odpor odmítnout. Podaný odpor soud odmítne též tehdy, podal-li jej ten, kdo k podání odporu není oprávněn.*

   Podle § 228 odst. 1 o.s.ř. může účastník žalobou na obnovu řízení napadnout pravomocný rozsudek nebo pravomocné usnesení, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé:

   > *a) jsou-li tu skutečnosti, rozhodnutí nebo důkazy, které bez své viny nemohl použít v původním řízení před soudem prvního stupně nebo za podmínek uvedených v ustanovení § 205a a 211 a též před odvolacím soudem, pokud mohou přivodit pro něho příznivější rozhodnutí ve věci;*
   >
   > *b) lze-li provést důkazy, které nemohly být provedeny v původním řízení před soudem prvního stupně nebo za podmínek uvedených v ustanovení § 205a a 211a též před odvolacím soudem, pokud mohou přivodit pro něho příznivější rozhodnutí ve věci.*

   Podle odst. 2 ustanovení může účastník žalobou na obnovu řízení napadnout také pravomocné usnesení, kterým byl schválen smír, lze-li důvody obnovy podle odstavce 1 vztahovat i na předpoklady, za nichž byl smír schvalován; to platí obdobně pro pravomocný platební rozkaz, pravomocný rozsudek pro uznání a pravomocný rozsudek pro zmeškání.

   Podle § 235e odst. 1 o.s.ř. žalobu na obnovu řízení soud usnesením buď zamítne nebo povolí obnovu řízení.

10. Žaloba na obnovu řízení je mimořádným opravným prostředkem, který slouží k tomu, aby mohl být znovu projednán pravomocně skončený spor, jestliže tu jsou skutečnosti, rozhodnutí nebo důkazy, pro které původní rozhodnutí o věci samé z hlediska správnosti a úplnosti skutkových zjištění a skutkových závěrů nemůže obstát. Způsobilým předmětem žaloby na obnovu řízení je taktéž elektronický platební rozkaz, jestliže důvody obnovy lze vztáhnout na předpoklady, za nichž byl vydán. Přitom důvody dle § 228 odst. 1 písm. b) a písm. a) o.s.ř., týkající se důkazu, který účastník nemohl použít v původním řízení, nepřichází pojmově v úvahu, protože v rozkazním řízení soud neprovádí dokazování. Obnovu řízení tak soud může při splnění ostatních podmínek povolit jen tehdy, uplatní-li účastník (žalovaný) takové skutečnosti či rozhodnutí, které nemohl použít bez své viny v rozkazním řízení do uplynutí lhůty k podání odporu, jestliže vznikly (nastaly) před vydáním platebního rozkazu (*srov. usnesení Nejvyššího soudu č.j. 33 Cdo 5222/2017-194 ze dne 18. října 2018*).

11. V dané věci přitom EPR nabyl dne 4. 6. 2020 právní moci a jako takový má účinky pravomocného rozsudku, neboť žalovaná nepodala včas odpor, přestože obsahem EPR je podrobné poučení o lhůtě k podání odporu a následcích nepodání odporu ve stanovené lhůtě. Žalovaná uvedla sice věcné námitky proti nároku žalobkyně, avšak neuvedla žádné skutečnosti, které by svědčily pro to, že nemohla bez své viny podat odpor ve stanovené lhůtě patnácti dní. Zmeškáním lhůty k podání odporu tak žalovaná zavinila svůj neúspěch ve věci a toto zmeškání nelze zhojit prostřednictvím žaloby na obnovu řízení, když neuvádí žádné skutečnosti, které bez své viny nemohla použít v původním (rozkazním) řízení.

12. Jelikož žaloba na obnovu řízení není přípustná dle § 228 odst. 1 o.s.ř., soud ji zamítl, aniž by nařizoval jednání (§ 235f o.s.ř.).

13. O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 o.s.ř. Úspěšné žalobkyni by náleželo právo na náhradu nákladů účelně vynaložených, avšak dle obsahu spisu jí žádné náklady v řízení o obnově nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání ke Krajskému soudu v Hradci Králové - pobočce v Pardubicích do 15 dnů od doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí, a to písemně ve dvojím vyhotovení prostřednictvím Okresního soudu v Pardubicích.

Pardubice 11. února 2021

Mgr. Pavel Tureček v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Žáková.

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Chmelíka, Ph.D. a soudců Mgr. Pavla Hradeckého a JUDr. Martina Tomka ve věci

žalobkyně: **Czech Invest Group s.r.o.**, IČO 25942395
sídlem Štrossova 272, 530 03 Pardubice
zastoupená advokátem JUDr. Radomilem Mackem
sídlem J. M. Marků 92, 563 01 Lanškroun

proti

žalované: **CINEMA TIME s.r.o.**, IČO 24832367
sídlem Wintrova II 1088, 530 03 Pardubice
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Gallatem
sídlem Filištínská 145, 537 01 Chrudim

o zaplacení částky 169 580 Kč s příslušenstvím,
k návrhu žalované na obnovu řízení,
k odvolání žalované proti usnesení Okresního soudu v Pardubicích ze dne 11. 2. 2021, č.j. 15 C 33/2021 - 39,

takto:

I. Odvolací řízení **se zastavuje**.

II. Žádná z účastnic nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

III. Žalované se prostřednictvím Okresního soudu v Pardubicích vrací část soudního poplatku zaplaceného v kolcích ve výši 1 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Okresní soud shora označeným usnesením zamítl návrh žalované na obnovu řízení (výrok I.) a žádnému z účastníků o návrhu žalované na obnovu řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.).
2. Okresní soud v odůvodnění napadeného usnesení vysvětlil, že žalobkyně se po žalované domáhala zaplacení částky ve výši 169 580 Kč s příslušenstvím z titulu dluhu ze smlouvy o nájmu vozidla. Okresní soud vydal dne 18. 5. 2020 elektronický platební rozkaz č.j. EPR 87827/2020-8, proti němuž podala žalovaná dne 3. 6. 2020 odpor, který byl usnesením ze dne 8. 6. 2020, č.j. EPR 87827/2020-14, odmítnut jako opožděný. Usnesení o odmítnutí opožděně podaného odporu bylo potvrzeno usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 22. 7. 2020, č.j. 22 Co 191/2020-23. Žalovaná podala dne 20. 1. 2021 návrh na povolení obnovy řízení a argumentovala tím, že jí nebylo známo, kde se předmět nájmu (vozidlo) nachází a z tohoto důvodu se nemohla návrhu žalobkyně účinně bránit. Žalovaná až dne 13. 12. 2020 zjistila, kde se vozidlo nachází a mohla se účinně bránit nepravdivému tvrzení žalobkyně.
3. Okresní soud zamítl návrh žalované na obnovu řízení, protože neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že nemohla bez své viny podat odpor ve stanovené lhůtě patnácti dnů, přičemž toto zmeškání nelze zhojit prostřednictvím žaloby na obnovu řízení.
4. Žalovaná podala proti usnesení okresního soudu včas odvolání, ve kterém namítala, že důvod uvedený v návrhu na povolení obnovy řízení není totožný s důvody uváděnými v odporu. Byla to žalobkyně, která minimálně od konce července 2019 s předmětným vozidlem nakládala. Důkaz

o manipulaci s vozidlem ze strany žalobkyně je tedy důkazem zcela novým. Žalovaná proto navrhla, aby odvolací soud zrušil napadené usnesené okresního soudu a věc mu vrátil k novému rozhodnutí.

5. Žalobkyně se k odvolání žalovaného nevyjádřila.

6. Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení okresního soudu (§ 212 a § 212a občanského soudního řádu, dále „o.s.ř."), a to bez nařízení jednání (§ 214 odst. 2 písm. c) o.s.ř.), a dospěl k následujícímu závěru.

7. Podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o soudních poplatcích"), jde-li o poplatek za řízení, vzniká poplatková povinnost podáním odvolání.

8. Podle § 9 odst. 2 zákona o soudních poplatcích zjistí-li odvolací soud poté, co mu byla věc předložena k rozhodnutí o odvolání, že nebyl zaplacen poplatek splatný podáním odvolání, vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může odvolací soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty odvolací soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží. Obdobně se postupuje při řízení před dovolacím soudem.

9. Odvolací soud zjistil z obsahu spisu v projednávané věci, že žalovaná podala dne 20. 1. 2021 návrh na povolení obnovy řízení, o kterém rozhodl okresní soud napadeným usnesením ze dne 11. 2. 2021, č.j. 15 C 33/2021 – 39, tak, že jej zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Usnesení bylo zástupci žalované doručeno do datové schránky dne 12. 2. 2021. Žalovaná doručila do datové schránky okresního soudu dne 25. 2. 2021 odvolání. Okresní soud nevyzval žalovanou k zaplacení soudního poplatku ve výši 2 000 Kč (srov. § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích a položky 22 bod 11. a 4 bod 1. písm. c) Sazebníku poplatků, který je přílohou k zákonu o soudních poplatcích), proto tak učinil odvolací soud (§ 9 odst. 2 zákona o soudních poplatcích). Krajský soud určil žalované lhůtu k zaplacení soudního poplatku z odvolání v délce 15 dnů od doručení usnesení s výzvou soudu a současně žalovanou poučil o tom, že odvolací řízení bude zastaveno, pokud nebude soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen. Usnesení bylo zástupci žalované doručeno dne 28. 5. 2021 do datové schránky. Žalovaná zaplatila soudní poplatek až po uplynutí stanovené lhůty dne 15. 6. 2021. Podle § 9 odst. 2 zákona o soudních poplatcích se k zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty nepřihlíží a odvolací soud řízení zastaví. Jelikož žalovaná zaplatila soudní poplatek z odvolání až po marném uplynutí stanovené lhůty, krajský soud zastavil odvolací řízení (§ 9 odst. 2 zákona o soudních poplatcích).

10. Žalovaná podle § 146 odst. 2 o.s.ř. zavinila z procesního hlediska zastavení odvolacího řízení, nicméně žalobkyni nevznikly účelně vynaložené náklady odvolacího řízení, proto krajský soud rozhodl, že žádná z účastnic nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

11. Podle § 10 odst. 3 zákona o soudních poplatcích vrátí soud zaplacený poplatek, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti, snížený o 20%, nejméně však o 1 000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Žalovaná zaplatila na soudním poplatku z odvolání částku 2 000 Kč. Krajský soud ve výroku III. tohoto usnesení rozhodl o tom, že se žalované po snížení o 1 000 Kč podle § 10 odst. 3 zákona o soudních poplatcích vrací část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč, neboť k zastavení odvolacího řízení došlo ještě před zahájením jednání odvolacího soudu.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Šteklová.

Proti tomuto usnesení není odvolání přípustné.

Proti tomuto usnesení lze za podmínek uvedených v ust. § 237 a § 238 o.s.ř. podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto usnesení prostřednictvím okresního soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, k Nejvyššímu soudu ČR v Brně jako soudu dovolacímu. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o.s.ř.).

Pardubice 21. července 2021

JUDr. Jaroslav Chmelík, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Šteklová.

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Okresní soud v Pardubicích rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Naděždou Librovou jako samosoudkyní ve věci žalobce **XXX,** nar. XXX, bytem XXX, zast. Mgr. Markem Ježkem, advokátem v Českém Těšíně, Tovární 1707/33, proti žalovanému **Czech Invest Group, s.r.o.,** se sídlem v Pardubicích, Štrossova 272, IČ: 25942395, zast. JUDr. Martinem Týle, advokátem v Pardubicích, Škroupova 561, **o zaplacení částky 169.900,- Kč s příslušenstvím oproti vydání vozidla, t a k t o :**

I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 169.900,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,5 % p.a. od 4.11.2012 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto výroku rozsudku.

II. Co do úroku z prodlení z částky 169.900,- Kč od 4.11.2012 do zaplacení ve výši 0,25 % p.a. s e žalobní návrh z a m í t á .

III. Žalobce je povinen vydat žalovanému vozidlo zn. XXX a žalovaný je povinen toto vozidlo převzít do tří dnů od právní moci tohoto výroku rozsudku.

IV. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení v částce 130.744,- Kč, do tří dnů od právní moci tohoto výroku rozsudku, k rukám advokáta Mgr. Marka Ježka.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svým žalobním návrhem domáhal zaplacení částky 169.900,- Kč s příslušenstvím oproti vydání vozidla zn. XXX. Tvrdil, že dne XXX.2012 uzavřel se žalovaným kupní smlouvu, jejímž předmětem bylo toto vozidlo. Počet ujetých kilometrů měl dle stavu tachometru činit 82 415, avšak žalobce následně zjistil, že již v roce 2010 mělo

vozidlo najeto 291 479 km. Jedná se tedy o podstatný rozdíl ve vlastnostech předmětného vozidla, který nelze odstranit. Ujednání kupní smlouvy o tom, že skutečný počet ujetých kilometrů není prodávajícím garantován, je dle žalobce neplatné ve smyslu § 55 a § 56 obč. zák. ve znění účinném do 31.12.2013, když v daném právním vztahu žalobce vystupoval jako spotřebitel a takové ustanovení pro něho znamená značnou nerovnováhu v právech. Proto žalobce dopisem ze dne XXX.2012 od kupní smlouvy odstoupil a žalovaného vyzval k vrácení kupní ceny oproti vrácení vozidla, avšak bezvýsledně.
V průběhu řízení žalobce doplnil, že ve smyslu § 49a ve spojení s § 40a obč. zák. ve znění účinném do 31.12.2013, uzavřel kupní smlouvu v omylu vyvolaném žalovaným, když se domníval, že automobil má najeto 82 415 km, jak bylo zaznamenáno v kupní smlouvě, a že sjednaná kupní cena odpovídá stavu vozidla s tímto počtem najetých kilometrů. V tom případě by kupní smlouva vůbec platně uzavřena nebyla.
V rámci své účastnické výpovědi žalobce dále uvedl, že kupní smlouvu a protokol o převzetí vozidla, který měl žalovaný připraven v počítači, si přečetl pouze zběžně. V době převzetí vozidla byl tachometr (oproti záznamu v protokolu o předání vozidla) funkční, což si žalobce ověřil při zkušební jízdě. S autem najel dalších cca 1 200 km a po celou dobu tachometr řádně ukazoval.

Žalovaný navrhl zamítnutí žalobního návrhu v celém rozsahu. Odstoupení od kupní smlouvy učiněné žalobcem považoval za nedůvodné, neboť jak v kupní smlouvě tak i v protokolu o zkušební jízdě a předání vozidla ze dne XXX2012 (který byl přílohou kupní smlouvy) bylo jednoznačně a výslovně uvedeno, že žalovaný skutečný počet ujetých kilometrů negarantuje, tento není zjištěn. V kupní smlouvě konstatovaný stav tachometru vyplýval pouze z jeho vizuální kontroly, přičemž odpovídal čestnému prohlášení původního majitele vozidla XXX. Žalobce se pak s kupní smlouvou i protokolem podrobně seznámil a tyto listiny vlastnoručně podepsal. Vozidlo tak zakoupil srozuměný s tím, že skutečný stav ujetých kilometrů není zjištěn a žalovaným není garantován. Přístrojová deska byla navíc v době uzavření kupní smlouvy nefunkční. Za tohoto stavu nemůže být případný nesoulad skutečného počtu ujetých kilometrů se stavem vykázaným na tachometru považován za vadu odůvodňující odstoupení od smlouvy.
Žalovaný je dále přesvědčen o tom, že žalobce vozidlo i po písemném odstoupení od kupní smlouvy nadále používal, neboť se dostavoval na pravidelné servisní prohlídky k XXX. Nemůže se tak domáhat vrácení celé kupní ceny v okamžiku, kdy není schopen vrátit automobil ve stavu, v němž se tento nacházel k datu odstoupení od kupní smlouvy.
Jednatel žalovaného dále uvedl, že stav vozidla odpovídal počtu kilometrů zaznamenaných na tachometru, přičemž žalovaný s tachometrem nikterak nemanipuloval. Přístrojová deska byla v době prodeje automobilu žalobci zcela nefunkční.

Čestným prohlášením ze dne XXX.2012 prodávající (původní vlastník vozidla) XXX prohlásil, že se stavem najetých kilometrů u vozidla XXX nikdy žádným způsobem nemanipuloval a že stav tachometru v době prodeje vozidla společnosti Czech Auto Pardubice, s.r.o., činil 82 411 km.

Kupní smlouvou uzavřenou mezi účastníky dne XXX.2012 dle § 409 a násl. obchodního zákoníku vzal soud za prokázané, že žalovaný žalobci prodal osobní automobil zn. XXX, za cenu 169.900,- Kč (včetně DPH). V kolonce stav tachometru bylo uvedeno 82 415 km s tím, že skutečný počet ujetých km nezjištěn (negarantujeme). Podle čl. 4.1 kupuje kupující automobil ve stavu, jak si jej osobně či prostřednictvím jím určené osoby prohlédl, s vědomím, že se jedná o automobil použitý, opotřebený úměrně stáří a ujetým kilometrům. Podle čl. 4.3

je přílohou č. 1 smlouvy a její nedílnou součástí „Protokol o zkušební jízdě a předání automobilu“.
Z Protokolu o zkušební jízdě a předání vozidla ze dne XXX2012 (příloha č. 1 ke kupní smlouvě ze dne 10.8.2012) soud zjistil, že v tomto byl uveden stav tachometru – 82415 km s tím, že skutečný počet ujetých kilometrů nezjištěn (negarantujeme). Počítač/přístrojová deska byla označena za nefunkční. Po bodem 6 žalovaný jako prodávající dále prohlásil, že „… z jeho strany nedošlo k neoprávněné manipulaci s počítadlem kilometrů automobilu a zároveň upozorňuje kupujícího na skutečnost, že ani při vynaložení veškeré odborné péče není schopen vždy zjistit případnou manipulaci s počítadlem kilometrů předchozím majitelem. Z tohoto důvodu prodávající neodpovídá za případný nesoulad stavu tachometru s reálným počtem najetých kilometrů. ….. Prodávající v žádném případě negarantuje počet ujetých kilometrů na tachometru (stav tachometru) prodávaného vozidla.“
Dle Osvědčení o registraci vozidla byl předmětný automobil v ČR poprvé zaregistrován dne XXX2008. Dne XXX2012 bylo vozidlo převedeno na XXX. Od XXX2012 byl jako vlastník vozidla veden XXX, nar. XXX, bytem XXX.

Dopisem ze dne XXX2012 žalobce od kupní smlouvy odstoupil s tím, že ve smlouvě bylo uvedeno, že stav tachometru předmětného vozidla činí 82 415 km, avšak ve skutečnosti mělo již v roce 2010 najeto 291 479 km, což je podstatný rozdíl ve vlastnostech vozidla, který nelze odstranit. Zároveň žalovaného vyzval k vrácení kupní ceny oproti vydání vozidla, a to ve lhůtě 1 měsíce od doručení odstoupení. Dopis byl žalovanému dle kopie dodejky doručen dne 3.10.2012.

Ze zprávy společnosti ŠKODA AUTO, a.s., ze dne XXX.2013 soud zjistil, že vozidlo zn. XXX bylo k poslední servisní prohlídce přijato dne XXX.2010; k tomuto datu činil stav ujetých kilometrů 291 497.

Z výpovědi svědka XXX, ve spojení se zakázkovým listem č. XXX ze dne XXX.2012 a jeho písemným vyjádřením ze dne XXX.2013, soud zjistil, že dne XXX.2012 svědek prováděl u předmětného automobilu servisní prohlídku. Během této nebyla zjištěna žádná závada přístrojové desky, tato komunikovala standardním způsobem. Počítadlo ujetých kilometrů bylo funkční (jeho funkčnost byla ověřena vizuálně při projížďce) a v době přijetí auta do servisu vykazovalo stav 83 700 km. Zda byl do počítadla proveden nějaký zásah nemohl svědek zjistit.
Svědek XXX, pracovník žalovaného pouze potvrdil, že v době uzavření předmětné kupní smlouvy pro žalovaného pracoval. Na daný prodej si však konkrétně nevzpomíná.

Dle § 262 odst. 1 obch. zák. si strany mohou dohodnout, že jejich závazkový vztah, který nespadá pod vztahy uvedené v § 261, se řídí tímto zákonem. Jestliže taková dohoda směřuje ke zhoršení právního postavení účastníka smlouvy, který není podnikatelem, je neplatná. Podle odst. 4 tohoto ustanovení ve vztazích podle § 261 nebo podřízených obchodnímu zákoníku dohodou podle odstavce 1 se použijí, nevyplývá-li z tohoto zákona nebo ze zvláštních právních předpisů něco jiného, ustanovení této části na obě strany; ustanovení občanského zákoníku nebo zvláštních právních předpisů o spotřebitelských smlouvách, adhezních smlouvách, zneužívajících klauzulích a jiná ustanovení směřující k ochraně spotřebitele je však třeba použít vždy, je-li to ve prospěch smluvní strany, která není podnikatelem. Smluvní strana, která není podnikatelem, nese odpovědnost za porušení povinností z těchto vztahů podle občanského zákoníku a na její společné závazky se použijí ustanovení občanského zákoníku.

Dle § 40a obč. zák. ve znění účinném do 31.12.2013 jde-li o důvod neplatnosti právního úkonu podle ustanovení § 49a, § 140, § 145 odst. 2, § 479, § 589, § 701 odst. 1, § 775 a § 852b odst. 2 a 3 považuje se právní úkon za platný, pokud se ten, kdo je takovým úkonem dotčen, neplatnosti právního úkonu nedovolá. Neplatnosti se nemůže dovolávat ten, kdo ji sám způsobil. Totéž platí, nebyl-li právní úkon učiněn ve formě, kterou vyžaduje dohoda účastníků (§ 40). Je-li právní úkon v rozporu s obecně závazným právním předpisem o cenách, je neplatný pouze v rozsahu, ve kterém odporuje tomuto předpisu, jestliže se ten, kdo je takovým úkonem dotčen, neplatnosti dovolá.

Dle § 49a obč. zák. ve znění účinném do 31.12.2013 je právní úkon neplatný, jestliže jej jednající osoba učinila v omylu, vycházejícím ze skutečnosti, jež je pro jeho uskutečnění rozhodující, a osoba, které byl právní úkon určen tento omyl vyvolala nebo o něm musela vědět. Právní úkon je rovněž neplatný, jestliže omyl byl touto osobou vyvolán úmyslně. Omyl v pohnutce právní úkon neplatným nečiní.

Dle § 55 odst. 2 obč. zák. ve znění účinném do 31.12.2013 ujednání ve spotřebitelských smlouvách podle § 56 jsou neplatná. Podle odst. 3 tohoto ustanovení v pochybnostech o významu spotřebitelských smluv platí výklad pro spotřebitele příznivější.

Dle § 56 odst. 1 obč. zák. ve znění účinném do 31.12.2013 spotřebitelské smlouvy nesmějí obsahovat ujednání, která v rozporu s požadavkem dobré víry znamenají k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran. Podle odst. 3 písm. b) tohoto ustanovení jsou nepřípustná zejména smluvní ujednání, která vylučují nebo omezují práva spotřebitele při uplatnění odpovědnosti za vady či odpovědnosti za škodu.

Dle § 616 odst. 1 obč. zák. ve znění účinném do 31.12.2013 prodávající odpovídá kupujícímu za to, že prodávaná věc je při převzetí kupujícím ve shodě s kupní smlouvou, zejména, že je bez vad. Podle odst. 3 tohoto ustanovení v případě, že věc při převzetí kupujícím není ve shodě s kupní smlouvou (dále jen "rozpor s kupní smlouvou"), má kupující právo na to, aby prodávající bezplatně a bez zbytečného odkladu věc uvedl do stavu odpovídajícího kupní smlouvě, a to podle požadavku kupujícího buď výměnou věci, nebo její opravou; není- li takový postup možný, může kupující požadovat přiměřenou slevu z ceny věci nebo od smlouvy odstoupit. To neplatí, pokud kupující před převzetím věci o rozporu s kupní smlouvou věděl nebo rozpor s kupní smlouvou sám způsobil. Podle odst. 4 tohoto ustanovení rozpor s kupní smlouvou, který se projeví během šesti měsíců ode dne převzetí věci, se považuje za rozpor existující již při jejím převzetí, pokud to neodporuje povaze věci nebo pokud se neprokáže opak.

Po provedeném dokazování dospěl soud k závěru, že žalobní návrh je důvodný. Účastníci (žalobce v postavení spotřebitele a žalovaný v postavení podnikatele) si v rámci kupní smlouvy ujednali, že tento jejich závazkový vztah se bude řídit obchodním zákoníkem.
Soud však ve smyslu § 262 odst. 4 obch. zák. při posuzování dané věci postupoval dle ustanovení občanského zákoníku směřujících k ochraně spotřebitele, neboť je to ve prospěch žalobce, tedy smluvní strany, která není podnikatelem nýbrž právě spotřebitelem.
Kupní smlouvu ze dne XXX2012 považoval soud za platný právní úkon. Žalobce tvrdil, že kupní smlouvu uzavřel v omylu, neboť se domníval, že automobil má najeto pouze 82 415 km (dle stavu tachometru) a tomuto odpovídá i cena a technický stav vozidla. V řízení však nebylo prokázáno, že takový omyl by žalovaný vyvolal nebo o něm musel vědět, když v rámci kupní smlouvy i protokolu o předání vozidla (se kterými byl žalobce seznámen a tyto podepsal) byl

žalobce výslovně upozorněn na to, že skutečný počet ujetých kilometrů není zjištěn (§ 49a obč. zák.).
Ve smyslu § 55 a § 56 obč. zák. však soud dospěl k závěru, že je neplatné ujednání kupní smlouvy o tom, že žalovaný jako prodávající neodpovídá za případný nesoulad stavu tachometru s reálným počtem najetých kilometrů, neboť toto ujednání omezuje práva spotřebitele při uplatnění odpovědnosti za vady či odpovědnosti za škodu.
V řízení bylo dále prokázáno (zprávou společnosti ŠKODA AUTO, a.s.) a mezi účastníky ani nebylo sporu o tom, že počet ujetých kilometrů k datu uzavření kupní smlouvy nečinil 82 415 km, jak vykazoval tachometr a bylo uvedeno v kupní smlouvě, ale nejméně 291 497 km. V tomto ohledu tak nebyla prodávaná věc při převzetí kupujícím ve shodě s kupní smlouvou, za což ve smyslu § 616 odst. 1 obč. zák. odpovídá prodávající. A protože tuto zjištěnou vadu nelze odstranit (ať už výměnou věci či její opravou), považoval soud odstoupení od kupní smlouvy učiněné žalobcem písemně dne XXX.2012 za platné (§ 616 odst. 3 obč. zák.).
Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobnímu návrhu vyhověl. K námitce žalovaného ohledně možného nadměrného opotřebení vozidla po jeho převzetí žalobcem soud nepřihlédl, neboť toto nebylo žádným způsobem prokázáno a navíc to byl sám žalovaný, který po odstoupení od kupní smlouvy odmítl vozidlo převzít. Proto bylo žalovanému uloženo zaplatit žalobci celou kupní cenu tak, jak byla sjednána v kupní smlouvě, oproti vrácení vozidla.

Žalobci byly zároveň přiznány úroky z prodlení ode dne 4.11.2012 do zaplacení, když odstoupení od smlouvy bylo žalovanému doručeno dne 3.10.2012 a to s výzvou k vrácení kupní ceny oproti vydání vozidla ve lhůtě 1 měsíce od doručení výzvy, tj. do 3.11.2012. Výše úroků z prodlení tak, jak byly žalobci přiznány, je v souladu s § 1 nař. vlády č. 142/1994 Sb. Ve zbytku požadovaných úroků byl pak žalobní návrh zamítnut.

O nákladech řízení rozhodl soud dle § 142 odst. 3 o.s.ř., když žalobce měl ve věci neúspěch v poměrně nepatrné části (část požadovaných úroků z prodlení). Náklady byly představovány zaplaceným soudním poplatkem v částce 8.500,- Kč; odměnou advokáta za 10 úkonů právní pomoci (převzetí zastoupení, sepis odstoupení od smlouvy a předžalobní výzvy, sepis žaloby, písemné vyjádření ve věci ze dne 14.4.2014, účast advokáta při jednání soudu ve dnech 30.10.2013, 27.11.2013, 7.4.2014, 12.11.2014, 6.3.2015 a 25.11.2015) po 7.860,- Kč (§ 7 bod 5. vyhl. č. 177/1996 Sb.); 10 x 300,- Kč paušál (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.); náhradou za ztrátu času cestou k jednání z Českého Těšína do Pardubic a zpět, 14 započatých půlhodin za jedno jednání, tj. celkem 56 hodin po 100,- Kč (§ 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a cestou k jednání u dožádaného soudu z Českého Těšína do Karviné a zpět, 2 započaté půlhodiny po 100,- Kč (§ 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.); cestovným k jednáním soudu v Pardubicích, a to dne 30.10.2013 (advokát i žalobce) vlakem, 520,- Kč jedna i zpáteční cesta, tj. celkem 1.040,- Kč, ve dnech 27.11.2013, 7.4.2014, 12.11.2014 a 25.11.2015, 514 km jedna i zpáteční cesta, osobním automobilem zn. XXX, při průměrné spotřebě 6,5 l benzinu Natural/100 km, sazbě základní náhrady v roce 2013 3,60 Kč/1 km, v roce 2014 a 2015 3,70 Kč/1 km, ceně benzinu 36,10 Kč/1 l v roce 2013, 35,70 Kč/1 l v roce 2014 a 35,90 Kč/1 l v roce 2015, cestovným k jednání soudu v Karviné dne 6.3.2015, 40 km jedna i zpáteční cesta, osobním automobilem zn. XXX, při průměrné spotřebě 6,5 l benzinu Natural/100 km, sazbě základní náhrady 3,70 Kč/1 km a ceně benzinu 35,90 Kč/1 l, celkem tak cestovným v částce 13.628,- Kč; DPH ve výši 21 % z částek shora uvedených, vyjma soudního poplatku, tj. 21.216,- Kč. Celkem tak byly náklady žalobce představovány částkou 130.744,- Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení, písemně, v trojmo, prostřednictvím podepsaného soudu, ke Krajskému soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Pardubicích, dne 11. prosince 2015

JUDr. Naděžda Librová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Kamila Součková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Lukáše Páchy a soudců JUDr. Ivy Trávníčkové, Ph.D. a Mgr. Jiřího Kopeckého ve věci žalobce **XXX**, nar. XXX, bytem XXX, zastoupeného Mgr. Markem Ježkem, advokátem se sídlem v Českém Těšíně, Tovární 1707/33, proti žalovanému **Czech Invest Group, s.r.o.**, se sídlem v Pardubicích, Štrossova 272, IČ: 25942395, zastoupeného JUDr. Radomilem Mackem, advokátem se sídlem v Lanškrouně, J. M. Marků 92, **o zaplacení 169.900 Kč s příslušenstvím oproti vydání vozidla**, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 11.12.2015, č.j. 24C 78/2012-163,

takto:

I. Rozsudek okresního soudu se v odvoláním napadených výrocích I. a III. **mění** takto:

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci 169.900 Kč se 7,5% ročním úrokem z prodlení jdoucím z této částky od 4.11.2012 do zaplacení, oproti povinnosti vydat žalovanému vozidla XXX, to vše do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Rozsudek okresního soudu se v odvoláním napadeném výroku IV. **p o t v r z u j e**.

III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady odvolacího řízení ve výši 25 101 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud svým rozsudkem zavázal žalovaného povinností zaplatit žalobci 169.900 Kč se 7,5% ročním úrokem z prodlení jdoucím z této částky od 4.11.2012 do zaplacení (výrok I.). Co do požadavku žalobce na další úrok z prodlení jdoucí z částky 169.900 Kč od 4.11.2012 do zaplacení ve výši 0,25 % ročně, byla žaloba zamítnuta (výrok II. – v této části nebyl rozsudek okresního soudu napaden odvoláním a je tudíž pravomocný, nebyl tudíž odvolacím soudem věcně přezkoumáván). Žalobci bylo uloženo vydat žalovanému vozidlo zn. XXX a žalovanému bylo uloženo toto vozidlo převzít do 3 dnů od právní moci tohoto výroku rozsudku (výrok III.). Žalovanému bylo uloženo nahradit žalobci náklady řízení před okresním soudem ve výši 130.744 Kč (výrok IV.).

Rozhodl tak o žalobě žalobce ze dne 15.11.2012, kterou se žalobce po žalovaném domáhá zaplacení částky 169.900 Kč s úrokem z prodlení oproti vydání osobního motorového vozidla zn. XXX. Žalobce tvrdil, že dne XXX.2012 uzavřel se žalovaným jako prodávajícím kupní smlouvu, jejímž předmětem byl převod shora označeného osobního motorového vozidla za kupní cenu ve výši 169.900 Kč. Kupní smlouva byla uzavřena v režimu obchodního zákoníku, žalobce však byl v pozici spotřebitele, a proto je nutné aplikovat ust. § 261 odst. 1 věty druhé obchodního zákoníku a § 262 odst. 4 obchodního zákoníku (zákon č. 513/1991 Sb., ve znění účinném do 31.12.2013). Dle čl. I bodu 1.2 písm. f) kupní smlouvy stav tachometru předmětného vozidla měl činit 82 415 kilometrů. Dotazem na autorizovaný servis však žalobce následně, po uzavření kupní smlouvy, zjistil, že při poslední návštěvě v servisu Škoda v roce 2010 mělo předmětné vozidlo najeto již 291 479 km. Je tedy zjevné, že předmětné vozidlo mělo v době prodeje skutečně najeto minimálně 3,5 násobně více kilometrů, než bylo uvedeno ve smlouvě. Jde o tak podstatný rozdíl ve vlastnostech předmětného vozidla, který nelze odstranit. Žalovaný sice ve smlouvě v čl. I bodě 1.2 písm. g) uvedl, že skutečný počet kilometrů není zjištěn (není garantován), takové ujednání však shledává žalobce za neplatné dle § 55 a § 56 občanského zákoníku. Žalobce tudíž přípisem ze dne 27.9.2012 od kupní smlouvy odstoupil a vyzval žalovanou k vrácení kupní ceny oproti vrácení předmětného vozidla, a to nejpozději do 3.11.2012. Žalovaný však zůstal nečinný.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby v celém rozsahu, kdy odstoupení od kupní smlouvy nepovažoval za účinné. V kupní smlouvě i v protokolu o zkušební jízdě a předání vozidla totiž žalovaný výslovně uvedl, že skutečný počet ujetých kilometrů negarantuje a že

není zjištěn. Konstatovaný stav tachometru uvedených v kupní smlouvě vyplývá pouze z jeho vizuální kontroly, přičemž odpovídá čestnému prohlášení původního majitele vozidla XXX. Žalobce tak zakoupil vozidlo s tím, že skutečný stav ujetých kilometrů není zjištěn a není garantován žalovaným. Za tohoto stavu, kdy i přístrojová deska byla v době uzavření kupní smlouvy nefunkční, nemůže být případný nesoulad skutečného počtu ujetých kilometrů se stavem vykázaným na tachometru považován za vadu odůvodňující odstoupení od smlouvy. Navíc žalobce vozidlo užíval a nemůže si tak domáhat vrácení celé kupní ceny v okamžiku, kdy není schopen vrátit automobil ve stavu, v němž se tento nacházel k datu odstoupení od kupní smlouvy.

Okresní soud po provedeném dokazování uzavřel, že účastníci, kdy žalobce jednal v postavení spotřebitele a žalovaný v postavení podnikatele, uzavřeli kupní smlouvu, dohodou si tento závazkový vztah podřídili obchodnímu zákoníku. Soud však aplikoval § 262 odst. 4 obchodního zákoníku. Kupní smlouvu ze dne XXX.2012 považoval soud za platný právní úkon. Nejde o právní úkon uzavřený v omylu žalobce, neboť nebylo prokázáno, že takový omyl o jiném vztahu ujetých kilometrů oproti stavu uvedeném na tachometru vozidla, byl vyvolán žalovaným a nebylo ani prokázáno, že by o něm žalovaný musel vědět. Nejsou tak dány podmínky pro jednání v omylu dle § 49a občanského zákoníku (okresní soud postupoval při právním hodnocení věci dle pravidel občanského zákoníku zák. č. 40/1964, účinného v době uzavření kupní smlouvy). Ujednání o tom, že žalovaný jako prodávající neodpovídá za případný nesoulad stavu tachometru s reálným počtem najetých kilometrů, však shledal za ujednání omezení práva spotřebitele při uplatnění odpovědnosti za vady či odpovědnosti za škodu a tudíž neplatná dle § 55 a § 56 občanského zákoníku. Vozidlo mělo najeto minimálně 291 497 km a prodávaná věc tak při převzetí kupujícím nebyla ve shodě s kupní smlouvou, za což dle § 616 odst. 1 občanského zákoníku odpovídá prodávající. Tuto vadu pak nelze odstranit ať už výměnou věci či její opravou, proto považoval soud odstoupení od kupní smlouvy učiněné žalobcem za platné dle § 616 odst. 3 občanského zákoníku. Přiznal žalobci právo na úroky z prodlení od 4.11.2012 v souladu s nařízením vlády č. 142/1994 Sb., § 1, ve zbytku požadovaných úroků byl žalobní návrh zamítnut.

Proti uvedenému rozsudku, a to proti výrokům I., III. a IV. podala žalovaná společnost odvolání. Namítá, že při uzavírání kupní smlouvy a v samotné kupní smlouvě jednoznačným způsobem, nikoliv skrytě či nečitelně upozornil kupující na to, že skutečný počet ujetých kilometrů je nezjištěn (negarantován). Stejně tak učinil v protokolu o zkušební jízdě a předání vozidla. Na 3. straně protokolu upozornil, že ani při vynaložení veškeré odborné péče není schopen vždy zajistit případnou manipulaci s počítadlem kilometrů předchozím majitelem. Z tohoto důvodu prodávající neodpovídá za případný nesoulad stavu tachometru s reálným počtem najetých kilometrů…a že negarantuje počet ujetých kilometrů na tachometru prodávaného vozidla. Nemůže tak být předmět koupě v rozporu s kupní smlouvou, neboť odpovídá tomu, co bylo ujednáno v kupní smlouvě. Věc není rozporu s kupní smlouvou dle § 616 odst. 3 občanského zákoníku, pokud kupující před převzetím věci o rozporu s kupní smlouvou věděl. Žalobce tak v této věci věděl o tom, že palubní deska prodaného automobilu je nefunkční a počítadlo kilometrů neudává skutečný stav najetých kilometrů. Nevzniklo tak žalobci právo na odstoupení od smlouvy právě dle ust. § 616 odst. 3 občanského zákoníku. Nelze ani dovozovat neplatnost takového ujednání dle § 55 a § 56 občanského zákoníku. Paragraf 616 odst. 3, jakož i ust. § 597 občanského zákoníku dávají prodávajícímu výslovné

právo se zprostit odpovědnosti za vady prodávané věci, pokud její vadu předem kupujícímu sdělí, to se v dané věci stalo, ujednání o nesouladu v počtu najetých kilometrů vymezuje předmět plnění smlouvy a nemohou se na ně vztahovat tak důsledky uvedené v § 56 odst. 1 a 2 občanského zákoníku. Pokud by obstál závěr okresního soudu, ve svém důsledku by se prodávající nemohl zprostit odpovědnosti za vadu, ač o ní ví a výslovně na ní kupujícího upozorní. Navíc byla prodávaná věc použitá, a tudíž je odpovědnost žalovaného omezena toliko na vady, které nevznikly v důsledku použití a opotřebení věci. Odkázal dále na závěry vyplývající z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 8As 70/2015-56, které se skutkově podobá souzené věci. Kupní smlouva uvádí, že počet najetých kilometrů nebyl zjištěn. Tím je spojena informační povinnost prodávajícího, která nemůže být vykládána k jeho tíži. Jde o vyjádření, které fakticky vypovídá o vlastnostech prodávaného zboží, a proto nemůže být pojmově postiženo neplatností, jak předpokládá ust. § 56 občanského zákoníku. Toto vyjádření je pregnantní, srozumitelné a žalobci muselo být pochopitelné. Ve výsledku pak není možné po žalovaném požadovat, aby ověřil počet najetých kilometrů, neboť v České republice v době prodeje ani nebyla certifikační autorita, která by poskytovala zaručené informace o najetých kilometrech všech vozidel. Ani společnost CEBIA spol. s r.o. negarantuje stoprocentní správnost dat, jimiž disponuje. Taková povinnost pak rozhodně nevyplývá ze žádného právního předpisu. Nemůže jít ani o nekalou obchodní praktiku. Takové ujednání sotva může narušit chování průměrného spotřebitele v jeho neprospěch, pokud je tento upozorněn na to, že počet kilometrů nebyl zjištěn. Domáhá se změny napadeného rozhodnutí a zamítnutí žaloby.

Naopak žalobce navrhoval potvrzení rozsudku okresního soudu v napadené části. Ztotožňuje se s námitkou žalovaného o tom, že pokud by žalobě mělo být vyhověno, je na místě, aby žalovanému bylo uloženo zaplatit žalobci finanční částku oproti uložení povinnosti vydat předmětné vozidlo. Připomíná, že pro běžného kupujícího je jedním z hlavních vodítek posouzení stavu nabývaného vozidla posouzení počtu ujetých kilometrů z hlediska opotřebení vozidla, kupní ceny apod. Bylo povinností žalovaného odborně, jako profesionál, posoudit stav prodávaného vozidla. Pokud nabyl pochybností, že stav tachometru neodpovídá skutečnému počtu ujetých kilometrů, pak měl vynaložit určité úsilí směřující ke zjištění tohoto skutečného stavu a nikoliv se zříci odpovědnosti z tohoto titulu, jak se stalo v daném případě. Jednání žalovaného pak nelze přiznat právní ochranu.

Odvolání není důvodné.

Mezi účastníky byla dne XXX.2012 uzavřena kupní smlouva s tím, že účastníci ve smlouvě ujednali, že je uzavřena dle § 409 a násl. obchodního zákoníku zák. č. 513/1991 Sb. (ve znění účinném do 31.12.2013, viz § 262 odst. 1 obchodního zákoníku). Jako prodávající vystupoval žalovaný – profesionál, jako kupující žalobce – spotřebitel. Žalovaný se sám ve smlouvě identifikoval jako podnikatel, jehož předmětem podnikání je maloobchod motorovými vozidly a jejich příslušenstvím.

Žalobce tvrdil, že od této kupní smlouvy následně odstoupil. Předpokladem úspěchu s žalobním žádáním žalobce bylo dodržení podmínek vyjádřených v rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 9.3.2010, sp. zn. 32Cdo 1998/2008, ve kterém Nejvyšší soud uzavřel, že žalobě na vydání bezdůvodného obohacení z neplatné smlouvy (např. po odstoupení od smlouvy) může soud vyhovět pouze, je-li požadováno vzájemně podmíněné vrácení podle

smlouvy poskytnutého plnění, což vylučuje požadovat úroky z prodlení ze zaplacené kupní ceny. Není-li žalobní návrh takto formulován, nemůže být žalobce v řízení úspěšný. Odkázal na to, že v § 457 občanského zákoníku, je-li smlouva neplatná nebo byla-li zrušena, je každý z účastníků povinen vrátit druhému vše, co podle ní dostal. Jde o tzv. synallagmatický závazek, kdy povinnost účastníka z neplatné smlouvy je podmíněna tím, že druhý účastník rovněž tuto povinnost splní (viz např. R 26/1975). V procesní poloze se tento stav projeví tak, že soud do výroku pojme rovněž povinnost druhé strany. V tomto směru postupoval žalobce řádně a uvedeným způsobem požadoval po žalované zaplacení kupní ceny oproti vydání osobního automobilu dle kupní smlouvy (viz žaloba ze dne 15.11.2012). Okresní soud sice ve výroku svého rozhodnutí povinnosti účastníků zahrnul do dvou výroků (i. a III.), ovšem zjevně chtěl toto synallagma zachovat. Pro odstranění pochybností tudíž odvolací soud rozhodl z důvodů níže uvedených, jak žalobce požadoval již v žalobním žádání. Úroky z prodlení pak mohly být přiznány pouze až od doby, kdy se žalovaný dostal do prodlení se splněním svého závazku, tedy poté, co žalobce od smlouvy odstoupil, vyzval žalovaného k vrácení kupní ceny oproti vrácení osobního automobilu se lhůtou ke splnění povinnosti do 3.11.2012 a žalovaný je tak povinen hradit žalobci úroky z prodlení až od 4.11.2012, to ve výši souladné s § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb. Ve zbytku nemohl být žalobce se svým požadavkem úspěšný (viz výrok II. rozsudku okresního soudu, který však nebyl napaden odvoláním a nebyl tudíž odvolacím soudem ani přezkoumáván).

Jak v režimu obchodního zákoníku (viz § 422 a § 424), tak v režimu zákoníku občanského (§ 597 o.z.) platí, že prodávající odpovídá za vadu, které měla prodávaná věc v době převzetí kupujícím. V daném případě k datu uzavření kupní smlouvy. To s tím, že prodávající odpovídá za vady, které vyjdou najevo dodatečně, a to tehdy, pokud jde o vadu, na kterou kupujícího neupozornil (viz § 597 odst. 1 občanského zákoníku). V takovém případě má kupující právo na přiměřenou sílu ze sjednané ceny odpovídající povaze a rozsahu vady, jde-li o vadu, která činí věc neupotřebitelnou, má též právo od smlouvy odstoupit (viz § 597 odst. 1 občanského zákoníku s tím, že odvolací soud ve shodě s odvolacím soudem aplikuje toto ustanovení s odkazem na ust. § 262 odst. 4 obchodního zákoníku). Odvolací soud při svých úvahách vycházel z rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky, z jeho rozsudku ze dne 2.7.2014, sp. zn. 8 Tdo 728/2014, kde vyjádřil, že „počet ujetých kilometrů je při prodeji motorového vozidla je jednou z podstatných skutečností určujících výši jeho prodejní ceny. Cenu a atraktivnost ojetého vozu určuje především technický stav, rok výroby a intenzita s jakou byl používán předchozím majitelem. O těchto skutečnostech dobře odpovídá stav počítadla kilometrů.“ Nejvyšší soud České republiky dále v rozhodnutí ze dne 29.2.2012, sp. zn. 25Cdo 2516/2009, se vyjádřil ke splnění instruktážní povinnosti, která tíží prodávajícího dle § 9 odst. 1 a 2 zák. č. 634/1992 Sb. o ochraně spotřebitele. Ty vyložil s ohledem na konkrétní okolnosti jednotlivého případu, zejména povahy toho kterého výrobku. Je přitom třeba aplikovat princip proporcionality, tj. klást na výrobce pouze požadavky rozumné, přiměřené okolnostem, nikoliv požadavky nepřiměřené. To platí i pro posouzení otázky, o jakých nebezpečích, vyplývajících z nesprávného použití nebo údržby výrobku, je prodávající povinen spotřebitele poučit. Požadoval naplnění premisi v tom směru, že je „třeba hledat přiměřenou rovnováhu mezi ochranou spotřebitele na jedné straně a reálnými možnostmi prodávajícího na straně druhé a stanovit racionální hranici mezi odpovědností, již lze rozumně zatížit prodávajícího a náhodou (vyšší mocí), která již musí zatěžovat poškozené“. Obdobný požadavek stáhl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22.10.2015, č.j. 8As 70/2015-

56 na splnění informační povinnosti prodávajícího při prodeji ojetého vozu v autobazaru. Požadoval tedy, aby na prodávajícího byly kladeny pouze požadavky, které jsou rozumné a přiměřené okolnostem.

Lze souhlasit v této věci se žalovaným, že mu žádný právní předpis neukládá prověření a zjišťování skutečného stavu počtu ujetých kilometrů. Žalovaný seznámil žalobce s počtem ujetých kilometrů, který byl označen na tachometru, na palubní desce a uvedl, že nemůže počet ujetých kilometrů zjistit a ani garantovat. V řízení pak bylo prokázáno, že stav uvedený na tachometru prodávaného vozidla a uvedený v kupní smlouvě, neodpovídá skutečnému počtu ujetých kilometrů, kdy byl minimálně 3,5 násobně vyšší (82 415 km oproti minimálně 291 479 km). Dle technického průkazu bylo vozidlo poprvé registrováno dne XXX.2008, tedy bylo prodáváno jako čtyřleté.

Lze tedy souhlasit se žalovaným, že mu žádný právní předpis neukládá, aby ověřil počet ujetých kilometrů, např. dotazem u spol. Cebia, u autorizovaného servisu Škoda apod. Co však mohl žalobce požadovat je to, aby žalovaný, který vystupoval při prodeji jako profesionál, dostál svým povinnostem profesionála a byl tedy schopen rozpoznat případný diametrální rozdíl mezi deklarovaným a skutečným počtem ujetých kilometrů a na konkrétní znaky toho, že vozidlo má výrazně vyšší počet ujetých najetých kilometrů než je deklarováno, upozornit. V daném případě totiž nejde (jako například ve výše uvedeném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) o relativně malý rozdíl v počtu udávaných a skutečně najetých kilometrů, nýbrž o rozdíl zásadní. To již jenom v tom, že pokud by bylo vycházeno z počtu ujetých kilometrů cca 82 000 km, šlo by o průměrný roční nájezd 20 000 km oproti nájezdu dosahujícím 70 000 km ročně. Takový rozdíl je potřeba považovat za tak zásadní, že se musel odrazit v technickém stavu prodávaného vozidla a prodávající při vynaložení odborné péče, kterou lze od něho vyžadovat jako od profesionála, měl zjistit rozdíly ve stavu automobilu oproti stavu, kdyby měl najet 82 000 km a na tyto rozdíly žalobce jako kupujícího spotřebitele výslovně upozornit. Pouze tímto způsobem by bylo možné uvažovat, že došlo ke splnění informační povinnosti dle § 597 občanského zákoníku, tedy že byl žalobce upozorněn na vadu vozidla spočívajícího v tom, že počet udávaných kilometrů nemůže obstát, neboť tu jsou konkrétní znaky na předmětném vozidle, které naznačují výrazně vyšší počet ujetých kilometrů ve skutečnosti.

Jinými slovy, po žalovaném jako po profesionálu, mohl žalobce vyžadovat, aby byl schopen rozpoznat doklady o vyšším počtu ujetých kilometrů a na tyto znaky žalobce výslovně upozornil. Žalovaný se nemohl zprostit odpovědnosti v tomto směru tak, že paušálně odkáže na to, že negarantuje počet ujetých kilometrů.

Takový závěr neplatí obecně. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat odchylku mezi skutečným stavem ujetých kilometrů a stavem udávaným v kupní smlouvě či na tachometru vozidla, prodávající jako profesionál v oboru však musí být schopen rozpoznat znaky zásadně jiného počtu najetých kilometrů oproti stavu deklerovanému. Takové požadavek je vůči prodávajícímu přiměřený, na druhou stranu zachovávající práva kupujícího jako spotřebitele. Žalobce má právo tudíž od smlouvy odstoupit dl e§ 597 odst. 1 občanského zákoníku) a § 616 odst. 3 občanského zákoníku, jak správně odůvodnil okresní soud), neboť jde o vadu neodstranitelnou, jak již bylo konstatováno citací z judikatury Nejvyššího soudu.

Údaj o počtu ujetých kilometrů je jedním z rozhodujících při rozhodování kupujícího o tom, zda vozidlo zakoupí či nikoliv a pokud jde o rozdíl tak zásadní, jako v tomto případě, nelze uvažovat o tom, že by kupující měl právo pouze na přiměřenou slevu dle § 597 odst. 1.

Z výše uvedených důvodů přistoupil odvolací soud ke změně rozsudku okresního soudu, ovšem svojí povahou jde o rozhodnutí potvrzující ve smyslu ust. § 219 o.s.ř., neboť došlo ke sloučení výrokových částí obsažených ve výroku I. a III. rozsudku okresního soudu a dále k potvrzení výroku o náhradě nákladů řízení jako věcně správného, neboť úspěšný účastník řízení, žalobce, má právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení dle § 142 odst. 1 o.s.ř., to ve výši správně vyčíslené rozhodnutím okresního soudu.

Žalobci pak bylo přiznáno i právo na náhradu nákladů odvolacího řízení dle § 142 odst. 1 ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. Ty spočívají v odměně za zastoupení advokátem za dva úkony právní služby po 7.900 Kč za úkon, a to za sepis vyjádření k odvolání žalovaného a účast u jednání odvolacího soudu dle § 7 a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále advokátní tarif), dvou paušálních náhradách hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu, cestovném advokáta žalobce k jednání odvolacího soudu z Českého Těšína do Pardubic a zpět, celkem ujeto 514 km při sazbě 5,731 Kč za ujetý kilometr, tj. na cestovném 2.945 Kč, náhradě za promeškaný čas za uvedenou cestou advokáta žalobce za 14 započatých půlhodin po 100 Kč dle § 14 advokátního tarifu, to vše povýšeno o 21 % DPH ve výši 4.356 Kč. Celkem tak náklady odvolacího řízení na straně žalobce činí 25.101 Kč a hradí se žalobci ve lhůtě stanovené dle § 160 odst. 1 o.s.ř. k rukám jeho advokáta dle § 149 odst. 1 o.s.ř.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí u soudního exekutora, který rozhodoval v prvním stupni, rozhodoval by o něm Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V Pardubicích dne 21. dubna 2016

Mgr. Lukáš Pácha v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Alice Zítková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Renaty Polanské a přísedících Renaty Rýdlové a Mgr. Silvie Blaščíkové ve věci

žalobkyně:	**Czech Invest Group s.r.o.**, IČO 25942395 sídlem Štrosova 272, 530 03 Pardubice zastoupena advokátem JUDr. Radomilem Mackem sídlem J.M Marků 92, 563 01 Lanškroun
proti žalované:	**XXX**, narozená dne XXX bytem XXX zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Střelečkem sídlem Pouchovská 1255/109B, 500 03 Hradec Králové

o zaplacení 155 000 Kč s příslušenstvím.

takto:

I. Návrh, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku 155 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p.a. z této částky od 25.09.2013 do zaplacení, se zamítá.

II. Žalobkyně je povinna nahradit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 131 737,50 Kč k rukám právního zástupce žalované Mgr. Pavla Střelečka, do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně podala proti žalované návrh na zaplacení částky 155 000 Kč s příslušenstvím. Uvedla, že dne XXX2011 uzavřela žalovaná s žalobkyní pracovní smlouvu na dobu neurčitou, na základě níž nastoupila výše uvedeného dne ve společnosti Czech Auto Pardubice s.r.o. jako XXX. V souvislosti s výkonem této práce byla současně s žalovanou uzavřena dohoda o hmotné odpovědnosti, v rámci níž žalovaná přebrala odpovědnost za svěřené hotovostní finanční prostředky žalobkyně a finanční prostředky na bankovním účtu žalobkyně č. XXX, vedeném u České spořitelny, a.s. Dne XXX 2011 navíc jednatel žalobkyně XXX zmocnil žalovanou k tomu, aby činila takové právní úkony, které je za společnost oprávněn činit pouze jednatel. V XXX 2013 se žalovaná rozhodla z žalující společnosti odejít. V souvislosti s ukončením svého pracovního poměru vypracovala žalovaná ke dni XXX 2013 předávací protokol, podle něhož měla k tomuto datu odevzdat z bazarové pokladny hotovost ve výši 124 Kč, z hotelové pokladny 4 117 Kč a dále svazek hotelových klíčů, svazek klíčů bazarových včetně dálkového ovládání a náhradního klíče od trezoru. Vzhledem k tomu, že jednatel žalobkyně nebyl v období od XXX.2012 do XXX2013 ve společnosti fakticky přítomen, předala žalovaná uvedené finanční prostředky a věci zástupkyni žalobkyně paní XXX. Ta odmítla předávací protokol podepsat, neboť se domnívala, že předávaná hotovost z pokladny neodpovídá skutečnému stavu a v pokladně by se měla nacházet daleko vyšší finanční hotovost. Fakticky žalovaná ukončila svoji činnost ve společnosti již dne XXX.2013, avšak pracovní poměr s žalovanou byl ukončen dohodou dne XXX2013. Po odchodu žalované ze společnosti byla provedena kontrola finančních dokladů a účetnictví žalobkyně, při níž bylo mj. zjištěno, že XXX.2013 byla z výše uvedeného bankovního účtu vybrána v hotovosti částka 155 000 Kč. V rozporu se skutečností byla v pokladní evidenci tato částka vykázána jako příjem pokladní hotovosti, datovaný dnem XXX.2013 s obsahem zápisu v pokladní knize „převod z banky“ a následně jako výdaj z pokladní hotovosti datovaný dnem XXX.2013 s obsahem zápisu v pokladní knize „XXX – výběr“, podle něhož měly být uvedené finanční prostředky vyplaceny paní XXX (XXX jednatele žalobkyně). Ta však jednateli žalobkyně sdělila, že žádné finanční prostředky v předmětné době od žalované neobdržela. Žalobkyně podala dne 18.11.2013 na žalovanou trestní oznámení pro podezření ze spáchání trestného činu zpronevěry. Žalovaná byla nejprve rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích nepravomocně odsouzena k trestu odnětí svobody a náhradě škody ve výši 409 070 Kč, odvolacím soudem byl tento rozsudek změněn a žalovaná byla obžaloby zproštěna. Žalobkyně se do trestního řízení řádně a včas se svým nárokem na náhradu škody přihlásila. Nyní uplatňuje žalobkyně svůj nárok na náhradu škody proti žalované po dvou měsících poté, co se dozvěděla o výsledku adhezního řízení. K námitkám žalované žalobkyně uvedla, že existence schodku může být prokazována již tím, že je prokázáno, že zaměstnanec prokazatelně převzal hodnoty svěřené mu k vyúčtování. Absence dokladu o vyúčtování svěřených hodnot, pak může vést k závěru o vzniku schodku, aniž by bylo nutno vést dokazování např. k provedení inventur apod. Pro případ, že by soud věc posuzoval podle ustanovení o obecné odpovědnosti zaměstnance za škodu způsobenou zaměstnavateli, žalobkyně uvedla, že je nesporné, že žalovaná peněžní částku 155 000 Kč z účtu žalobkyně vybrala. I v případě, že by žalovaná prokázala, že předmětné prostředky předala paní XXX, nezprostila by se žalovaná své odpovědnosti za škodu, a to s ohledem na to, že paní XXX nemá k žalující společnosti žádný vztah. Současně žalobkyně poukázala na tu skutečnosti, že v rozhodném období měla žalovaná finanční problémy a podle zjištění učiněných v rámci trestního řízení byla na majetek žalované vedena exekuce.

2. Žalovaná s návrhem nesouhlasila a navrhla jeho zamítnutí. U žalobkyně byla zaměstnána na základě pracovní smlouvy ze dne XXX2011, nikdy však s žalobkyní neuzavřela žádnou dohodou o hmotné odpovědnosti, dohodu o odpovědnosti k ochraně hodnot svěřených

zaměstnanci k vyúčtování žalovaná nikdy nepodepsala. Uvedla, že jednatel žalobkyně, pan XXX, podal na žalovanou v dřívější době trestní oznámení a v rámci trestního řízení bylo žalované mj. kladeno za vinu, že žalobkyni údajně vybrala z bankovního účtu částku 155 000 Kč a tuto si ponechala pro svoji potřebu. Krajský soud jako soud odvolací dospěl k názoru, že peníze z pokladny žalující společnosti byly využívány jednatelem společnosti panem XXX za pomoci paní XXX i k osobním věcem XXX a stejně tak tomu bylo i ohledně této částky. Žalovaná potvrdila, že částku 155 000 Kč z bankovního účtu skutečně vybrala a uvedla, že tuto předala paní XXX. Z odůvodnění trestního rozsudku vyplynulo, že tato osoba uvedenou částku s velkou mírou pravděpodobnosti převzala a jen nezapsala, že tyto prostředky následně z pokladny společnosti převzala pro potřeby XXX. V trestním řízení vyplynulo, že XXX mohla i v jiných případech běžně disponovat s hotovostí v pokladně provozovny společnosti, mohla peníze do pokladny vkládat ale i vybírat. Žalovaná uvedla, že tuto částku si pro svoji potřebu neponechala. Zaměstnavatel prostřednictvím XXX běžně umožňoval jiným osobám, zejména paní XXX, aby manipulovala s penězi v pokladně, měla k nim přístup. Proto nemůže být ani v případě, že by byla dohoda o odpovědnosti platně uzavřena, jakkoli dovozována odpovědnost žalované za případný schodek v pokladně společnosti. Současně žalovaná poukázala na to, že při vzniku dohody o odpovědnosti, datované dnem XXX.2012, ani při zániku jejího pracovního poměru nebyla provedena žádná inventarizace. Žalovaná uvedla, že žaloba není důvodná a i v trestním řízení bylo najisto postaveno, že částku 155 000 Kč nezpronevěřila a tuto částku si neponechala.

3. Rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 5. 3. 2020 č.j. 21 Cdo 3908/2019-235 byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 17. 6. 2019 č.j. 18 Co 83/2019-209, kterým byl potvrzen rozsudek Okresního soudu v Pardubicích ze dne 13. 11. 2018 č.j. 6 C 18/2016-185, jímž byl zamítnut návrh žalobkyně a žalobkyni bylo uloženo, aby žalované nahradila náhradu nákladů řízení. Dovolací soud v odůvodnění svého rozhodnutí, kterým věc vrátil k dalšímu řízení krajskému soudu, uvedl, že z principu obecné odpovědnosti zaměstnance za škodu vyplývá, že zaměstnanec odpovídá jen za tu škodu, kterou zaviněným porušením pracovních povinností při plnění pracovních úkonů nebo v přímé souvislosti s ním skutečně způsobil a neodpovídá za tu část škody, která byla způsobena porušením povinností ze strany zaměstnavatele, případně zaviněním jiného zaměstnance. Ve vztahu k náhradě škody ukládá zákon zaměstnanci povinnost počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, majetku ani k bezdůvodnému obohacení. Soudní praxe dovodila, že majitel účtu není vlastníkem peněžních prostředků uložených na účtu (ty jsou v majetku banky), přičemž nároky majitele účtu spočívají v tom, aby podle jeho příkazu nebo příkazu jiných k tomu oprávněných osob byly z peněžních prostředků na účtu uskutečněny výplaty nebo platby, představuje pouze „pohledávku z účtu u peněžního ústavu“. Je zřejmé, že „majitel účtu“ je věřitelem pohledávky z účtu u peněžního ústavu. Pokud tedy žalovaná peněžní prostředky z účtu obdržela, obdržela je jako ten, kdo byl věřitelem (žalobkyní) k tomu pověřen, přičemž není pochyb o tom, že tak činila pouze v souvislosti s plněním svých pracovních povinností. Nelze ani pominout skutkovou verzi (naznačovanou žalobkyní), že žalovaná vybírala peníze z účtu s úmyslem je vůbec nepoužít ve prospěch žalobkyně. Takový výběr finančních prostředků z účtu již s plněním pracovních povinností žalované nijak nesouvisel, postrádal by jakýkoliv vztah k plnění pracovních povinností žalované. Dovolací soud uvedl, že pokud odvolací soud dovozoval ze zjištění o naprosto chaotickém vedení společnosti žalobkyně a o chaosu v pravidlech o nakládání s finančními prostředky žalobkyně, že žalobkyně neprokázala ani porušení konkrétní povinnosti žalované, pak uvedené vypovídá pouze o tom, že existují důvody pro omezení případné odpovědnosti žalované, ať již z důvodu, že škoda byla způsobena porušením povinností ze strany zaměstnavatele, nebo zaviněním jiného zaměstnance, resp. třetích osob vně zaměstnavatele. Nevypovídá však ničeho o porušení povinnosti žalované. Současně dovolací soud uvedl, že odvolací soud

rezignoval na regulérní zjištění toho, jaký byl následný osud vybraných peněžních prostředků a jeho závěr o tom, že žalovaná žádnou právní povinnost neporušila, je předčasný.

4. Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 29. 6. 2020 č.j. 18 Co 83/2019-245 byl zrušen rozsudek Okresního soudu v Pardubicích ze dne 13. 11. 2018 č.j. 106 C 18/2016-185 a věc byla okresnímu soudu vrácena k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí odvolací soud poukázal na závaznost právním názorem Nejvyššího soudu a s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1924/2013 uvedl, že ke vzniku povinnosti k náhradě škody je zapotřebí, aby byly splněny všechny předpoklady současně. Nedodržení zásad obecné pracovněprávní prevence může znamenat porušení právní povinnosti, které v případě vzniku škody zakládá za splnění zbývajících předpokladů obecnou odpovědnost za škodu podle § 250 zákoníku práce, ale tento závěr neplatí paušálně bez dalšího. Zaměstnanec je obecně povinen zachovávat při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním vždy takový stupeň pozornosti, který lze po něm vzhledem ke konkrétní časové a místní situaci rozumně požadovat a který je způsobilý zabránit či alespoň co nejvíce omezit riziko vzniku škod na zdraví a majetku. Volba vhodného opatření na ochranu majetku zaměstnavatele v konkrétních podmínkách závisí z povahy věci na zaměstnanci samotném, na jeho úvaze, jak v konkrétní situaci majetek zaměstnavatele zabezpečí. Měřítkem správnosti závěru o porušení obecné prevenční povinnosti zaměstnancem z tohoto hlediska nemůže tedy být bez dalšího samotná skutečnost, že přes přijaté zabezpečení ke vzniku škody ex post došlo, neboť nesprávnost dříve zvoleného způsobu zabezpečení majetku zaměstnavatele by byla odvozována od škodní události, která nastala posléze. Zaměstnanci dle názoru Nejvyššího soudu lze vytýkat porušení obecné prevenční povinnosti, nepočíná-li si vzhledem ke konkrétním pracovním podmínkám, i k dané časové a místní situaci tak, aby nedocházelo ke škodám na majetku. Závisí-li způsob plnění obecné prevenční povinnosti zcela na úvaze zaměstnance, lze mu vytýkat porušení této povinnosti, jestliže je jeho počínání ve zjevném rozporu s obecnou zkušeností. Samotná skutečnost, že zaměstnanec měl možnost volby jiného (možná vhodnějšího) postupu, a že přes zaměstnancem zvolené opatření, které nebylo ve zjevném rozporu s obecnou zkušeností, ke vzniku škody na majetku přesto došlo, závěru o porušení obecné prevenční povinnosti nepostačuje. Odvolací soud uvedl, že vzhledem k jednání žalované, která vybrala v hotovosti peněžní prostředky z účtu žalobkyně u banky, je buď činností jíž žalovaná nesledovala z objektivního i subjektivního hlediska plnění pracovních úkolů a nelze uplatnit odpovědnost za škodu podle § 250 odst. 1 zákoníku práce, nebo šlo o jednání v souvislosti s plněním pracovních úkolů, a potom přichází v úvahu obecná odpovědnost zaměstnance za škodu podle § 250 zákoníku práce s odkazem na povinnost zaměstnance dle § 249 zákoníku práce ve spojení s § 301 zákoníku práce. V dalším řízení bude okresní soud zkoumat osud vybraných peněžních prostředků a objasní povahu účasti na provozu žalobkyně ze strany paní XXX, která je v žalobě označována jako „zástupkyně žalobce“ a sama vypovídala, že z pověření jednatele žalobkyně (XXX) měla na firmu v jeho nepřítomnosti dohlížet. Odvolací soud uvedl, že zaměstnanec odpovídá jen za tu škodu, kterou zaviněným porušením pracovních povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním skutečně způsobil. Neodpovídá za tu část škody, která byla způsobena porušením povinností ze strany zaměstnavatele případně zaviněním jiného zaměstnance, resp. třetích osob vně zaměstnavatele, když je třeba hodnotit, zda škoda byla způsobena také porušením povinností ze strany zaměstnavatele. Současně odvolací soud poukázal na to, že zaměstnavatel je povinen prokázat zavinění zaměstnance a nejde-li o škodu způsobenou úmyslně, pak zákoník práce výši požadované náhrady škody podle § 250 limituje čtyřapůlnásobkem jeho průměrného měsíčního výdělku.

5. V doplňujícím podání předloženém na základě zrušujících rozhodnutí odvolacího a dovolacího soudu žalobkyně uvedla, že jednatel žalobce se na XXX obrátil se žádostí o kontrolu nad chodem společnosti po dobu, kdy bude vykonávat trest, aby jejich prostřednictvím dostával informace o stavu své společnosti. Tyto osoby však nevykonávaly práva a povinnosti zaměstnavatele a ani neměly řídící či rozhodovací pravomoc. Paní XXX neměla v rozhodné době ani žádnou plnou moc a neměla oprávnění dávat pokyny k výběru finančních prostředků společnosti. Žalobkyně uvedla, že jednáním žalované došlo ke zmenšení majetku žalující společnosti. Žalobkyni se oproti vybraným finančním prostředkům nedostalo žádné protihodnoty. Poukázala na to, že od roku 1993 do roku 2002 a následně od roku 2018 žalovaná podnikala a podniká v oboru vedení účetnictví. Žalovaná tedy věděla, resp. musela vědět, že neoprávněnou dispozicí s penězi, řádným nezaúčtováním transakce a nezajištěním pokladních dokladů jedná protiprávně a ke škodě svého zaměstnavatele. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaná částku 155 000 Kč vybrala z účtu žalobkyně s úmyslem ji použít pro sebe a nepoužít ji ve prospěch žalobkyně, když v rozhodném období měla žalovaná finanční problémy a na majetek žalované byla vedena exekuce.

6. Pracovní smlouvou uzavřenou dne XXX2011 mezi žalobkyní a žalovanou měl soud prokázáno, že žalovaná nastoupila dne XXX.2011 do pracovního poměru u žalující společnosti a to do funkce XXX s místem výkonu práce v XXX. Pracovní poměr byl sjednán na dobu neurčitou, se zkušební dobou tří měsíců.

7. Plnou mocí ze dne XXX2011 zmocnila žalující společnost žalovanou jakožto svoji zaměstnankyni k úkonům, které je za společnost oprávněn činit jednatel společnosti podle obchodního zákoníku.

8. Žalobkyně předložila spolu se svým žalobním návrhem listinu, datovanou dnem XXX2012, která je označena o hmotné odpovědnosti a ve které jsou jako smluvní strany označeny žalující společnost a žalovaná.

9. Podle předávacího protokolu podepsaného žalovanou, předala žalovaná dne XXX2013 paní XXX hotovost z bazarové pokladny ve výši 124 Kč, hotovost z hotelové pokladny ve výši 4 117 Kč a dále svazek hotelových klíčů, svazek klíčů bazarových, včetně dálkového ovládání a náhradní klíče od trezoru. Dnem XXX2013 je datována listina označena jako dohoda o rozvázání pracovního poměru mezi žalobkyní a žalovanou s tím, že pracovní poměr končí dne XXX2013.

10. XXX žalobkyně pan XXX ve své výpovědi uvedl, že důvodem proč dohoda o hmotné odpovědnosti byla uzavírána až s určitým časovým odstupem od uzavření pracovní smlouvy byla ta skutečnost, že si zpočátku neuvědomil, že společnost může mít nějaký zisk, že může vygenerovat nějaký obrat a teprve následně si připustil obavy o finanční prostředky společnosti. V době trvání pracovního poměru žalované u žalobkyně byla u této společnosti zaměstnána paní XXX, a to ve funkci pomocné XXX. Pracoval zde také pan XXX, a to jako pomocná síla autoparku. Výše uvedené osoby dohodu o hmotné odpovědnosti uzavřenu neměly. Finanční hotovosti byly ukládány do trezoru, který se nacházel v účetní kanceláři, klíče od trezoru měla žalovaná a klíče od účetní kanceláře měl jednatel žalobkyně a žalovaná. Do té doby než žalovaná od žalující společnosti odešla, nedával jednatel žalobkyně nikomu plnou moc k jednání za žalující společnost, teprve když žalovaná v XXX 2013 odešla, dal plnou moc rodinným příslušníkům, a to konkrétně paní XXX, která XXX a možná že dal plnou moc paní XXX. Kopie dohody o hmotné odpovědnosti, kterou žalobkyně předložila do spisu, byla v účetní kanceláři žalující společnosti, kde byly veškeré originály a účetní doklady

společnosti. Originál dohody o hmotné odpovědnosti jednatel společnosti viděl, a to v době kdy se tato dohoda podepisovala. Jednatel žalobkyně si nepamatuje na to, že by žalovaná na pokyn paní XXX, paní XXX, nebo na jeho pokyn vybírala z účtu nějaké peníze a předala je paní XXX nebo paní XXX, je to možné. Nepředpokládá, že při skončení pracovního poměru žalované u žalobkyně by byla prováděna nějaká inventarizace. Trestně stíhán byl jednatel žalobkyně pro pojišťovací podvod. Po skončení jeho výkonu trestu se dělal audit celé společnosti, žalovaná auditu nebyla přítomna a ani jí nebyly zaslány výsledky tohoto auditu.

11. Žalovaná ve své výpovědi uvedla, že pracovní smlouvu s žalobkyní uzavřela v roce 2011. Asi měsíc poté podepisovala plnou moc, iniciátorem sepsání a podepsání této listiny byl jednatel žalobkyně, který se vyjádřil tak, že neví, jak dopadne trestní řízení a že nechce obtěžovat XXX a XXX. Po dobu trvání pracovního poměru žalované u žalobkyně, nebyla tato plná moc odvolána. Uzavření dohody o hmotné odpovědnosti po žalované žalobkyně jakožto zaměstnavatelka nepožadovala. Listinu, která by měla být označena jako dohoda o hmotné odpovědnosti, žalovaná nepodepisovala. Listinu, kterou žalobkyně předložila v tomto řízení, viděla žalovaná poprvé v XXX 2013 na jednání, kterého se zúčastnil pan XXX a jeho tehdejší právní zástupce, dále pak žalovaná a XXX. Na tomto jednání viděla žalovaná dohodu o hmotné odpovědnosti, jednalo se o kopii. Podpis uvedený na této listině je jejím podpisem, žalovaná je ale přesvědčena o tom, že se jedná o kopii jejího podpisu z listin, které pro žalobkyni podepisovala. Žalovaná listinu označenou jako dohoda o hmotné odpovědnosti nepodepisovala. Finanční prostředky v hotovosti se na provozovně dávaly do trezoru, od něhož byly tři klíče, jeden měla žalovaná, jeden měl pan XXX a jeden klíč byl u žalované doma. Koncem roku 2012 přišla paní XXX do firmy a říkala, že pana XXX zase zavřeli a že XXX požádal, aby to tam za něj řídila, aby na to dohlížela. Žádné písemné zmocnění o tom paní XXX nepředložila, žalovaná tuto informaci i obsah sdělení akceptovala. Když byl pan XXX poprvé ve výkonu trestu, seděl ve firmě XXX, a když se prodávalo, či kupovalo auto, byla cena auta konzultována s ním. Když byl pan XXX ve výkonu trestu, vždy se ve firmě někdo z rodiny nacházel, na koho se mohli zaměstnanci obrátit, když si nebyli jistí. K vedení účetnictví žalovaná uvedla, že se stávalo, že přišel jednatel žalobkyně a chtěl, aby žalovaná z trezoru vybrala hotovost a tyto peníze dala na jeho účet, ze kterého se platil úvěr. Žalovaná pak v pokladní knize udělala poznámku „XXX“ nebo „XXX“. Praxe u žalobkyně byla taková, že když např. paní XXX přinesla peníze, tak se jí žádný pokladní doklad nevydával, žalovaná si byla vědoma, že takto nastavená pravidla nesplňují předpisy řádného vedení účetnictví, ale brala to tak, že bazar je jejich rodiny a že jsou to jejich peníze. Když nastoupil jednatel žalobkyně v XXX 2012 do výkonu trestu, dostavila se paní XXX a oznámila, že nad bazarem přebírá dohled. Dne XXX2013 nastoupila žalovaná na odpolední směnu. Na provozovnu se dostavila paní XXX a žalované řekla, aby z účtu vybrala peníze, říkala, aby vybrala co nejvíce půjde, ale ať tam něco nechá. Paní XXX žalované neřekla, na co peníze potřebovala, žalovaná se jí neptala, protože vycházela z toho, že je rodinný příslušník a bazar je jejich. Kolem 14:00 hodiny se žalovaná dostavila do banky, zjistila jaký je na účtu zůstatek a podle toho vybrala 155 000 Kč. Protože paní XXX žalovanou požádala, aby poté co výběr provede, přivezla jí peníze do kosmetického salonu, jela žalovaná do XXX, kam se dostavila mezi 14:30 – 15:00 hodin. Žalovaná paní XXX peníze předala, žádné potvrzení paní XXX žalované nepodepisovala a žalovaná ani toto nevyžadovala, protože pokud se peníze předávaly rodinným příslušníkům, bylo to na důvěře. Když se pak žalovaná v ten den vrátila do práce, dozvěděla se, že jí sháněla paní XXX a že si ověřovala, zda žalovaná byla na poště, kam měla žalovaná jít. Tehdy se žalovaná definitivně rozhodla ukončit pracovní poměr u žalobkyně. Připravila si listinu, kterou označila jako předávací protokol a ještě večer po směně chtěla jít za paní XXX, které telefonovala, ale z časových důvodů se dohodly, že žalovaná paní XXX navštíví až druhý den ráno. Tehdy žalovaná předala paní XXX klíče od účetní kanceláře, klíče od velké kanceláře, oba dva klíče od trezoru, dálkové ovládání na otevírání brány a peníze

v hotovosti ve výši 4 – 5 tisíc Kč. Předávací protokol odmítla paní XXX podepsat. Naposledy byla žalovaná v zaměstnání dne XXX2013, poté čerpala dovolenou, a to i za předchozí rok. Poslední den dovolené vyhotovila listinu – dohodu o rozvázání pracovního poměru a v jednom vyhotovení tuto listinu poslala poštou na firmu.

12. Svědkyně XXX uvedla, že u žalobkyně byla zaměstnána jako administrativní pracovnice a pracovala zde po dobu přibližně tří let. U žalobkyně vykonávala administrativní činnost, která se vztahovala k výkupu a prodeji aut, psala kupní smlouvy, zajišťovala pojištění aut a úvěry, vykonávala rovněž úklidové práce v hotelu, který tehdy žalující společnost provozovala. Žalovaná vykonávala stejnou činnost jako svědkyně a nad rámec toho ještě prováděla účetnictví. Svědkyně od klientů přebírala finanční prostředky, které předávala buď panu XXX, nebo žalované, pokud nebyl přítomen pan XXX a ani žalovaná, předávala peníze od klientů nejbližší rodině pana XXX, tedy buď jeho XXX, nebo jeho XXX, nebo XXX. O tom, jak má v takovémto případě svědkyně postupovat řekl svědkyni pan XXX, ale takto mu to řekla i jeho rodina, čímž má na mysli XXX. Svědkyně prováděla vklad finanční hotovosti na bankovní účet pouze jednou, a to na výslovnou žádost pana XXX. Svědkyně peníze z účtu firmy nevybírala, neboť neměla dispoziční oprávnění. V kanceláři, kde svědkyně seděla, byla pokladna, od které měla klíče žalovaná, pan XXX a svědkyně. Do účetní kanceláře měla přístup žalovaná, pan XXX a v době jeho nepřítomnosti jeho rodina. Svědkyně klíče od účetní kanceláře neměla. Klíče od trezoru, který se nacházel v účetní kanceláři, měla žalovaná, pan XXX a v době nepřítomnosti pana XXX jeho rodina. Dobou nepřítomnosti pana XXX má svědkyně na mysli období, kdy byl pan XXX ve výkonu trestu. Svědkyně sama o uskutečnění prodeje, ceně, případně o slevě nerozhodovala, o ceně, případně o slevě vždy rozhodoval pan XXX a v době, kdy pan XXX ani žalovaná nebyli přítomni na provozovně, domlouvalo se toto s nejbližší rodinou, většinou o tom rozhodovala XXX pana XXX, nebo XXX. Prakticky to probíhalo tak, že telefonicky byla kontaktována XXX pana XXX. V případě komisního prodeje nemohly být peníze, které se následně předávaly koncovému majiteli, ponechány na provozovně, tyto peníze svědkyně předávala panu XXX a v jeho nepřítomnosti jeho nejbližší rodině. V případě prodeje vozidla z majetku společnosti, vyhotovovala svědkyně pokladní doklady a peníze od klientů předala buď panu XXX, nebo jeho nejbližší rodině. Na provozovně byla kniha, ve které byla vedena evidence finančních prostředků, které se vydávaly rodinným příslušníkům pana XXX, a finančních prostředků, které se od těchto osob přijímaly. V době, kdy byl pan XXX ve výkonu trestu, prováděla záznamy do této knihy paní XXX, přístup do této knihy měla i nejbližší rodina. Svědkyně neví o tom, zda ve firmě byly uzavírány smlouvy o hmotné odpovědnosti, ona sama takovou smlouvu o hmotné odpovědnosti uzavřenou neměla. Současně uvedla, že po odchodu žalované z žalující společnosti, cítila od všech z rodiny pana XXX tlak. Mohlo se stát, že tyto osoby svědkyni podsouvaly i určité skutečnosti. Když svědkyně vypovídala před orgány činnými v trestním řízení, vypovídala v těžkém psychickém stavu, majitel společnosti byl v té době ve výkonu trestu, svědkyně jednala jen s jeho rodinou a celá situace v té době na ni těžce psychicky doléhala. Skutečnosti odpovídá to, co svědkyně uvedla v rámci své svědecké výpovědi v tomto civilním řízení, zpětně nedokáže vysvětlit, proč před orgány činnými v trestním řízení uvedla, že žalovaná si odnesla šanony s účetnictvím. Svědkyně uvedla, že v době, kdy byl pan XXX ve výkonu trestu a předávala jeho rodině hotovostní platby, neobdržela nikdy potvrzení o předání těchto peněz. Tyto osoby nahlížely do knihy plateb a kontrolovaly v ní platby a to zda odpovídají skutečnosti.

13. Svědkyně XXX, XXX žalobkyně uvedla, že s žalující společnosti neměla nikdy uzavřenu žádnou smlouvu. V letech 2011 – 2013 docházela zhruba obden do firmy, někdy zde byla jen několik minut ale někdy i několik hodin. Do firmy chodila i v době, kdy byl XXX, tedy jednatel žalobkyně ve výkonu trestu odnětí svobody. Takto do firmy chodívala i XXX, svědkyně s sebou brala někdy XXX. Než šel jednatel žalobkyně v XXX 2012 do výkonu trestu, řekl

svědkyni, aby na to dohlédla, aby nenechala firmu padnout. Následně pak přišla žalovaná s tím, že ve firmě nejsou peníze, že nemůže zaplatit zdravotní a sociální pojištění. V době, kdy byl XXX svědkyně ve výkonu trestu, přinesla svědkyně jednou či dvakrát do firmy peníze. Jednalo se o případ, kdy nebyly peníze pro paní XXX, která měla u žalobkyně auto v komisi. Peníze, které svědkyně přinesla, byly v hotovosti, toto se zapsalo do knihy vedení účetnictví bazaru. Jednalo se o částku asi 80 000 Kč a do knihy to zapsala zřejmě svědkyně. Ve druhém případě přinesla svědkyně do firmy asi 20 nebo 30 tisíc Kč, tehdy jí žalovaná o peníze požádala, ale na co, to už si svědkyně nevzpomíná. Žádný doklad o tom, že svědkyně přinesla výše uvedené hotovosti, jí vystaven nebyl, svědkyně vystavení žádného dokladu nepožadovala. Peníze jí byly vráceny v hotovosti až poté, co se XXX vrátil z výkonu trestu, svědkyně XXX žádné potvrzení o předání peněz nevystavila. Na vedení společnosti v době nepřítomnosti svého XXX se svědkyně nepodílela. Pokud v rámci trestního řízení svědkyně uváděla, že s paní XXX podrobně kontrolovala pokladní knihu, pak to bylo proto, aby žalovaná svědkyni sdělila, co se s penězi dělo a za co se peníze utratily. Svědkyně neví, kde získala finanční částku ve výši 110 000 Kč, kterou si na účet uložila dne XXX.2013. Tyto peníze získala svojí prací, možná, že to byly peníze XXX, ale nebyly to peníze, které by dostala od žalované. XXX svědkyně v bazaru a v hotelu uklízela, paní XXX do firmy docházela, ale svědkyně neví o ničem, co by ve firmě dělala. Svědkyně, její XXX ani paní XXX, nejednaly s žalovanou o tom jaká auta nakupovat, jaké dávat slevy apod. Svědkyně uvedla, že žalovaná z firmy odešla XXX.2013, to bylo pondělí, telefonicky se svědkyni ozvala den před tím a svědkyně se ptala, kdy by se u ní mohla zastavit, ale protože svědkyně měla objednané zákaznice, dostavila se žalovaná až druhý den před sedmou hodinou, donesla svědkyni nějaký papír, který však svědkyně odmítla podepsat. Žalovaná svědkyni předala v hotovosti částku 3 – 4 tisíce Kč a klíče od firmy. V roce 2013 svědkyně od žalované žádnou jinou než výše uvedenou částku nepřevzala.

14. Z CEV soud zjistil, že XXX byl ve Věznici XXX v době od XXX2012 do XXX2012 a dále v době od XXX.2012 do XXX2013.

15. Ze zprávy České spořitelny, a.s. soud zjistil, že majitelem účtu č. XXX je Czech Invest Group s.r.o., IČ 25942395, když dispoziční oprávnění k účtu má XXX od XXX.2011 a XXX měla k tomuto účtu dispoziční oprávnění v době od XXX.2011 do XXX2013. Výběr částky 155 000 Kč z výše uvedeného účtu provedla dne XXX2013 ve 14:01 hod XXX. Výpisem z výše uvedeného účtu měl soud prokázáno, že z tohoto účtu byly prováděny vklady a výběry bez uvedení osoby, která vklad nebo výběr prováděla, či bez uvedení důvodu pohybu finančních prostředků. Na tomto účtu byly v době, kdy byl jednatel žalující společnosti ve výkonu trestu provedeny tyto vklady: dne XXX.2012 vklad hotovosti 103 000 Kč, XXX2013 vklad hotovosti 110 000 Kč a XXX2013 vklad hotovosti 90 000 Kč. Dále byly provedeny tyto výběry hotovosti: dne XXX2012 60 000 Kč, dne XXX2012 50 000 Kč, dne XXX2012 180 000 Kč, dne XXX2012 70 000 Kč, dne XXX2012 140 000 Kč, dne XXX2012 91 000 Kč, dne XXX2012 8 000 Kč, dne XXX2012 11 000 Kč a dne XXX2013 155 000 Kč.

16. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne XXX č.j. XXX, který nabyl právní moci dne XXX, byl zrušen rozsudek Okresního soudu v Pardubicích ze dne XXX č.j. XXX a obžalovaná XXX byla zproštěna obžaloby pro skutek spočívající mj. v tom, že dne XXX2013 provedla výběr z bankovního účtu společnosti v částce 155 000 Kč a takto získané finanční prostředky v rozporu s jí udělenou dispozicí neužila ku prospěchu společnosti, a proto, aby zastřela svoji neoprávněnou dispozici s těmito finančními prostředky, tak jejich výběr z bankovního účtu společnosti v rozporu se skutečností vykázala v pokladní evidenci jako příjem pokladní hotovosti datovaný dnem XXX.2013 s obsahem zápisu v pokladní knize „převod z banky“ a následně jako výdaj z pokladní hotovosti datovaný dnem

XXX2013 s obsahem zápisu v pokladní knize „XXX“, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaná stíhána. V odůvodnění svého rozhodnutí odvolací soud uvedl, že pokud jde o částku 155 000 Kč, nebyla svědkyně XXX dotazována na vklad na její účet dne XXX2013 ve výši 110 000 Kč, u kterého v původně podaném vysvětlení neuvedla účel s tím, že si na něj nepamatuje. Jak vyplývá ze svědectví XXX, XXX a zápisů v pokladní knize, svědkyně XXX této společnosti finančně vypomáhala, přičemž důvodem byl nedostatek hotovosti k výplatě klientů. Muselo se jednat tedy o hotovostní vklady do pokladny v provozovně. Pokud peníze mohla takto vkládat, není vyloučené, aby si je později brala zpět. Tím spíše, že peníze z pokladny se používaly i k osobním věcem XXX (platba na advokáta). Nelze tedy vyloučit, že by částky ve vztahu k této svědkyni byly obžalovanou skutečně vydány. Ve svých závěrech okresní soud některé otázky, které klade, jen konstatuje, jindy svůj závěr neobjasňuje. Okresnímu soudu je podezřelé, že obžalovaná nechtěla doklad na částku 155 000 Kč. Takto řečeno to podezřelé je, avšak v kontextu případu, kdy není vyvráceno, že společnost fungovala spíše jako rodinný podnik a bylo potvrzeno i jednatelem poškozené společnosti, že ve vztahu k určitým osobám se doklady nevydávaly a vše fungovalo na důvěře, se však jedná o běžný postup. Kontrast s částkou 4 500 Kč, kdy se obžalovaná potvrzení domáhala, je zřejmý, avšak zde se jednalo o předání svěřených hodnot při ukončení činnosti. Nelze zcela vyloučit, že obžalovaná skutečně vydávala peněžní prostředky blízkým obžalovaného k jejich pokynům, přesvědčena o jejich oprávněnosti. Obžalovaná byla stíhána proto, že si finanční prostředky přisvojila a pouze fiktivně uváděla jejich oprávněný výdej či použití na provozní náklady společnosti. Nelze však bez důvodných pochybností prokázat, že by k tomuto jednání obžalované došlo, tedy že se skutek stal.

17. Soud neprovedl důkaz výslechem svědka XXX k tomu, že jel spolu s žalovanou, když tato jela předávat částku 155 000 Kč paní XXX a k tomu, že mu žalovaná sdělila, že peníze paní XXX předala, neboť tímto důkazem by nemohly být prokázány skutečnosti rozhodné pro posouzení této věci. Soud neprovedl důkaz výslechem svědkyně XXX k tomu, že XXX jednatele žalující společnosti měla v době nepřítomnosti jednatele za použití klíče odemknout trezor, z něho si vzít peníze a toto mělo být zaznamenáno následně v pokladní knize a dále k pokynům, které měla žalovaná dostávat, jak má nakládat s finančními prostředky, neboť skutečnosti týkající se praktik hospodaření v žalující společnosti, resp. jednání osob blízkých osobě jednatele byly prokázány jinými v řízení provedenými důkazy. Soud neprovedl důkaz znaleckým posudkem k tomu, zda částka 155 000 Kč byla vedena v účetnictví žalobkyně, zda v účetnictví chybí, tedy zda je evidována její absence, neboť to, jaké finanční prostředky procházely účetnictvím žalované společnosti, bylo prokázáno jinými v řízení provedenými důkazy a k uvedenému bylo prováděno dokazování v rámci trestního řízení, které bylo na podkladě trestního oznámení žalobkyně vedeno proti žalované.

18. Soud neprovedl důkaz doplňujícím výslechem svědkyně XXX, důkaz výslechem svědkyně XXX a výslechem svědkyně XXX k tomu, jaká byla role XXX ve společnosti v době, kdy byl jednatel žalující společnosti ve výkonu trestu odnětí svobody, neboť uvedené bylo prokázáno tvrzením samotné žalobkyně a důkazy, které byly v řízení provedeny. Soud neprovedl důkaz doplňujícím výslechem jednatele žalující společnosti k předmětu pracovních povinností žalované a k roli paní XXX, neboť uvedená zjištění byla v řízení prokázána jinými provedenými důkazy. Soud neprovedl důkaz kupními smlouvami k tomu, jak žalovaná vedla provozovnu, neboť požadované zjištění nemůže být pro posouzení této věci rozhodné. Současně nebyl proveden důkaz českými účetními standardy pro rok 2013, neboť zjištění učiněné takovým důkazem není pro posouzení věci nijak významné. Soud neprovedl ani doplňující důkaz spisem Okresního soudu v Pardubicích sp. zn. 20 EXE 2433/2012, neboť skutečnost, že vůči žalované bylo vedeno exekuční řízení, nebylo mezi stranami sporné.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Stará.

19. Vzhledem k tomu, že v souzené věci se jednalo o nároky vyplývající z pracovního poměru, který byl ukončen v roce 2013, tedy nároky na náhradu škody, která měla žalobkyni vzniknout dne XXX. 2013, resp. nejpozději do XXX. 2013, bylo třeba pro tento spor aplikovat ustanovení zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, v tehdy platném znění, tedy ve znění účinném do dne 31. 7. 2013.

20. Podle § 252 odst. 1 zák. práce byla-li se zaměstnancem uzavřena dohoda o odpovědnosti k ochraně hodnot svěřených zaměstnanci k vyúčtování (dále jen "dohoda o odpovědnosti"), za které se považují hotovost, ceniny, zboží, zásoby materiálu nebo jiné hodnoty, které jsou předmětem obratu nebo oběhu, s nimiž má zaměstnanec možnost osobně disponovat po celou dobu, po kterou mu byly svěřeny, odpovídá za schodek vzniklý na těchto hodnotách. Podle odst. 4 cit. ust. musí být dohoda o odpovědnosti uzavřena písemně.

21. Podle § 254 odst. 1 zák. práce je inventarizaci zaměstnavatel povinen provést při uzavření dohody o odpovědnosti, při jejím zániku, při výkonu jiné práce, při převedení zaměstnance na jinou práci nebo na jiné pracoviště, při jeho přeložení a při skončení pracovního poměru.

22. Podle § 250 odst. 1 zák. práce zaměstnanec odpovídá zaměstnavateli za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním. Podle odst. 2 cit. ust. byla-li škoda způsobena také porušením povinností ze strany zaměstnavatele, odpovědnost zaměstnance se poměrně omezí. Podle odst. 3 cit ust. je zaměstnavatel povinen prokázat zavinění zaměstnance, s výjimkou případů uvedených v § 252 a 255.

23. Podle § 257 odst. 2 zák. práce výše požadované náhrady škody způsobené z nedbalosti nesmí přesáhnout u jednotlivého zaměstnance částku rovnající se čtyřapůlnásobku jeho průměrného měsíčního výdělku před porušením povinnosti, kterým způsobil škodu. Toto omezení neplatí, byla-li škoda způsobena úmyslně, v opilosti, nebo po zneužití jiných návykových látek. Podle odst. 4 cit. ust. způsobil-li škodu také zaměstnavatel, hradí zaměstnanec jen poměrnou část škody podle míry svého zavinění.

24. Podle § 249 odst. 1 zák. práce zaměstnanec je povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, majetku ani k bezdůvodnému obohacení. Hrozí-li škoda, je povinen na ni upozornit nadřízeného vedoucího zaměstnance

25. Ze zjištěného skutkového stavu a za použití zákonných ustanovení shora citovaných dospěl soud k závěru, že návrh žalobkyně není důvodný. V řízení bylo prokázáno a mezi účastnicemi bylo nesporné, že k datu XXX.2013 byla žalovaná zaměstnankyní žalobkyně a z titulu svého funkčního zařazení u žalobkyně a na základě pověření jednatele žalobkyně měla v rámci své pracovní činnosti dispoziční oprávnění k účtu č. XXX, který byl veden u České spořitelny, a.s. V řízení bylo zprávou České spořitelny, a.s. prokázáno, že z tohoto účtu provedla žalovaná dne XXX.2013 ve 14:01 hod. výběr částky 155 000 Kč.

26. Žalobkyně podala proti žalované návrh na zaplacení žalované částky a tvrdila, že její nárok vyplývá z dohody o hmotné odpovědnosti, která byla účastnicemi uzavřena dne XXX2012. Žalovaná uvedla, že podpis na této listině vypadá sice jako její podpis, ale jedná se o kopii jejího podpisu z listin, které pro žalobkyni v minulosti podepisovala. Současně uvedla, že žádnou takovou listinu nikdy nepodepisovala a poprvé ji viděla až v rámci jednání účastníků, které se uskutečnilo po ukončení jejího pracovního poměru u žalobkyně. Důkazní břemeno,

ohledně podpisu žalované na sporné listině, leželo na žalobkyni, která z existence této skutečnosti pro sebe vyvozovala příznivé právní důsledky. Bylo proto procesní povinností žalobkyně aby nejen tvrdila, ale aby také prokázala, že dohodu o hmotné odpovědnosti žalovaná podepsala. Vzhledem k tomu, že žalobkyni se v řízení nepodařilo prokázat uzavření písemné dohody odpovědnosti za svěřené hodnoty, nebylo možno vyhovět návrhu žalobkyně, pokud se plnění domáhala právě z titulu schodku na svěřených hodnotách.

27. Žalobkyně následně tvrdila, že žalovaná nese odpovědnost za škodu ve výši žalované částky, a to z titulu obecné odpovědnosti. Se znalostí toho, že v případě škody způsobené z nedbalosti nesmí výše požadované náhrady škody přesáhnout částku rovnající se čtyřapůlnásobku průměrného měsíčního výdělku zaměstnance, přišla žalobkyně s verzí, že žalovaná vybírala peníze z účtu žalobkyně s úmyslem tyto vůbec nepoužít ve prospěch žalobkyně, tedy že výběr finančních prostředků z účtu žalobkyně nepředstavoval plnění pracovních povinností žalované.

28. Pokud žalovaná vybírala peněžní prostředky z účtu žalobkyně, pak je obdržela jako ten, kdo byl žalobkyní k tomu pověřen a žalovaná tak učinila pouze v souvislosti s plněním svých pracovních povinností. V případě, že by žalovaná jakožto zaměstnanec žalobkyně nesledovala při výše popsaném jednání a činnosti plnění pracovních povinností, pak by takové její jednání bylo považováno za trestné jednání páchané v přímém úmyslu na úkor zaměstnavatele. Žalovaná byla v rámci trestního řízení zproštěna obžaloby, z čehož zcela jasně vyplývá, že její jednání představovalo plnění pracovních povinností a úkolů, a případná škoda při tomto jednání vzniklá má povahu pracovněprávního nároku. Z důkazů provedených v tomto řízení i ze závěrů trestního řízení lze dovodit, že provedení výběru finančních prostředků z účtu žalobkyně představovalo ze strany žalované plnění jejích pracovních úkolů. Pokud by toto jednání žalované nebylo plněním pracovních úkolů a povinností vyplývajících z pracovněprávního vztahu uzavřeného mezi žalobkyní a žalovanou, šlo by o činnost, která by byla hodnocena v rámci trestního řízení nikoliv zproštěním obžaloby. Lze tedy uzavřít, že jednání žalované bylo plněním jejích pracovních úkolů a odpovědnost žalované je třeba posuzovat podle ustanovení § 250 zákoníku práce s tím, že žalobkyní tvrzená škoda má povahu pracovněprávního nároku.
29. Předpokladem pro vznik odpovědnosti zaměstnance vůči zaměstnavateli za škodu je porušení pracovních povinností zaměstnance, vznik škody, příčinná souvislost mezi porušením pracovních povinností a vznikem škody a zavinění na straně zaměstnance. K tomu, aby mohla vzniknout povinnost k úhradě škody, je zapotřebí, aby všechny předpoklady byly splněny současně, když při absenci kteréhokoliv z nich nárok, a tedy ani povinnost zaplacení, nevzniká. Žalobkyni se nepodařilo prokázat, že by byly splněny všechny předpoklady pro vznik odpovědnosti žalované. Jak vyplynulo ze zprávy České spořitelny, a.s., z účtu, jehož majitelem byla v rozhodném období žalobkyně, byly v době předcházející výběru žalované částky prováděny vklady a výběry hotovosti, a to bez bližšího označení původu těchto vkladů a důvodů prováděných výběrů. Výpověďmi v řízení slyšených svědků i dalšími provedenými důkazy měl soud prokázáno, že ačkoli se jednalo o účet, jehož majitelem je právnická osoba (žalobkyně), byly na tento účet prováděny vklady a z tohoto účtu byly prováděny výběry i takových finančních prostředků, které nenáležely majiteli účtu. K vedení účetnictví a toku finančních prostředků na předmětném účtu a provádění plateb v žalující společnosti byl proveden důkaz výslechem svědkyně XXX, bývalé zaměstnankyně žalobkyně. Ta v tomto řízení vypovídala odlišně od své výpovědi učiněné v trestním řízení, když důvody odchylky od své výpovědi v rámci svého výslechu vysvětlila. V řízení bylo prokázáno, že svědkyně XXX poskytla žalující společnosti vlastní finanční prostředky, a to buď v hotovosti nebo vkladem na účet žalující společnosti, bylo prokázáno, že jmenovaná dávala pokyny k výběrům z účtu

žalobkyně, které byly používány i k osobní potřebě jednatele žalobkyně. Žalovaná sice byla jednatelem zmocněna k právním úkonům, které byl oprávněn činit jednatel společnosti dle tehdy platného obchodního zákoníku, avšak nebylo prokázáno, ale ani tvrzeno, zda a jaké předpoklady pro naplnění tohoto zmocnění žalobkyně vytvořila. Žalovaná provedla výběr finanční částky 155 000 Kč dle obvyklého pokynu a tak jako i v jiných případech s touto částkou naložila, tedy předala ji „zástupkyni žalobkyně" paní XXX, jak XXX jednatele žalující společnosti označuje sama žalobkyně ve svém žalobním návrhu. Tomu, že výše jmenovaná převzala dne XXX2013 částku 155 000 Kč, odpovídá zjištění, že dne XXX 2013 na svůj účet uložila 110 000 Kč i to, že o původu peněz pro účely tohoto vkladu neví. XXX jednatele žalující společnosti tento svůj vklad hodnověrně nevysvětlila, z čehož lze v kontextu s dalšími provedenými důkazy učinit závěr o tom, jak a kým bylo po provedení výběru předmětných finančních prostředků s těmito penězi naloženo.

30. Protože žalobkyně neprokázala oprávněnost uplatněného nároku a to, že byly splněny všechny podmínky odpovědnosti za škodu, nemohl soud jejímu návrhu vyhovět, a proto návrh na zaplacení částky 155 000 Kč s příslušenstvím jako nedůvodný zamítl.

31. Rozhodnutí soudu o nákladech řízení je odůvodněno ust. § 142 odst. 1 o.s.ř.. Žalované bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení v celkové částce 104 149,50 Kč. Žalované byla podle § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb. přiznána odměna za 14 úkonů po 7 300 Kč ze základu žalované částky (převzetí věci, vyjádření ze dne 8.8.2016, účast při jednání dne 8.11.2016, účast při jednání dne 7.11.2017 trvající přes dvě hodiny, účast při jednání dne 6.2.2018 trvající přes dvě hodiny, účast při jednání dne 16.10.2018 trvající přes dvě hodiny, účast při jednání dne 13.11.2018 trvající přes dvě hodiny, účast při jednání Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích dne 12. 6. 2019, účast při jednání ve dnech 10. 8. 2021 a 9. 11. 2021). Na nákladech řízení byl dále přiznán 14x režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění. Podle § 14 odst. 1 písm. a) a §14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění byla přiznána náhrada za ztrátu času za 10 půlhodin po 100 Kč (5 jednání po dvou půlhodinách). Podle § 13 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění byla žalované přiznána náhrada cestovních výdajů. Právní zástupce žalované se zúčastnil celkem pěti jednání a k cestám z Hradce Králové, tedy ze sídla své advokátní kanceláře k procesnímu soudu byl použit osobní automobil XXX. Ke každému jednání bylo ujeto 50 km. Při výpočtu cestovních výdajů bylo uvažováno o průměrné spotřebě 6,63 l nafty na 100 km a ceně pohonných hmot v roce 2016 29,50 Kč/l, v roce 2017 28,60 Kč/l a v roce 2018 29,80 Kč/l a dále základní náhradě za použití silničního motorového vozidla v částce 3,80 Kč v roce 2016, 3,90 Kč v roce 2017 a 4 Kč v roce 2018, a to s přihlédnutím k vyhlášce č. 385/2015 Sb., vyhlášce č. 440/2016 Sb. a vyhlášce č. 463/2017 Sb. Cestovní výdaje tak představují částky 287,80 Kč, 289,80 Kč a 3x 298,80 Kč, tedy celkem částku 1 474 Kč. Odměnu advokáta a hotové výdaje ve výši 108 874 Kč bylo třeba podle § 137 odst. 3 o.s.ř. povýšit o 21% DPH. Celková výše nákladů řízení tak představuje částku 131 737,50 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání písemně ve dvojím vyhotovení ke Krajskému soudu v Hradci Králové prostřednictvím podepsaného soudu, a to do 15-ti dnů ode dne doručení.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Stará.

Pardubice 9. listopadu 2021

JUDr. Renata Polanská v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Stará.

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové-pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Miloše Zdražila a soudců JUDr. Víta Pejška a JUDr. Aleny Pokorné ve věci

žalobce: **Czech Invest Group s.r.o.**, IČO 25942395
sídlem Štrosova 272, 530 03 Pardubice
zastoupena advokátem Mgr. Radomilem Mackem
sídlem Pod Slovany 1888/12, Praha 2

proti
žalované: **XXX**, narozená dne XXX
bytem XXX

o zaplacení 155 000 Kč s příslušenstvím,
k odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 9. 11. 2021 č.j. 106 C 18/2015-318

takto:

I. Rozsudek okresního soudu se mění tak, že soud schvaluje smír tohoto znění:

II. Žalovaná se zavazuje zaplatit žalobci částku 75.500 Kč v pravidelných měsíčních splátkách po 3.000 Kč splatných vždy do každého posledního dne v měsíci počínaje říjnem 2025.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před okresním ani před odvolacím soudem.

Odůvodnění:

1. Okresní soud shora označeným rozsudkem zamítl návrh, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci částku 155 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p.a. z této částky od 25.09.2013 do zaplacení (výrok I.) a žalobci uložil nahradit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 131 737,50 Kč k rukám (tehdejšího) právního zástupce žalované Mgr. Pavla Střelečka, do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.).

2. Žalobce podal proti žalované návrh na zaplacení částky 155 000 Kč s příslušenstvím s tvrzením, že dne XXX2011 uzavřel se žalovanou pracovní smlouvu na dobu neurčitou, na základě níž nastoupila výše uvedeného dne ve společnosti Czech Auto Pardubice s.r.o. jako XXX. V souvislosti s výkonem této práce byla současně s žalovanou uzavřena dohoda o hmotné odpovědnosti, v rámci níž žalovaná přebrala odpovědnost za svěřené hotovostní finanční prostředky žalobkyně a finanční prostředky na bankovním účtu žalobkyně č. XXX, vedeném u České spořitelny, a.s. Dne XXX2011 navíc jednatel žalobkyně XXX zmocnil žalovanou k tomu, aby činila takové právní úkony, které je za společnost oprávněn činit pouze jednatel. V XXX 2013 se žalovaná rozhodla z žalující společnosti odejít. V souvislosti s ukončením svého pracovního poměru vypracovala žalovaná ke dni XXX.2013 předávací protokol, podle něhož měla k tomuto datu odevzdat z bazarové pokladny hotovost ve výši 124 Kč, z hotelové pokladny 4 117 Kč a dále svazek hotelových klíčů, svazek klíčů bazarových včetně dálkového ovládání a náhradního klíče od trezoru. Vzhledem k tomu, že jednatel žalobce nebyl v období od XXX.2012 do XXX2013 ve společnosti fakticky přítomen, předala žalovaná uvedené finanční prostředky a věci zástupkyni žalobce paní XXX. Ta odmítla předávací protokol podepsat, neboť se domnívala, že předávaná hotovost z pokladny neodpovídá skutečnému stavu a v pokladně by se měla nacházet daleko vyšší finanční

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Veronika Homolková.

hotovost. Fakticky žalovaná ukončila svoji činnost ve společnosti již dne XXX2013, avšak pracovní poměr s žalovanou byl ukončen dohodou dne XXX2013. Po odchodu žalované ze společnosti byla provedena kontrola finančních dokladů a účetnictví žalobce, při níž bylo mj. zjištěno, že XXX.2013 byla z výše uvedeného bankovního účtu vybrána v hotovosti částka 155 000 Kč. V rozporu se skutečností byla v pokladní evidenci tato částka vykázána jako příjem pokladní hotovosti, datovaný dnem XXX2013 s obsahem zápisu v pokladní knize „převod z banky" a následně jako výdaj z pokladní hotovosti datovaný dnem XXX2013 s obsahem zápisu v pokladní knize „XXX– výběr", podle něhož měly být uvedené finanční prostředky vyplaceny paní XXX (XXX jednatele žalobkyně). Ta však jednateli žalobce sdělila, že žádné finanční prostředky v předmětné době od žalované neobdržela. Žalobce podal dne XXX.2013 na žalovanou trestní oznámení pro podezření ze spáchání trestného činu zpronevěry. Žalovaná byla nejprve rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích nepravomocně odsouzena k trestu odnětí svobody a náhradě škody ve výši 409 070 Kč, odvolacím soudem byl tento rozsudek změněn a žalovaná byla obžaloby zproštěna. Žalobce se do trestního řízení řádně a včas se svým nárokem na náhradu škody přihlásil. Nyní uplatňuje svůj nárok na náhradu škody proti žalované po dvou měsících poté, co se dozvěděl o výsledku adhezního řízení. K námitkám žalované uvedl, že existence schodku může být prokazována již tím, že je prokázáno, že zaměstnanec prokazatelně převzal hodnoty svěřené mu k vyúčtování. Absence dokladu o vyúčtování svěřených hodnot, pak může vést k závěru o vzniku schodku, aniž by bylo nutno vést dokazování, např. k provedení inventur apod. Pro případ, že by soud věc posuzoval podle ustanovení o obecné odpovědnosti zaměstnance za škodu způsobenou zaměstnavateli, žalobce uvedl, že je nesporné, že žalovaná peněžní částku 155 000 Kč z jeho účtu vybrala.

3. Žalovaná s návrhem nesouhlasila a navrhla jeho zamítnutí. U žalobce byla zaměstnána na základě pracovní smlouvy ze dne XXX2011, nikdy však se žalobcem neuzavřela žádnou dohodou o hmotné odpovědnosti, dohodu o odpovědnosti k ochraně hodnot svěřených zaměstnanci k vyúčtování nikdy nepodepsala. Uvedla, že jednatel žalobce, pan XXX, podal na žalovanou v dřívější době trestní oznámení a v rámci trestního řízení bylo žalované mj. kladeno za vinu, že žalobkyni údajně vybrala z bankovního účtu částku 155 000 Kč a tuto si ponechala pro svoji potřebu. Krajský soud jako soud odvolací dospěl k názoru, že peníze z pokladny žalující společnosti byly využívány jednatelem společnosti panem XXX za pomoci paní XXX i k osobním věcem samotného pana XXX a stejně tak tomu bylo i ohledně této částky. Žalovaná potvrdila, že částku 155 000 Kč z bankovního účtu skutečně vybrala a uvedla, že tuto předala paní XXX. Z odůvodnění trestního rozsudku vyplynulo, že tato osoba uvedenou částku s velkou mírou pravděpodobnosti převzala a jen nezapsala, že tyto prostředky následně z pokladny společnosti převzala pro potřeby XXX. V trestním řízení vyplynulo, že XXX mohla i v jiných případech běžně disponovat s hotovostí v pokladně provozovny společnosti, mohla peníze do pokladny vkládat ale i vybírat. Žalovaná uvedla, že tuto částku si pro svoji potřebu neponechala. Zaměstnavatel prostřednictvím jednatele XXX běžně umožňoval jiným osobám, zejména paní XXX, aby manipulovala s penězi v pokladně, měla k nim přístup. Proto nemůže být ani v případě, že by byla dohoda o odpovědnosti platně uzavřena, jakkoli dovozována odpovědnost žalované za případný schodek v pokladně společnosti. Současně žalovaná poukázala na to, že při vzniku dohody o odpovědnosti, datované dnem XXX2012, ani při zániku jejího pracovního poměru nebyla provedena žádná inventarizace. Žalovaná uvedla, že žaloba není důvodná, a i v trestním řízení bylo najisto postaveno, že částku 155 000 Kč nezpronevěřila a tuto částku si neponechala.

4. Rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 5. 3. 2020 č.j. 21 Cdo 3908/2019-235 byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 17. 6. 2019 č.j. 18 Co 83/2019-209, kterým byl potvrzen rozsudek Okresního soudu v Pardubicích ze dne 13. 11. 2018 č.j. 6 C 18/2016-185, jímž byl zamítnut návrh žalobkyně a žalobkyni bylo uloženo, aby žalované nahradila náhradu nákladů řízení. Dovolací soud v odůvodnění svého rozhodnutí, kterým věc vrátil k dalšímu řízení krajskému soudu, uvedl, že z principu obecné odpovědnosti zaměstnance za škodu vyplývá, že zaměstnanec odpovídá jen za tu škodu, kterou zaviněným

porušením pracovních povinností při plnění pracovních úkonů nebo v přímé souvislosti s ním skutečně způsobil a neodpovídá za tu část škody, která byla způsobena porušením povinností ze strany zaměstnavatele, případně zaviněním jiného zaměstnance. Ve vztahu k náhradě škody ukládá zákon zaměstnanci povinnost počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, majetku ani k bezdůvodnému obohacení. Soudní praxe dovodila, že majitel účtu není vlastníkem peněžních prostředků uložených na účtu (ty jsou v majetku banky), přičemž nároky majitele účtu spočívají v tom, aby podle jeho příkazu nebo příkazu jiných k tomu oprávněných osob byly z peněžních prostředků na účtu uskutečněny výplaty nebo platby, představuje pouze „pohledávku z účtu u peněžního ústavu". Je zřejmé, že „majitel účtu" je věřitelem pohledávky z účtu u peněžního ústavu. Pokud tedy žalovaná peněžní prostředky z účtu obdržela, obdržela je jako ten, kdo byl věřitelem (žalobkyní) k tomu pověřen, přičemž není pochyb o tom, že tak činila pouze v souvislosti s plněním svých pracovních povinností. Nelze ani pominout skutkovou verzi (naznačovanou žalobcem), že žalovaná vybírala peníze z účtu s úmyslem je vůbec nepoužít ve prospěch žalobce. Takový výběr finančních prostředků z účtu již s plněním pracovních povinností žalované nijak nesouvisel, postrádal by jakýkoliv vztah k plnění pracovních povinností žalované. Dovolací soud uvedl, že pokud odvolací soud dovozoval ze zjištění o naprosto chaotickém vedení společnosti žalobkyně a o chaosu v pravidlech o nakládání s finančními prostředky žalobkyně, že žalobkyně neprokázala ani porušení konkrétní povinnosti žalované, pak uvedené vypovídá pouze o tom, že existují důvody pro omezení případné odpovědnosti žalované, ať již z důvodu, že škoda byla způsobena porušením povinností ze strany zaměstnavatele, nebo zaviněním jiného zaměstnance, resp. třetích osob vně zaměstnavatele. Nevypovídá však ničeho o porušení povinnosti žalované. Současně dovolací soud uvedl, že odvolací soud rezignoval na regulérní zjištění toho, jaký byl následný osud vybraných peněžních prostředků a jeho závěr o tom, že žalovaná žádnou právní povinnost neporušila, je předčasný.

5. Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 29. 6. 2020 č.j. 18 Co 83/2019-245 byl zrušen rozsudek Okresního soudu v Pardubicích ze dne 13. 11. 2018 č.j. 106 C 18/2016-185 a věc byla okresnímu soudu vrácena k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí odvolací soud poukázal na závaznost právního názoru Nejvyššího soudu a s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1924/2013 uvedl, že ke vzniku povinnosti k náhradě škody je zapotřebí, aby byly splněny všechny předpoklady současně. Nedodržení zásad obecné pracovněprávní prevence může znamenat porušení právní povinnosti, které v případě vzniku škody zakládá za splnění zbývajících předpokladů obecnou odpovědnost za škodu podle § 250 zákoníku práce, ale tento závěr neplatí paušálně bez dalšího. Zaměstnanec je obecně povinen zachovávat při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním vždy takový stupeň pozornosti, který lze po něm vzhledem ke konkrétní časové a místní situaci rozumně požadovat a který je způsobilý zabránit či alespoň co nejvíce omezit riziko vzniku škod na zdraví a majetku. Volba vhodného opatření na ochranu majetku zaměstnavatele v konkrétních podmínkách závisí z povahy věci na zaměstnanci samotném, na jeho úvaze, jak v konkrétní situaci majetek zaměstnavatele zabezpečí. Měřítkem správnosti závěru o porušení obecné prevenční povinnosti zaměstnancem z tohoto hlediska nemůže tedy být bez dalšího samotná skutečnost, že přes přijaté zabezpečení ke vzniku škody ex post došlo, neboť nesprávnost dříve zvoleného způsobu zabezpečení majetku zaměstnavatele by byla odvozována od škodní události, která nastala posléze. Zaměstnanci dle názoru Nejvyššího soudu lze vytýkat porušení obecné prevenční povinnosti, nepočíná-li si vzhledem ke konkrétním pracovním podmínkám, i k dané časové a místní situaci tak, aby nedocházelo ke škodám na majetku. Závisí-li způsob plnění obecné prevenční povinnosti zcela na úvaze zaměstnance, lze mu vytýkat porušení této povinnosti, jestliže je jeho počínání ve zjevném rozporu s obecnou zkušeností. Samotná skutečnost, že zaměstnanec měl možnost volby jiného (možná vhodnějšího) postupu, a že přes zaměstnancem zvolené opatření, které nebylo ve zjevném rozporu s obecnou zkušeností, ke vzniku škody na majetku přesto došlo, závěru o porušení obecné prevenční povinnosti nepostačuje. Odvolací soud uvedl, že vzhledem k jednání žalované, která

vybrala v hotovosti peněžní prostředky z účtu žalobce u banky, je buď činností jíž žalovaná nesledovala z objektivního i subjektivního hlediska plnění pracovních úkolů a nelze uplatnit odpovědnost za škodu podle § 250 odst. 1 zákoníku práce, nebo šlo o jednání v souvislosti s plněním pracovních úkolů, a potom přichází v úvahu obecná odpovědnost zaměstnance za škodu podle § 250 zákoníku práce s odkazem na povinnost zaměstnance dle § 249 zákoníku práce ve spojení s § 301 zákoníku práce. V dalším řízení bude okresní soud zkoumat osud vybraných peněžních prostředků a objasní povahu účasti na provozu žalobkyně ze strany paní XXX, která je v žalobě označována jako „zástupkyně žalobce" a sama vypovídala, že z pověření jednatele žalobce (XXX) měla na firmu v jeho nepřítomnosti dohlížet. Odvolací soud uvedl, že zaměstnanec odpovídá jen za tu škodu, kterou zaviněným porušením pracovních povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním skutečně způsobil. Neodpovídá za tu část škody, která byla způsobena porušením povinností ze strany zaměstnavatele případně zaviněním jiného zaměstnance, resp. třetích osob vně zaměstnavatele, když je třeba hodnotit, zda škoda byla způsobena také porušením povinností ze strany zaměstnavatele. Současně odvolací soud poukázal na to, že zaměstnavatel je povinen prokázat zavinění zaměstnance a nejde-li o škodu způsobenou úmyslně, pak zákoník práce výši požadované náhrady škody podle § 250 limituje čtyřapůlnásobkem jeho průměrného měsíčního výdělku.

6. Okresní soud měl v dalším řízení prokázáno a mezi účastníky za nesporné, že k datu XXX2013 byla žalovaná zaměstnankyní žalobce a z titulu svého funkčního zařazení a na základě pověření jednatele žalobce měla v rámci své pracovní činnosti dispoziční oprávnění k účtu č. XXX, který byl veden u České spořitelny, a.s. V řízení bylo zprávou České spořitelny, a.s. prokázáno, že z tohoto účtu provedla žalovaná dne XXX.2013 ve 14:01 hod. výběr částky 155 000 Kč.

7. Žalobce tvrdil, že nárok na zaplacení uvedené částky vyplývá z dohody o hmotné odpovědnosti, která byla účastníky uzavřena dne XXX2012. Žalovaná uvedla, že podpis na této listině vypadá sice jako její podpis, ale jedná se o kopii jejího podpisu z listin, které pro žalobkyni v minulosti podepisovala. Současně uvedla, že žádnou takovou listinu nikdy nepodepisovala a poprvé ji viděla až v rámci jednání účastníků, které se uskutečnilo po ukončení jejího pracovního poměru u žalobkyně. Důkazní břemeno, ohledně podpisu žalované na sporné listině, leželo na žalobci, která z existence této skutečnosti pro sebe vyvozovala příznivé právní důsledky. Bylo proto procesní povinností žalobce, aby nejen tvrdil, ale aby také prokázal, že dohodu o hmotné odpovědnosti žalovaná podepsala. Vzhledem k tomu, že žalobci se v řízení nepodařilo prokázat uzavření písemné dohody odpovědnosti za svěřené hodnoty, nebylo možno vyhovět návrhu žalobce, pokud se plnění domáhal právě z titulu schodku na svěřených hodnotách.

8. Žalobce následně tvrdil, že žalovaná nese odpovědnost za škodu ve výši žalované částky, a to z titulu obecné odpovědnosti. Se znalostí toho, že v případě škody způsobené z nedbalosti nesmí výše požadované náhrady škody přesáhnout částku rovnající se čtyřapůlnásobku průměrného měsíčního výdělku zaměstnance, přišel žalobce s verzí, že žalovaná vybírala peníze z účtu žalobce s úmyslem tyto vůbec nepoužít ve prospěch žalobce, tedy že výběr finančních prostředků z účtu žalobce nepředstavoval plnění pracovních povinností žalované. K tomu okresní soud uzavřel, že pokud žalovaná vybírala peněžní prostředky z účtu žalobce, pak je obdržela jako ten, kdo byl žalobcem k tomu pověřen a žalovaná tak učinila pouze v souvislosti s plněním svých pracovních povinností. V případě, že by žalovaná jakožto zaměstnanec žalobce nesledovala při výše popsaném jednání a činnosti plnění pracovních povinností, pak by takové její jednání bylo považováno za trestné jednání páchané v přímém úmyslu na úkor zaměstnavatele. Žalovaná byla v rámci trestního řízení zproštěna obžaloby, z čehož zcela jasně vyplývá, že její jednání představovalo plnění pracovních povinností a úkolů, a případná škoda při tomto jednání vzniklá má povahu pracovněprávního nároku. Z důkazů provedených v tomto řízení i ze závěrů trestního řízení lze dovodit, že provedení výběru finančních prostředků z účtu žalobce představovalo ze strany žalované plnění jejích pracovních úkolů. Pokud by toto jednání žalované nebylo plněním

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Veronika Homolková.

pracovních úkolů a povinností vyplývajících z pracovněprávního vztahu uzavřeného mezi žalobcem a žalovanou, šlo by o činnost, která by byla hodnocena v rámci trestního řízení nikoliv zproštěním obžaloby. Lze tedy uzavřít, že jednání žalované bylo plněním jejích pracovních úkolů a odpovědnost žalované je třeba posuzovat podle ustanovení § 250 zákoníku práce s tím, že žalobcem tvrzená škoda má povahu pracovněprávního nároku.

9. Předpokladem pro vznik odpovědnosti zaměstnance vůči zaměstnavateli za škodu je porušení pracovních povinností zaměstnance, vznik škody, příčinná souvislost mezi porušením pracovních povinností a vznikem škody a zavinění na straně zaměstnance. K tomu, aby mohla vzniknout povinnost k úhradě škody, je zapotřebí, aby všechny předpoklady byly splněny současně, když při absenci kteréhokoliv z nich nárok, a tedy ani povinnost zaplacení, nevzniká. Žalobci se nepodařilo prokázat, že by byly splněny všechny předpoklady pro vznik odpovědnosti žalované. Jak vyplynulo ze zprávy České spořitelny, a.s., z účtu, jehož majitelem byla v rozhodném období žalobkyně, byly v době předcházející výběru žalované částky prováděny vklady a výběry hotovosti, a to bez bližšího označení původu těchto vkladů a důvodů prováděných výběrů. Výpověďmi v řízení slyšených svědků i dalšími provedenými důkazy měl okresní soud prokázáno, že ačkoli se jednalo o účet, jehož majitelem je právnická osoba, byly na tento účet prováděny vklady a z tohoto účtu byly prováděny výběry i takových finančních prostředků, které nenáležely majiteli účtu. K vedení účetnictví a toku finančních prostředků na předmětném účtu a provádění plateb v žalující společnosti byl proveden důkaz výslechem svědkyně XXX, bývalé zaměstnankyně žalobkyně. Ta v tomto řízení vypovídala odlišně od své výpovědi učiněné v trestním řízení, když důvody odchylky od své výpovědi v rámci svého výslechu vysvětlila. V řízení bylo prokázáno, že svědkyně XXX poskytla žalující společnosti vlastní finanční prostředky, a to buď v hotovosti nebo vkladem na účet žalující společnosti, bylo prokázáno, že jmenovaná dávala pokyny k výběrům z účtu žalobce, které byly používány i k osobní potřebě jednatele žalobce. Žalovaná sice byla jednatelem zmocněna k právním úkonům, které byl oprávněn činit jednatel společnosti dle tehdy platného obchodního zákoníku, avšak nebylo prokázáno, ale ani tvrzeno, zda a jaké předpoklady pro naplnění tohoto zmocnění žalobce vytvořil. Žalovaná provedla výběr finanční částky 155 000 Kč dle obvyklého pokynu, a tak jako i v jiných případech s touto částkou naložila, tedy předala ji „zástupkyni žalobce" paní XXX, jak XXX žalující společnosti označuje sám žalobce ve svém žalobním návrhu. Tomu, že výše jmenovaná převzala dne XXX2013 částku 155 000 Kč, odpovídá zjištění, že dne XXX. 2013 na svůj účet uložila 110 000 Kč i to, že o původu peněz pro účely tohoto vkladu neví. XXX žalující společnosti tento svůj vklad hodnověrně nevysvětlila, z čehož lze v kontextu s dalšími provedenými důkazy učinit závěr o tom, jak a kým bylo po provedení výběru předmětných finančních prostředků s těmito penězi naloženo.

10. Okresní soud uzavřel, že žalobce neprokázal oprávněnost uplatněného nároku a to, že byly splněny všechny podmínky odpovědnosti za škodu, nemohl jejímu návrhu vyhovět, a proto návrh na zaplacení částky 155 000 Kč s příslušenstvím jako nedůvodný zamítl.

11. Rozhodnutí o nákladech řízení okresní soud odůvodnil ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a úspěšné žalované přiznal právo na náhradu nákladů řízení v celkové částce 104 149,50 Kč, kterou podrobně specifikoval.

12. Proti rozsudku okresního soudu podal žalobce včas odvolání. Nesouhlasil se závěrem okresního soudu, dle něhož sama skutečnost, že byla žalovaná zproštěna v trestním řízení obžaloby, pokud jde o výběr částky 155.000 Kč z účtu žalobce, implikuje závěr, že takové jednání je plněním povinností zaměstnance. Žalovaná sice byla zproštěna obžaloby ve věci podezření ze spáchání trestného činu, kterého se měla dopustit výběrem a neoprávněnou dispozicí s předmětnými finančními prostředky, avšak tato skutečnost nemůže sama o sobě vést k závěru, že předmětné jednání je bez dalšího plněním pracovních úkolů žalované a je např. vyloučen exces, tj. vybočení z mezí plnění úkolů zaměstnance. Dovedeno ad absurdum by každé jednání zaměstnance

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Veronika Homolková.

oprávněného disponovat s peněžními prostředky zaměstnavatele, které není posouzeno jako trestný čin, bylo jednáním v rámci pracovní smlouvy, což takto nelze dle názoru žalobkyně paušalizovat. Okresní soud nesprávně zaměňuje dispoziční oprávnění žalované k účtu zaměstnavatele, tj. právo udělit bance pokyn k tomu, jak má banka s prostředky na účtu naložit s tím, zda sama žalovaná obdržela pokyn zaměstnavatele vybrat tyto peněžní prostředky z bankovního účtu a předat je jiné osobě a zda s těmito vybranými prostředky nakládala v souladu s takovými pokyny zaměstnavatele a povinnostmi vyplývajícími z pracovní smlouvy. Účel, za jakým prostředky žalovaná vybrala z účtu žalobce a jak s nimi naložila je otázkou, ke které je nutno vést dokazování a břemeno důkazní a břemeno tvrzení, pokud jde o to, že žalovaná plnila povinnost vyplývající z pracovní smlouvy, tíží žalovanou. Také závěr okresního soudu, že žalovaná postupovala dle pokynů žalobce, nemá oporu v provedeném dokazování. Pro jednatele žalobce by jistě nebyl žádný problém, pokud by chtěl jinou osobu, nota bene svoji XXX, pověřit dohledem nad svojí společností, udělit jí patřičné zmocnění či dispoziční oprávnění tak jak to učinil v případě žalované. Uvedené však neučinil a žalovaná si toho byla vědoma. Byla to tedy pouze žalovaná, kdo byl dle § 301 písm. d) zákoníku práce povinen řádně hospodařit s prostředky svěřenými jí zaměstnavatelem, střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele. Pouze žalovaná byla dle ust. § 249 odst. 1 zákoníku práce povinna počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, majetku ani k bezdůvodnému obohacení. Povinností žalované, jako vedoucí provozovny a osoby pověřené vedením účetnictví, bylo v rámci její pracovní náplně, vést účetnictví tak, aby bylo věrným a poctivým obrazem finanční situace žalobkyně a vést je správné, úplné, průkazné, srozumitelné, přehledné a způsobem zaručujícím trvalost účetních záznamů. Všechna tato práva a povinnosti měla žalovaná a nikoli XXX jednatele. S ohledem na pracovní pozici žalované jako vedoucího zaměstnance a osoby odpovědné za vedení účetnictví tedy bylo postupovat tak, aby prostředky zaměstnavatele chránila a zajistila o jejich užití trvalé účastní záznamy. Skutečnost, že se žalovaná rozhodla ukončit své působení u žalující společnosti tak, že si připravila dohodu o ukončení pracovního poměru, kterou sama za obě strany podepsala, pokusila se o „předání“ prostředků zaměstnavatele příbuzné jednatele, kterou osobně znala, na výše uvedeném nic nemění. V řízení nebyl proveden žádný důkaz, ze kterého by plynulo zjištění kdy, z jakého důvodu či za jakých okolností a jaké částky žalovaná dříve obvykle předávala XXX jednatele. Závěr o obvyklém předávání finančních částek XXX jednatele, a to zvláště, jde-li o období po nástupu jednatele žalující společnosti do VTOS, je jen velmi obecným a důkazně nepodloženým tvrzením. Okolnosti, za nichž k výběru předmětné částky došlo, tedy rozhodně nelze považovat za obvyklé. Poukázal i na to, že výpověď svědkyně XXX nelze za věrohodnou a její procesní využitelnost je tedy zásadně oslabena. Lze se oprávněně domnívat, že je v jejím případě je naplněno podezření ze spáchání přečinu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2012, sp. zn. 26 Cdo 1239/2011 k závěru o nevěrohodnosti svědků vedou jen závažné rozpory v jejich výpovědích, popř. mezi jejich výpověďmi a tvrzením protistrany v řízení. Je-li věrohodnost výpovědi svědka výrazně oslabena, je následkem to, že takový důkaz bude zpravidla jen součástí logického důkazního řetězce, který nenarušuje, nikoli důkazem rozhodujícím (viz. k tomu např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2008, sp. zn. 21 Cdo 3341/2006). O takový případ se jedná i v dané věci, jde-li o svědkyni XXX a její výpověď v rámci řízení před soudem prvního stupně. Žalobce dále namítal, že okresní soud nesplnil pokyn dovolacího soudu uložený mu ve svém zrušujícím rozhodnutí, a to zabývat se tím jaký byl osud finančních prostředků ve výši 155.000,--Kč. K této otázce se okresní soud vyjadřuje pouze velmi obecně a naznačuje, že částka 110.000,--Kč, kterou XXX jednatele složila v XXX 2013 na svůj účet je tvořena právě z prostředků žalující společnosti. S ohledem na to, že XXX jednatele převzetí peněz od žalované popřela, je tato indicie jediným nepřímým důkazem, který soud na podporu svého závěru předkládá. Důkaz o uložení částky 110.000,-Kč však není, a bez dalšího ani nemůže být důkazem o převzetí částky 155.000,-Kč XXX jednatele. Jde o zcela osamocený nepřímý důkaz, který sám o sobě nepostačuje k prokázání tvrzení žalované. S ohledem na to, že jediným důkazem podporujícím tuto skutkovou

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Veronika Homolková.

verzi je tvrzení samotné žalované, nelze v daném případě dovodit existenci uceleného, spojitého a na sebe navzájem navazujícího řetězce důkazů, který ve svém důsledku vylučuje jakoukoliv pochybnost o prokazované skutečnosti. Dokonce i kdyby bylo takové tvrzení žalované pravdivé, pak v situaci, kdy žalovaná nezajistila pro žalobkyni žádný důkazně využitelný doklad, který by posloužil žalobci jako podklad pro to, aby se mohl vrácení této částky domáhat po XXX jednatele, resp. jiné osobě, která byla příjemcem uvedené částky, odpovídala by stejně žalovaná za vzniklou majetkovou újmu ve výši odpovídající reálně nevymahatelným finančním prostředkům. Žalovaná by totiž svým úmyslným jednáním zcela vědomě svého zaměstnavatele dostala do situace, kdy by se před soudem nemohl domáhat vrácení /vydání uvedené částky zpět. Bylo prokázáno že žalovaná věděla, resp. musela vědět, že nezdokladovaným výdejem peněžních prostředků porušuje žalující společnost zákon o účetnictví a účetní standardy. Žalovaná jako dlouholetá účetní musela vědět, že její zaměstnavatel bude v důkazní nouzi, pokud bude chtít doložit, jak bylo s těmito penězi naloženo. Žalovaná by jednala přinejmenším v nepřímém úmyslu poškodit žalující společnost, neboť by vědomě částku 155.000,--Kč předala osobě, která prokazatelně nemá v žalující společnosti žádnou jednatelskou ani řídící pravomoc, nevykonává práva zaměstnavatele a nebylo tvrzeno a tím méně prokázáno, že by byla alespoň v nějakém v závazkovém vztahu k žalující společnosti. Žalovaná netvrdí, že by vydáním této částky kompenzovala nějaký závazek žalobkyně. Žalovaná by tak pouze plnila nijak neodůvodněné přání XXX jednatele. Chybí zde tedy jakýkoli přesah do pracovněprávního vztahu žalované k žalobkyni.

13. Okresní soud se v napadeném rozhodnutí ztotožnil s tvrzením žalované, že finanční prostředky předala XXX jednatele. XXX vypověděla v postavení svědka, že nikdy takovou částku od žalované nepřevzala. Žalovaná jiný důkaz o tom, jak s částkou 155.000,--Kč naložila, nepředložila. Okresní soud svůj závěr o předání částky 155.000,--Kč XXX nicméně podpořil poukazem na skutečnost, že XXX 2013 vložil XXX na svůj účet 110.000,--Kč s tím, že původ této částky nebyla schopna objasnit. Za účelem vyjasnění této okolnosti žalobce navrhl opětovný výslech XXX, který byl však soudem zamítnut. Za dané situace měl okresní soud vést dle pokynu dovolacího soudu dál dokazování k prověření, zda a komu žalovaná uvedenou částku žalovaná předala a pakliže návrh na vedení dalšího dokazování zamítne, nelze rozhodnout současně tak, že žalobkyně své důkazní břemeno stran oprávněnosti uplatněného nároku neunesla, jak z napadeného rozhodnutí vyplývá. Jak vyplývá z judikatury vyšších soudů, účastníkem označený důkaz soud neprovede pouze v případě, jestliže jeho prostřednictvím nepochybně nelze prokázat pro věc rozhodnou skutečnost, například proto, že označený důkaz je zjevně nezpůsobilý prokázat tvrzenou skutečnost nebo že se týká skutečnosti, která je podle hmotného práva pro rozhodnutí o věci bezvýznamná (viz. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 8.4.1994, sp. zn. 6 Cdo 107/93). Výslech XXX jednatele k této skutečnosti však nepochybně pro věc samotnou význam má. Z důvodu neunesení důkazního břemene lze rozhodnout v neprospěch účastníka současně pouze tehdy, jestliže zhodnocení důkazů, které byly za řízení provedeny, neumožňuje soudu přijmout závěr ani o pravdivosti tvrzení účastníka a ani o tom, že by bylo nepravdivé. Pro takový případ však rovněž potřebné důkazy nebyly žalovanou předloženy. S ohledem na výše uvedené skutečnosti měl žalobce za to, že napadené rozhodnutí je namístě zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně k dalšímu řízení, a to zejména za účelem naplnění pokynu dovolacího soudu, když v tomto směru okresní soud ani žalovanou stranu nevyzval k doplnění tvrzení a návrhu odpovídajících důkazů.

14. Krajský soud z podnětu včas podaného a přípustného odvolání žalobce přistoupil k projednání jeho odvolání. Poznamenává, že odvolacímu jednání předcházelo jednání účastníků o smíru, přičemž za tímto účelem bylo řízení přerušeno (§ 110 o.s.ř.).

15. Za odvolacího jednání vedl odvolací soud účastníky ke smíru. Účastníci se shodli na smíru ve znění, jež se podává z výroku tohoto usnesení, příčemž smír obsahuje i ujednání o nákladech řízení před okresním i odvolacím soudem.

16. Krajský soud neshledal, že by účastníky navržený smír byl v rozporu s právními předpisy, a proto změnil odvoláním žalobce napadený rozsudek okresního soudu (§ 220 odst. 2 o.s.ř.) tak, že uzavřený smír účastníků schválil (§ 211 a § 99 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení není odvolání ani dovolání přípustné.

Pardubice 15. září 2025

Mgr. Miloš Zdražil v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Veronika Homolková.

U s n e s e n í

Okresní soud v Pardubicích rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Jaroslavou Sádovskou jako samosoudkyní ve věci

žalobkyně: **XXX**, narozená XXX
bytem XXX
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Steiningerem
sídlem Aloise Jiráska 1367/1, Teplice

proti

žalovanému: **Czech Invest Group s.r.o.**, IČ 25942395
sídlem Štrossova 272, Pardubice
zastoupený advokátem JUDr. Radomilem Mackem
sídlem náměstí J. M. Marků 92, Lanškroun

o zaplacení částky 30 000 Kč s příslušenstvím,

takto:

I. Řízení se zastavuje co do částky 20 000 Kč.

II. Soud schvaluje smír uzavřený mezi účastníky v tomto znění:

Žalovaný se zavazuje zaplatit žalobkyni částku 10 000 Kč do 10 dnů od právní moci rozhodnutí.

Žalovaný se zavazuje nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 2 387 Kč do 10 dnů od právní moci rozhodnutí k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Martina Steiningera.

III. Žalobkyni se vrací z účtu Okresního soudu v Pardubicích část zaplaceného soudního poplatku ve výši 500 Kč vedeného pod položkou rejstříku XXX.

Odůvodnění:

Žalobkyně se proti žalovanému domáhala zaplacení částky 30 000 Kč s příslušenstvím. Uvedla, že účastníci uzavřeli dne XXX.2017 smlouvu o smlouvě budoucí ohledně koupě automobilu XXX. Dne XXX2018 od smlouvy odstoupila a žalovaný byl povinen vydat jí plnění odpovídající bezdůvodnému obohacení – zálohu na kupní cenu ve výši 30 000 Kč.

V průběhu řízení žalobkyně vzala žalobní návrh co do částky 20 000 Kč zpět, když dne 3.5.2018 jí byla částka 20 000 Kč vrácena. Soud proto řízení co do částky 20 000 Kč zastavil dle § 96 odst. 1 a 2 o.s.ř.

Žalobkyně nadále setrvala na žalobě ohledně částky 10 000 Kč. Při jednání dne 13.9.2018 účastníci navrhli soudu ke schválení smír, v němž se žalovaný zavázal uhradit žalobkyni částku 10 000 Kč a nahradit náklady řízení ve výši 2 387 Kč ve lhůtě 10 dnů od právní moci rozhodnutí.

Podle § 99 odst. 1 o.s.ř. připouští-li to povaha věci, mohou účastníci skončit řízení soudním smírem. Podle odst. 2 téhož ustanovení soud rozhodne o tom, zda smír schvaluje; neschválí jej, je-li v rozporu s právními předpisy.

Vzhledem k tomu, že navržený smír nebyl v rozporu s právními předpisy zejména ustanovením § 2991 a následujícími občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., byl soudem dle § 99 odst. 2 o.s.ř. schválen. Povaha věci také umožňovala skončit řízení soudním smírem. Součástí smíru byla i dohoda ohledně náhrady nákladů řízení za právní zastoupení žalobkyně v tomto řízení, a to dle § 13 odst. 1 a 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění, jednalo se o jízdné k dnešnímu jednání osobním automobilem Volkswagen Passat.

Podle § 10 odst. 7 zákona o soudních poplatcích se žalobkyni vrací z účtu soudu zaplacený soudní poplatek snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, v případě schválení smíru mezi účastníky. V daném případě byl poplatek uhrazen ve výši 1 500 Kč, vrací se proto částka snížená o 1 000 Kč, tj. 500 Kč.

Poučení:

Proti soudem schválenému smíru odst. II. n e n í odvolání přípustné (§ 202 odst. 1 písm. f) o.s.ř.). Soudem schválený smír má účinky pravomocného rozsudku.

Proti odst. I. a III. lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení písemně dvojmo prostřednictvím podepsaného soudu ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice.

Nesplní-li povinný dobrovolně co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný požádat soud o výkon rozhodnutí – exekuci.

Pardubice 13. září 2018

Mgr. Jaroslava Sádovská
předsedkyně senátu

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Karolinou Šťastnou jako samosoudkyní ve věci žalobkyně: **XXX**, nar. XXX, bytem XXX, zast. Mgr. Pavlem Šedivým, advokátem se sídlem Údolní 2997, Tábor, proti žalované: **Czech Auto Pardubice s.r.o.**, IČ: 25942395, se sídlem Štrossova 272, Pardubice, zast. JUDr. Martinem Týle, advokátem se sídlem Škroupova 561, Pardubice,
o zaplacení částky 50.200,- Kč s příslušenstvím,

takto:

I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku ve výši 50.200,--Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 50.200,--Kč od 11.3.2014 do zaplacení, a to vše do 15 dnů od právní moci tohoto výroku rozsudku.

II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 39.774,- Kč k rukám advokáta Mgr. Pavla Šedivého do 15 dnů od právní moci tohoto výroku rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobkyně se proti žalované domáhala zaplacení částky 50.200,- Kč s příslušenstvím. Tvrdila, že dne XXX.2013 zakoupila od žalované osobní automobil zn. XXX, rok výroby XXX, XXX, VIN: XXX, přičemž počet najetých kilometrů činil 142576, za kupní cenu ve výši 103.500,- Kč. Stranami sjednaná kupní smlouva byla podřízena na základě jejich dohody režimu zákona č. 513/1991Sb, obchodního zákoníku, konkrétně § 409 a násl. Žalobkyně následně zjistila, že vozidlo nemá platné osvědčení o technické prohlídce a nachází se v tzv.

polopřevodu, má další technické závady a zejména stav ujetých kilometrů na tachometru neodpovídá skutečně ujetým kilometrům, když podle odhadu mělo vozidlo najeto o více než 130000 km více (přičemž dle sdělení STK XXX, kde byla vykonána poslední prohlídka technické způsobilosti, vozidlo ke dni XXX.2011 mělo najeto 250563 km) jedná se tedy o podstatný rozdíl ve vlastnostech předmětného vozidla, který nelze odstranit. Ujednání kupní smlouvy o tom, že skutečný počet ujetých kilometrů není prodávajícím garantován, je dle žalobkyně neplatné ve smyslu § 55 a § 56 obč. zák. ve znění účinném do 31.12.2013, když v daném právním vztahu vystupovala jako spotřebitelka a takové ustanovení pro ni znamená značnou nerovnováhu v právech. Vzhledem ke zjištěným vadám žalobkyně dopisem ze dne XXX.2013 uplatnila vůči žalované nárok z vad zboží, konkrétně žádala slevu z kupní ceny ve výši 50.000,- Kč, avšak bezvýsledně. Žalobkyně si dále nechala zpracovat znalecký posudek na obvyklou cenu vozidla v době jeho prodeje, přičemž znalec tuto stanovil na 55.300,- Kč. Za znalecký posudek žalobkyně zaplatila částku 2.000,- Kč, kterou rovněž žádala uhradit po žalované.
V průběhu řízení žalobkyně doplnila, že vozidlo bylo žalovanou inzerováno za cenu 109.800,- Kč a ona jej zakoupila za 103.500,- Kč, takže žalovanou tvrzená sleva 15.000,- Kč za negarantování počtu ujetých kilometrů jí poskytnuta nebyla. Rovněž poukazovala na způsob uzavírání smlouvy, kdy jí byla k podpisu předložena pouze 1. a 3. strana smlouvy, nikoli 2., jež obsahovala ujednání o slevách, a to 15.000,- Kč za negarantování počtu ujetých kilometrů a 6.300,- Kč na zjištěné vady vozidla.
V rámci své účastnické výpovědi žalobkyně dále uvedla, že kupní smlouvu a protokol o převzetí vozidla, které jí žalovaný předložil připravené k podpisu, si přečetla pouze zběžně, neboť nákup vozidla probíhal ve spěchu vzhledem k pokročilé denní hodině a neměla důvod nedůvěřovat prodejci, s nímž jednala, o slevě 15.000,- Kč za negarantování počtu najetých kilometrů však při jednání o nákupu nebyla řeč, naopak byla opakovaně ujišťována, že údaje na tachometru odpovídají skutečnosti.

Žalovaná navrhla zamítnutí žalobního návrhu v celém rozsahu. Nárok žalobkyně na slevu z kupní ceny považovala za nedůvodný, neboť jak v kupní smlouvě, tak i v protokolu o zkušební jízdě a předání vozidla, jenž byl přílohou kupní smlouvy, bylo jednoznačně a výslovně uvedeno, že žalovaná skutečný počet ujetých kilometrů negarantuje, neboť tento není zjištěn. V kupní smlouvě konstatovaný stav tachometru vyplýval pouze z jeho vizuální kontroly, přičemž odpovídal čestnému prohlášení původního majitele vozidla XXX. Žalobkyně měla možnost se s kupní smlouvou i protokolem podrobně seznámit a tyto listiny vlastnoručně podepsala, stejně tak měla možnost si prodávané vozidlo prohlédnout a absolvovala zkušební jízdu. Vozidlo tak zakoupila srozuměna s tím, že skutečný stav ujetých kilometrů není zjištěn a žalovanou není garantován, za což jí i byla poskytnuta sleva 15.000,- Kč. Za tohoto stavu nemůže být případný nesoulad skutečného počtu ujetých kilometrů se stavem vykázaným na tachometru považován za vadu odůvodňující poskytnutí další slevy z kupní ceny.
Jednatel žalované v účastnické výpovědi uvedl, že si při nákupu vozidla stav tachometru a skutečný počet ujetých kilometrů neověřuje, neboť to není jeho povinnost. Při stanovení prodejní ceny vozidla pak vychází zejména z jeho pořizovací ceny, přičemž u tohoto konkrétního vozidla považuje cenu, za kterou je nabízel za podprůměrnou vzhledem k trhu.

Čestným prohlášením ze dne XXX2012 prodávající (původní vlastník vozidla) XXX prohlásil, že se stavem najetých kilometrů u vozidla XXX nikdy žádným způsobem nemanipuloval a že stav tachometru v době prodeje vozidla společnosti Czech Auto Pardubice, s.r.o., činil 142569 km. Z kupní smlouvy ze dne XXX.2012 soud zjistil, že vozidlo XXXshora identifikované bylo XXX prodáno žalované za cenu 155.000,- Kč

Kupní smlouvou uzavřenou mezi účastníky dne XXX.2013 dle § 409 a násl. obchodního zákoníku vzal soud za prokázané, že žalovaná žalobkyni prodala osobní automobil zn. XXX, za cenu 103.500,- Kč (včetně DPH). V kolonce stav tachometru bylo uvedeno 142576 km s tím, že v kolonce skutečný počet ujetých km je uvedeno „ nezjištěno (negarantujeme)“. Podle čl. 4.1 kupuje kupující automobil ve stavu, jak si jej osobně či prostřednictvím jím určené osoby prohlédl, s vědomím, že se jedná o automobil použitý, opotřebený úměrně stáří a ujetým kilometrům. Podle čl. 4.3 je přílohou č. 1 smlouvy a její nedílnou součástí „Protokol o zkušební jízdě a předání automobilu“.

Z Protokolu o zkušební jízdě a předání vozidla ze dne XXX.2013 (příloha č. 1 ke kupní smlouvě ze dne XXX.2013) soud zjistil, že v tomto byl uveden stav tachometru – 142576 km s tím, že skutečný počet ujetých kilometrů nezjištěn (negarantujeme). Bylo uvedeno, že motor nemá adekvátní výkon, u převodovky a spojky bylo uvedeno, že řazení není snadné, byl zaškrtnut nedostatek chladící kapaliny, bylo zaškrtnuto, že elektrika ve voze není funkční, stejně tak topení, klimatizace a ABS. Bylo uvedeno, že vozidlo nemá platné osvědčení o emisích a není k němu servisní knížka. Pod bodem „ Jiné:“ je uvedeno, že kupujícímu byla poskytnuta sleva 15.000,- Kč z důvodu negarantování počtu ujetých km, s čímž bez výhrad souhlasí. Dále je zde uvedeno, že prodávající doporučuje nechat vozidlo zkontrolovat v servisu pro jeho ne zcela vyhovující technický stav, přičemž byla poskytnuta sleva 6.300,- Kč na brzdové destičky, nefunkční navigaci, nefunkční rádio, nefunkční senzory, nefunkční elektriku vozu, xenon, tk a emise a značné kosmetické vady. Pod bodem 6 žalovaná jako prodávající dále prohlásila, že „… z jeho strany nedošlo k neoprávněné manipulaci s počítadlem kilometrů automobilu a zároveň upozorňuje kupujícího na skutečnost, že ani při vynaložení veškeré odborné péče není schopen vždy zjistit případnou manipulaci s počítadlem kilometrů předchozím majitelem. Z tohoto důvodu prodávající neodpovídá za případný nesoulad stavu tachometru s reálným počtem najetých kilometrů. ….. Prodávající v žádném případě negarantuje počet ujetých kilometrů na tachometru (stav tachometru) prodávaného vozidla.“

Dle předloženého Osvědčení o registraci vozidla byl předmětný automobil v ČR poprvé zaregistrován dne XXX2007. Dne XXX.2012 bylo vozidlo převedeno-odhlášeno na XXX.

Dopisem ze dne XXX2013 žalobkyně u žalované uplatnila nároky z vad předmětného automobilu, a to pro zjištěné vady jež se projevily při odborné prohlídce vozidla a proto, že počet kilometrů na tachometru neodpovídal skutečnosti, ale byl o více než 130.000 km vyšší. Z tohoto důvodu žádala o slevu z kupní ceny vozidla ve výši 50.000,- Kč, a to ve lhůtě do XXX.2013, a dovolávala se neplatnosti ujednání ve smlouvě podle něhož žalovaná neodpovídá za správnost a pravdivost údajů uvedených na tachometru. Dopis byl žalované zaslán na adresu sídla, ta si jej však v úložní době nevyzvedla, jak bylo zjištěno z kopie zásilky a podacího lístku.

Z opisu protokolu č. XXX o technické prohlídce předmětného vozidla soud zjistil, že ke dni XXX měl tento na tachometru stav ujetých kilometrů 250563 km.

Ze znaleckého posudku č. XXX ze dne XXX.2014 vypracovaného znalcem XXX, znalcem v oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady motorových vozidel, jež obsahuje doložku dle ustanovení § 127a o.s.ř., soud zjistil, že znalec obvyklou cenu předmětného vozidla stanovil částkou 55.300,- Kč, přičemž tato je cenou, kterou by bylo možno za konkrétní věc, jako předmět prodeje a koupě v rozhodném místě a době dosáhnout a vyjadřuje užitnou hodnotu při zohlednění morálního opotřebení. Za znalecký posudek žalobkyně zaplatila znalci XXX částku 2.000,- Kč, jak doložila fakturou ze dne XXX.2014 číslo XXX. Součástí tohoto posudku je i listina datovaná XXX2014 nazvaná Historie oprav, v níž společnost AUTA TÁBOR spol. s r.o., jež prováděla prohlídku vozidla, mimo jiné uvádí, že k datu XXX2011 mělo předmětné vozidlo stav ujetých kilometrů 250557km.

Z výpovědi svědka XXX, XXX žalobkyně, vyplynulo, že sleva z kupní ceny byla poskytnuta na závady zjištěné při zkušební jízdě, o slevě na garanci ujetých kilometrů řeč

nebyla, naopak byli ujišťováni, že počet ujetých km na tachometru odpovídá skutečnosti. Auto bylo nabízeno za cenu 109.800,- Kč a koupeno bylo za částku lehce nad 103.000,- Kč. Auto bylo koupeno v pátek a hned o víkendu jej se žalobkyní dali do servisu, kde byly zjištěny závady.

Předžalobní výzvou ze dne 28.2.2014 žalobkyně vyzvala žalovanou k zaplacení částky 50.200,- Kč z titulu uplatněné slevy z kupní ceny a účelně vynaložených nákladů spojených s jejím uplatněním, a to do 10.3.2014.

Dle § 262 odst. 1 zákona č. 513/1992 Sb., obchodní zákoník, ve znění platném do 31.12.2013 (dále jen „obch. zák.“), si strany mohou dohodnout, že jejich závazkový vztah, který nespadá pod vztahy uvedené v § 261, se řídí tímto zákonem. Jestliže taková dohoda směřuje ke zhoršení právního postavení účastníka smlouvy, který není podnikatelem, je neplatná. Podle odst. 4 tohoto ustanovení ve vztazích podle § 261 nebo podřízených obchodnímu zákoníku dohodou podle odstavce 1 se použijí, nevyplývá-li z tohoto zákona nebo ze zvláštních právních předpisů něco jiného, ustanovení této části na obě strany; ustanovení občanského zákoníku nebo zvláštních právních předpisů o spotřebitelských smlouvách, adhezních smlouvách, zneužívajících klauzulích a jiná ustanovení směřující k ochraně spotřebitele je však třeba použít vždy, je-li to ve prospěch smluvní strany, která není podnikatelem. Smluvní strana, která není podnikatelem, nese odpovědnost za porušení povinností z těchto vztahů podle občanského zákoníku a na její společné závazky se použijí ustanovení občanského zákoníku.

Dle ustanovení § 40a zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31.12.2013 (dále jen „obč. zák“), jde-li o důvod neplatnosti právního úkonu podle ustanovení § 49a, § 140, § 145 odst. 2, § 479, § 589, § 701 odst. 1, § 775 a § 852b odst. 2 a 3 považuje se právní úkon za platný, pokud se ten, kdo je takovým úkonem dotčen, neplatnosti právního úkonu nedovolá. Neplatnosti se nemůže dovolávat ten, kdo ji sám způsobil. Totéž platí, nebyl-li právní úkon učiněn ve formě, kterou vyžaduje dohoda účastníků (§ 40). Je-li právní úkon v rozporu s obecně závazným právním předpisem o cenách, je neplatný pouze v rozsahu, ve kterém odporuje tomuto předpisu, jestliže se ten, kdo je takovým úkonem dotčen, neplatnosti dovolá.

Dle § 55 odst. 2 obč. zák. ujednání ve spotřebitelských smlouvách podle § 56 jsou neplatná. Podle odst. 3 tohoto ustanovení v pochybnostech o významu spotřebitelských smluv platí výklad pro spotřebitele příznivější.

Dle § 56 odst. 1 obč. zák. spotřebitelské smlouvy nesmějí obsahovat ujednání, která v rozporu s požadavkem dobré víry znamenají k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran. Podle odst. 3 písm. b)
tohoto ustanovení jsou nepřípustná zejména smluvní ujednání, která vylučují nebo omezují práva spotřebitele při uplatnění odpovědnosti za vady či odpovědnosti za škodu.

Dle § 616 odst. 1 obč. zák. prodávající odpovídá kupujícímu za to, že prodávaná věc je při převzetí kupujícím ve shodě s kupní smlouvou, zejména, že je bez vad. Podle odst. 3 tohoto ustanovení v případě, že věc při převzetí kupujícím není ve shodě s kupní smlouvou (dále jen "rozpor s kupní smlouvou"), má kupující právo na to, aby prodávající bezplatně a bez zbytečného odkladu věc uvedl do stavu odpovídajícího kupní smlouvě, a to podle požadavku kupujícího buď výměnou věci, nebo její opravou; není- li takový postup možný, může kupující požadovat přiměřenou slevu z ceny věci nebo od smlouvy odstoupit. To neplatí, pokud kupující před převzetím věci o rozporu s kupní smlouvou věděl nebo rozpor s kupní smlouvou sám způsobil. Podle odst. 4 tohoto ustanovení rozpor s kupní smlouvou, který se projeví během šesti měsíců ode dne převzetí věci, se považuje za rozpor existující již při jejím převzetí, pokud to neodporuje povaze věci nebo pokud se neprokáže opak.

Po provedeném dokazování dospěl soud k závěru, že žalobní návrh je důvodný. Účastníci (žalobkyně v postavení spotřebitele a žalovaná v postavení podnikatele) dne 18.10.2013 platně sjednali kupní smlouvu na předmětné vozidlo, přičemž tuto svým ujednáním podřídili režimu obchodního zákoníku platného do 31.12.2013. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla při uzavírání této smlouvy v postavení spotřebitele, soud postupoval podle ustanovení § 262 odst. 4 obch. zák. a aplikoval na věc i ustanovení občanského zákoníku platného do 31.12.2013 směřující k ochraně spotřebitele, neboť je to ve prospěch žalobkyně, tedy slabší smluvní strany, jež při uzavírání smlouvy nejednala jako podnikatel. Ve smyslu ustanovení § 55 a § 56 obč. zák. soud dospěl k závěru, že ujednání kupní smlouvy o tom, že žalovaná jako prodávající neodpovídá za případný nesoulad stavu tachometru s reálným počtem najetých kilometrů je neplatné, neboť nepřiměřeně omezuje práva žalobkyně - spotřebitele při uplatnění odpovědnosti za vady či odpovědnosti za škodu.
V řízení bylo dále prokázáno (listinou Historie oprav vystavenou společností AUTA TÁBOR spol. s r.o.a opisem protokolu z STK), že skutečný počet ujetých kilometrů k datu uzavření kupní smlouvy nečinil 142576 km, jak vykazoval tachometr a bylo uvedeno v kupní smlouvě, ale nejméně 250563 km, když takový počet ujetých kilometrů byl zjištěn již k datu XXX2011. Lze se důvodně domnívat, že po tomto datu bylo s vozidlem dále ježděno a počet ujetých kilometrů tak byl ještě navyšován. Znalec XXX pak v posudku uvedl, že s přihlédnutím ke zjištěné historii oprav vozidla a jeho technickému stavu lze uzavřít, že celkové opotřebení vozidla vzhledem k době jeho provozu a stanovenému počtu ujetých kilometrů odpovídá ke dni XXX2013 hodnotě 296000 km. V tomto ohledu tak zjevně nebyla prodávaná věc při převzetí kupujícím ve shodě s kupní smlouvou, za což ve smyslu § 616 odst. 1 obč. zák. odpovídá prodávající. A protože tuto zjištěnou vadu nelze odstranit (ať už výměnou věci či její opravou), považoval soud uplatnění nároku na přiměřenou slevu z kupní ceny učiněné žalobkyní písemně dne XXX.2013 za platné (§ 616 odst. 3 obč. zák.). Rozdíl v ujetých kilometrech dle tachometru a ve skutečnosti je navíc natolik výrazný, že lze přisvědčit žalobkyni v tom, že pokud by znala skutečný stav ujetých kilometrů, takové vozidlo by si za uvedenou kupní cenu nekoupila. Počet ujetých kilometrů totiž má zásadní vliv na opotřebení vozidla a lze předpokládat, že vozidlo s takto vysokým počtem ujetých kilometrů celkově bude ve významně horším technickém stavu, nehledě na to, že některé součástky budou na limitu své životnosti, ne-li pak již za ním. Nešvar tzv. stáčení tachometru je bohužel specialitou České republiky a je všeobecně známo, že se jedná o poměrně častý jev na trhu s ojetými vozy, naopak např. v Rakousku nebo Německu je takové jednání velmi přísně postihováno vysokými pokutami a z tohoto důvodu se téměř neprovádí. V možnostech a schopnostech žalované jako zkušeného podnikatele v oboru nepochybně bylo, aby si ověřila skutečný stav ujetých kilometrů vozidla, které kupovala od XXX, když žalobkyni jako spotřebitelce k takovému zjištění stačilo auto dovézt do autorizovaného servisu k prohlídce a vyžádat si protokol z předchozí STK. Bylo podnikatelským rizikem žalované, pokud tak neučinila, nyní čelí následkům. Navíc z porovnání nabídkové ceny a ceny, za kterou žalobkyně vozidlo koupila, je zřejmé, že žalovanou tvrzená sleva 15.000,- Kč za negarantování počtu ujetých kilometrů jí poskytnuta nebyla, neboť rozdíl činí částku 6.300,- Kč, jež však představuje slevu za ne zcela vyhovující technický stav vozidla (jež nebyla stranami sporována). Žalobkyně řádně uplatnila u žalované slevu z kupní ceny ve výši vycházející ze zpracovaného znaleckého posudku znalce Vaňka, jenž stanovil obecnou cenu předmětného vozidla na 55.300,- Kč. Za situace, kdy žalobkyně za vozidlo žalované zaplatila částku 103.500,- Kč, se tedy jedná o rozdíl zaplacené kupní ceny a znalcem zjištěné obvyklé ceny vozidla, tj. částku 48.200,- Kč. V souvislosti s uplatněním svého práva u žalované žalobkyně účelně vynaložila částku 2.000,- Kč na znalecký posudek, kterou rovněž žádala po žalované uhradit.

Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobnímu návrhu vyhověl, neboť tento shledal po právu. K námitce pravosti a správnosti listiny nazvané Historie oprav vystavenou společností AUTA TÁBOR spol. s r.o. a znaleckého posudku znalce XXX soud uvádí, že společnost AUTA TÁBOR spol. s r.o. je společností, jež podle obchodního rejstříku má v předmětu podnikání mj. opravy silničních vozidel, jedná se o značkového prodejce a servis vozů zn. ŠKODA, uvedená listina je součástí znaleckého posudku (takže ani znalec nepochyboval o její pravosti a správnosti), je opatřena razítkem společnosti a podpisem a soud tedy nemá nejmenší pochybnosti o tom, že tato byla oprávněna a schopna řádně zjistit a sdělit údaje v listině uvedené (když navíc údaje o počtu ujetých kilometrů odpovídají údajům zjištěným na STK dne XXX.2011). Stejně tak soud nemá pochybnosti o správnosti žalobkyní k důkazu předloženého znaleckého posudku znalce XXX, neboť tento je zapsán v seznamu znalců a posudek podal s doložkou podle § 127a o.s.ř. při vědomí všech následků při podání vědomě nepravdivého posudku. Žalovanou navrhované zpracování znaleckého posudku za účelem zjištění skutečného počtu ujetých kilometrů pak soud vyhodnotil jako nadbytečné, neboť závěry o počtu ujetých kilometrů učiněné znalcem XXX považoval za relevantní a skutečný počet ujetých kilometrů se přesně zjistit ani nedá.
Proto bylo žalované uloženo zaplatit žalobkyni přiměřenou slevu z kupní ceny a účelně vynaložené náklady na její uplatnění ve výši celkem 50.200,- Kč. Žalobkyni byly dále přiznány i úroky z prodlení z dlužné částky jdoucí ode dne 11.3.2014 do zaplacení, když lhůta pro dobrovolné zaplacení žalované částky byla v předžalobní výzvě žalované stanovena do 10.3.2014 a ta dosud neuhradila ničeho. Výše úroků z prodlení vyplývá z ustanovení § 1 nař. vlády č. 142/1994 Sb.

O nákladech řízení rozhodl soud dle § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť žalobkyně měla ve věci plný úspěch. Náklady byly představovány zaplaceným soudním poplatkem v částce 2.510,- Kč; odměnou advokáta za 8 úkonů právní pomoci (převzetí zastoupení, sepis předžalobní výzvy, sepis žaloby, 2 x písemné vyjádření ve věci, účast advokáta při 3 jednáních soudu) po 3.140,- Kč (§ 7 bod 5. vyhl. č. 177/1996 Sb.); 8 x 300,- Kč paušál (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.); náhradou za ztrátu času cestou k jednání z Tábora do Pardubic a zpět v rozsahu 10 započatých půlhodin za jedno jednání, tj. celkem 30 hodin po 100,- Kč (§ 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.); cestovným ke 3 jednáním soudu v Pardubicích při 420 km na jednu zpáteční cestu, osobním automobilem zn. XXX, při průměrné spotřebě 5 l motorové nafty/100 km, sazbě základní náhrady v roce 2015 3,70 Kč/1 km, ceně nafty 36,10 Kč/1 za 1 jednání v roce 2015 a 2 jednání v roce 2016 při sazbě základní náhrady 3,80 Kč/1 km a ceně nafty 29,50 Kč/1, celkem tedy cestovným v částce 6.744,- Kč. Celkem tak byly náklady žalobkyně představovány částkou 39.774,- Kč.

Lhůtu k plnění soud stanovil dle § 160 odst. 1 o.s.ř. s přihlédnutím k výši částky, jíž má žalovaná plnit jako obvyklou patnáctidenní.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení, písemně, v trojmo, prostřednictvím podepsaného soudu, ke Krajskému soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Pardubicích dne 22. března 2016

JUDr. Karolina Šťastná, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Kučerová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Miloše Zdražila a soudců JUDr. Víta Pejška a JUDr. Pavly Kučerové, Ph.D., ve věci žalobkyně **XXX**, nar. XXX, bytem XXX, zast. Mgr. Pavlem Šedivým, advokátem se sídlem V Táboře, Údolní 2997, proti žalované společnosti **Czech Auto Pardubice s.r.o.**, IČ: 25942395, se sídlem Pardubice, Štrossova 272, zast. JUDr. Radomilem Mackem, advokátem se sídlem v Lanškrouně, Nám. J.M. Marků 92, **o zaplacení částky 50.200 Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 22. března 2016, č.j. 126C 19/2014-74, **t a k t o :**

I. Rozsudek okresního soudu se m ě n í takto:

1. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 23.500 Kč s 8,05% ročním úrokem z prodlení z částky 23.500 Kč od 11.3.2014 do zaplacení, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

2. Žaloba, aby žalovaná zaplatila žalobkyni částku 26.700 Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně z této částky od 11.3.2014 do zaplacení, se zamítá.

II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení před okresním soudem 41.774 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího advokáta Mgr. Pavla Šedivého.

III. Žalovaná je povinna žalobkyni nahradit náklady odvolacího řízení částkou 10.096 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího advokáta Mgr. Pavla Šedivého.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud shora označeným rozsudkem uložil žalované zaplatit žalobkyni částku 50.200 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 50.200 Kč od 11.3.2014 do zaplacení (výrok I.) a nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 39.774 Kč k rukám advokáta Mgr. Pavla Šedivého, (výrok II.), vždy do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Z odůvodnění rozsudku se podává, že se žalobkyně proti žalované domáhala zaplacení částky 50.200 Kč s příslušenstvím s tvrzením, že dne XXX.2013 zakoupila od žalované osobní automobil zn. XXX, XXX, přičemž počet najetých kilometrů činil 142576, za kupní cenu ve výši 103.500 Kč. Stranami sjednaná kupní smlouva byla podřízena na základě jejich dohody režimu zákona č. 513/1991Sb, obchodního zákoníku, konkrétně § 409 a násl. Žalobkyně následně zjistila, že vozidlo nemá platné osvědčení o technické prohlídce a nachází se v tzv. polopřevodu, má další technické závady a zejména stav ujetých kilometrů na tachometru neodpovídá skutečně ujetým kilometrům, když podle odhadu mělo vozidlo najeto o více než 130000 km více (přičemž dle sdělení STK Zdaboř u Příbrami, kde byla vykonána poslední prohlídka technické způsobilosti, vozidlo ke dni XXX2011 mělo najeto 250563 km). Jedná se tedy o podstatný rozdíl ve vlastnostech předmětného vozidla, který nelze odstranit. Ujednání kupní smlouvy o tom, že skutečný počet ujetých kilometrů není prodávajícím garantován, je dle žalobkyně neplatné ve smyslu § 55 a § 56 obč. zák. ve znění účinném do 31.12.2013, když v daném právním vztahu vystupovala jako spotřebitelka a takové ustanovení pro ni znamená značnou nerovnováhu v právech. Vzhledem ke zjištěným vadám žalobkyně dopisem ze dne 27.11.2013 uplatnila vůči žalované nárok z vad zboží, konkrétně žádala slevu z kupní ceny ve výši 50.000 Kč, avšak bezvýsledně. Žalobkyně si dále nechala zpracovat znalecký posudek na obvyklou cenu vozidla v době jeho prodeje, přičemž znalec tuto stanovil na 55.300 Kč. Za znalecký posudek žalobkyně zaplatila částku 2.000 Kč, kterou rovněž žádala uhradit po žalované.

V průběhu řízení žalobkyně doplnila, že vozidlo bylo žalovanou inzerováno za cenu 109.800 Kč a ona jej zakoupila za 103.500 Kč, takže žalovanou tvrzená sleva 15.000 Kč za negarantování počtu ujetých kilometrů jí poskytnuta nebyla. Rovněž poukazovala na způsob uzavírání smlouvy, kdy jí byla k podpisu předložena pouze 1. a 3. strana smlouvy, nikoli 2., jež

obsahovala ujednání o slevách, a to 15.000 Kč za negarantování počtu ujetých kilometrů a 6.300 Kč na zjištěné vady vozidla.

V rámci své účastnické výpovědi žalobkyně dále uvedla, že kupní smlouvu a protokol o převzetí vozidla, které jí žalovaný předložil připravené k podpisu, si přečetla pouze zběžně, neboť nákup vozidla probíhal ve spěchu vzhledem k pokročilé denní hodině a neměla důvod nedůvěřovat prodejci, s nímž jednala. O slevě 15.000 Kč za negarantování počtu najetých kilometrů však při jednání o nákupu nebyla řeč, naopak byla opakovaně ujišťována, že údaje na tachometru odpovídají skutečnosti.

Žalovaná navrhla zamítnutí žalobního návrhu v celém rozsahu. Nárok žalobkyně na slevu z kupní ceny považovala za nedůvodný, neboť jak v kupní smlouvě, tak i v protokolu o zkušební jízdě a předání vozidla, jenž byl přílohou kupní smlouvy, bylo jednoznačně a výslovně uvedeno, že žalovaná skutečný počet ujetých kilometrů negarantuje, neboť tento není zjištěn. V kupní smlouvě konstatovaný stav tachometru vyplýval pouze z jeho vizuální kontroly, přičemž odpovídal čestnému prohlášení původního majitele vozidla XXX. Žalobkyně měla možnost se s kupní smlouvou i protokolem podrobně seznámit a tyto listiny vlastnoručně podepsala, stejně tak měla možnost si prodávané vozidlo prohlédnout a absolvovala zkušební jízdu. Vozidlo tak zakoupila srozuměna s tím, že skutečný stav ujetých kilometrů není zjištěn a žalovanou není garantován, za což jí i byla poskytnuta sleva 15.000 Kč. Za tohoto stavu nemůže být případný nesoulad skutečného počtu ujetých kilometrů se stavem vykázaným na tachometru považován za vadu odůvodňující poskytnutí další slevy z kupní ceny.

Jednatel žalované v účastnické výpovědi uvedl, že si při nákupu vozidla stav tachometru a skutečný počet ujetých kilometrů neověřuje, neboť to není jeho povinnost. Při stanovení prodejní ceny vozidla pak vychází zejména z jeho pořizovací ceny, přičemž u tohoto konkrétního vozidla považuje cenu, za kterou je nabízel, za podprůměrnou vzhledem k trhu.

Po provedeném dokazování okresní soud učinil následující skutkové a právní závěry. Účastníci (žalobkyně v postavení spotřebitele a žalovaná v postavení podnikatele) dne XXX.2013 platně sjednali kupní smlouvu na předmětné vozidlo, přičemž tuto svým ujednáním podřídili režimu obchodního zákoníku platného do 31.12.2013. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla při uzavírání této smlouvy v postavení spotřebitele, okresní soud postupoval podle ustanovení § 262 odst. 4 obch. zák. a aplikoval na věc i ustanovení občanského zákoníku platného do 31.12.2013 směřující k ochraně spotřebitele, neboť je to ve prospěch žalobkyně, tedy slabší smluvní strany, jež při uzavírání smlouvy nejednala jako podnikatel. Ve smyslu ustanovení § 55 a § 56 obč. zák. ujednání kupní smlouvy o tom, že žalovaná jako prodávající neodpovídá za případný nesoulad stavu tachometru s reálným počtem najetých kilometrů, shledal neplatným, neboť nepřiměřeně omezuje práva žalobkyně - spotřebitele při uplatnění odpovědnosti za vady či odpovědnosti za škodu.

V řízení bylo dále prokázáno (listinou Historie oprav vystavenou společností AUTA TÁBOR spol. s r.o. a opisem protokolu z STK), že skutečný počet ujetých kilometrů k datu uzavření kupní smlouvy nečinil 142576 km, jak vykazoval tachometr a bylo uvedeno v kupní

smlouvě, ale nejméně 250563 km, když takový počet ujetých kilometrů byl zjištěn již k datu XXX.2011. Dle okresního soudu se lze důvodně domnívat, že po tomto datu bylo s vozidlem dále ježděno a počet ujetých kilometrů tak byl ještě navyšován. Znalec XXX pak v posudku uvedl, že s přihlédnutím ke zjištěné historii oprav vozidla a jeho technickému stavu lze uzavřít, že celkové opotřebení vozidla vzhledem k době jeho provozu a stanovenému počtu ujetých kilometrů odpovídá ke dni XXX2013 hodnotě 296000 km. V tomto ohledu tak zjevně nebyla prodávaná věc při převzetí kupujícím ve shodě s kupní smlouvou, za což ve smyslu § 616 odst. 1 obč. zák. odpovídá prodávající. A protože tuto zjištěnou vadu nelze odstranit (ať už výměnou věci či její opravou), považoval okresní soud uplatnění nároku na přiměřenou slevu z kupní ceny učiněné žalobkyní písemně dne 27.11.2013 za důvodné (§ 616 odst. 3 obč. zák.). Rozdíl v ujetých kilometrech dle tachometru a ve skutečnosti shledal natolik výrazným, že přisvědčil žalobkyni v tom, že pokud by znala skutečný stav ujetých kilometrů, takové vozidlo by si za uvedenou kupní cenu nekoupila. Počet ujetých kilometrů totiž má dle okresního soudu zásadní vliv na opotřebení vozidla a lze předpokládat, že vozidlo s takto vysokým počtem ujetých kilometrů celkově bude ve významně horším technickém stavu, nehledě na to, že některé součástky budou na limitu své životnosti, ne-li pak již za ním. Nešvar tzv. stáčení tachometru označil za specialitu České republiky a je všeobecně známo, že se jedná o poměrně častý jev na trhu s ojetými vozy, naopak např. v Rakousku nebo Německu je takové jednání velmi přísně postihováno vysokými pokutami a z tohoto důvodu se téměř neprovádí. V možnostech a schopnostech žalované jako zkušeného podnikatele v oboru nepochybně bylo, aby si ověřila skutečný stav ujetých kilometrů vozidla, které kupovala od XXX, když žalobkyni jako spotřebitelce k takovému zjištění stačilo auto dovézt do autorizovaného servisu k prohlídce a vyžádat si protokol z předchozí STK. Bylo podnikatelským rizikem žalované, pokud tak neučinila, nyní čelí následkům. Navíc z porovnání nabídkové ceny a ceny, za kterou žalobkyně vozidlo koupila, je zřejmé, že žalovanou tvrzená sleva 15.000 Kč za negarantování počtu ujetých kilometrů jí poskytnuta nebyla, neboť rozdíl činí částku 6.300 Kč, jež však představuje slevu za ne zcela vyhovující technický stav vozidla (jež nebyla stranami sporována). Žalobkyně řádně uplatnila u žalované slevu z kupní ceny ve výši vycházející ze zpracovaného znaleckého posudku znalce XXX, jenž stanovil obecnou cenu předmětného vozidla na 55.300 Kč. Za situace, kdy žalobkyně za vozidlo žalované zaplatila částku 103.500 Kč, se tedy jedná o rozdíl zaplacené kupní ceny a znalcem zjištěné obvyklé ceny vozidla, tj. částku 48.200 Kč. V souvislosti s uplatněním svého práva u žalované žalobkyně účelně vynaložila částku 2.000 Kč na znalecký posudek, kterou rovněž žádala po žalované uhradit.

Z výše uvedených důvodů okresní soud žalobnímu návrhu vyhověl. K námitce pravosti a správnosti listiny nazvané Historie oprav vystavenou společností AUTA TÁBOR spol. s r.o. a znaleckého posudku znalce XXX soud dodal, že společnost AUTA TÁBOR spol. s r.o. je společností, jež podle obchodního rejstříku má v předmětu podnikání mj. opravy silničních vozidel, jedná se o značkového prodejce a servis vozů zn. ŠKODA, uvedená listina je součástí znaleckého posudku (takže ani znalec nepochyboval o její pravosti a správnosti), je opatřena razítkem společnosti a podpisem a soud tedy nemá nejmenší pochybnosti o tom, že tato byla oprávněna a schopna řádně zjistit a sdělit údaje v listině uvedené (když navíc údaje o počtu ujetých kilometrů odpovídají údajům zjištěným na STK dne XXX2011). Stejně tak okresní soud neměl pochybnosti o správnosti žalobkyní k důkazu předloženého znaleckého posudku znalce XXX, neboť tento je zapsán v seznamu znalců

a posudek podal s doložkou podle § 127a o.s.ř. při vědomí všech následků při podání vědomě nepravdivého posudku. Žalovanou navrhované zpracování znaleckého posudku za účelem zjištění skutečného počtu ujetých kilometrů okresní soud vyhodnotil jako nadbytečné, neboť závěry o počtu ujetých kilometrů učiněné znalcem XXX považoval za relevantní a skutečný počet ujetých kilometrů se přesně zjistit ani nedá.

Proto žalované uložil zaplatit žalobkyni přiměřenou slevu z kupní ceny a účelně vynaložené náklady na její uplatnění ve výši celkem 50.200 Kč. Žalobkyni dále přiznal i úroky z prodlení z dlužné částky jdoucí ode dne 11.3.2014 do zaplacení, když lhůta pro dobrovolné zaplacení žalované částky byla v předžalobní výzvě žalované stanovena do 10.3.2014 a ta dosud neuhradila ničeho. Výše úroků z prodlení vyplývá z ustanovení § 1 nař. vlády č. 142/1994 Sb.

O nákladech řízení rozhodl okresní soud dle § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť žalobkyně měla ve věci plný úspěch. Náklady představuje zaplacený soudním poplatek v částce 2.510 Kč; odměna advokáta za 8 úkonů právní pomoci (převzetí zastoupení, sepis předžalobní výzvy, sepis žaloby, 2 x písemné vyjádření ve věci, účast advokáta při 3 jednáních soudu) po 3.140 Kč (§ 7 bod 5. vyhl. č. 177/1996 Sb.); 8 x 300 Kč paušál (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.); náhrada za ztrátu času cestou k jednání z Tábora do Pardubic a zpět v rozsahu 10 započatých půlhodin za jedno jednání, tj. celkem 30 hodin po 100 Kč (§ 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.); cestovné ke 3 jednáním soudu v Pardubicích při 420 km na jednu zpáteční cestu, osobním automobilem zn. XXX, při průměrné spotřebě 5 l motorové nafty/100 km, sazbě základní náhrady v roce 2015 3,70 Kč/1 km, ceně nafty 36,10 Kč/1 za 1 jednání v roce 2015 a 2 jednání v roce 2016 při sazbě základní náhrady 3,80 Kč/1 km a ceně nafty 29,50 Kč/1, celkem tedy cestovným v částce 6.744 Kč. Celkem tak náklady žalobkyně činí částku 39.774 Kč.

Proti rozsudku okresního soudu podala žalovaná včas odvolání. Právní závěry okresního soudu považovala za chybné. Namítala, že věc nemohla být v rozporu s kupní smlouvou ve smyslu § 616 odst. 3 o.z., pokud kupující před převzetím věci o rozporu s kupní smlouvou věděl nebo rozpor s kupní smlouvou sám způsobil. Prodávající ani kupní smlouva neuvádí, že prodávaný automobil má najeto 142.576 km. Naopak kupní smlouva i protokol o zkušební jízdě a předání vozidla naprosto jasně a na vícero místech výslovně zdůrazňují, že počet ujetých km není zjištěn. Vlastnost předmětu koupě, že stav tachometru prodaného automobilu neodpovídal skutečnému počtu najetých kilometrů, z kupní smlouvy výslovně vyplývá. Je-li tu nějaký rozpor, tak pouze mezi stavem vozu a představou kupující o něm v důsledku toho, že se s kupní smlouvou pořádně neseznámila. To však žádnou odpovědnost prodávajícího nezakládá. Závěr soudu o rozporu mezi kupní smlouvou a stavem prodané věci dle ust. § 616 odst. 1 obč. zák. není správný. Žalovaná dále nesouhlasila s názorem okresního soudu, že si mohla ověřit skutečný stav najetých km, neboť taková povinnost z platné právní úpravy nevyplývá. Poukázala na rozhodnutí NSS, č.j. As 70/2015-56, z něhož dovozovala, že na prodávajícího lze klást pouze požadavky, které jsou rozumné a přiměřené okolnostem. Jestliže podle citovaného rozhodnutí NSS by bylo nepřiměřené požadovat důkladné prohledání ojetého vozu za účelem možného nalezení skryté servisní knížky ke zjištění počtu najetých km, o možnosti ověření si této informace jiným způsobem, např. prohlídkou vozidla v autorizovaném středisku soud ani neuvažuje. Z toho dovozovala nepřiměřenost požadavku na

ověření stavu najetých km. Žalovaná dále namítala, že rozumný a průměrně opatrný spotřebitel v našem právním prostředí je alespoň obecně obeznámený s nešvarem přetáčení tachometrů, je-li mu sděleno, že skutečný stav najetých km není prodávajícímu znám, musí připustit možnost, že skutečný stav najetých km nemusí odpovídat. To je umocněno tím, že žalobkyně vědomě koupila vůz ve stavu značného opotřebení, což je dokumentováno obsahem protokolu o zkušební jízdě. Pokud se představa žalobkyně, která si ani řádně nepřečetla kupní smlouvu, rozchází s tím, co bylo zjištěno v rámci technické prohlídky, lze to přičítat jen na její vrub. Nesouhlasila s také s aplikací ust. § 55 obč. zák, dle něhož se smluvní ujednání ve spotřebitelských smlouvách nemohou odchýlit od zákona v neprospěch spotřebitele. Poukazovala na ust. § 616 odst. 3 obč., jakož i ust. § 597 obč. zák., které dávají prodávajícímu výslovné právo zprostit se odpovědnosti za vady prodávané věci, pokud její vadu předem kupujícímu sdělí. To výslovně písemně učinila. Předmětné ujednání o nesouladu v počtu najetých km ve smyslu ust. § 56 odst. 2 obč. zák. jednoznačně vymezuje předmět plnění smlouvy a tudíž se na něj zákaz odchylek od zákona ve smyslu ust. § 56 obč. zák. ani nevztahuje. Prodávající ve smyslu ust. § 596 obč. zák. splnila svou zákonnou poučovací povinnost a výslovně a prokazatelně upozornila kupující na vady předmětu koupě, o kterých věděla včetně nesouhlasu stavu najetých kilometrů, učinila tak v době sjednání smlouvy a splněním této povinnosti za vady, na které upozornila neodpovídá. Jestliže kupující přes toto upozornění smlouvu uzavřel, souhlasí s tím, aby věc měla vady. Z uvedených důvodů nepovažovala závěr soudu o neplatnosti ustanovení o zproštění se odpovědnosti za to, že stav najetých km v daném případě nekoresponduje se stavem tachometru, za správný. Navrhla, aby odvolací soud napadení usnesení změnil a žalobu zamítl.

Žalobkyně ve vyjádření k odvolání uvedla, že se žalovaná snaží vzbudit zdání, že žalobkyni před koupí výslovně opakovaně upozornila na skutečnost, že počítadlo kilometrů neudává skutečný stav najetých kilometrů a že jejich stav je jiný, než kolik je uvedeno na tachometru. K tomuto upozornění však nedošlo a nebylo to v řízení prokázáno. Žalobkyně nebyla na odlišný stav kilometrů upozorněna. Naopak byla pracovníkem žalované výslovně ujištěna, že počet kilometrů odpovídá a o žádné slevě na negarantování počtu najetých kilometrů nebylo vůbec hovořeno. Při vlastním jednání o koupi pak již žalobkyně po tomto ujištění nevěnovala údaji o negarantování počtu ujetých km ve smlouvě zvýšenou pozornost, a to i díky tomu, že ujednání o slevě 15.000 Kč na negarantování počtu ujetých kilometrů jí vůbec nebylo předloženo k přečtení. Kdyby tomu tak nebylo, žalovaná by riskovala, že by si mohla žalobkyně všimnout o několik řádků níže deklarované závady propadlé technické kontroly a emisí, tedy právní nezpůsobilosti k provozu na pozemních komunikacích, což by žalobkyni od koupě odradilo, neboť by nechtěla riskovat případné potíže při převozu vozu přes půl republiky do místa bydliště. Negarantování počtu najetých kilometrů natolik znevýhodňuje postavení spotřebitele, který je v tom případě v rámci úvah o stavu vozidla veden pouze cenou, že to fakticky znamená, že se žalovaná zříká a vylučuje do značné míry svou odpovědnost z vad předmětu koupě. Toto omezení práva žalobkyně je natolik významné, že na něj dopadá ust. § 55 obč. zák., že spotřebitel se nemůže vzdát práv, která mu zákon poskytuje, nebo jinak zhoršit své právní postavení a dále na něj dopadá § 56 obč. zák. o tom, že jsou neplatná ustanovení spotřebitelských smluv, která v rozporu s požadavkem dobré víry znamenají k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran. I kdyby žalobkyně přistoupila na tvrzení, že byla žalovanou ujištěna o tom, že skutečný stav najetých km 142 576 km není garantován, tak při nejistotě žalobkyně ohledně předpokládaného

technického stavu vozidla a opotřebovanosti jednotlivých komponentů, který se odvíjí zejména od počtu najetých km, by rozhodujícím vodítkem žalobkyně při koupi takového vozidla byla nabízená kupní cena vozidla, která má v tomto směru taktéž vypovídající hodnotu. V daném případě však i inzerovaná kupní cena 109.800 Kč (před poskytnutou slevou) a kupní cena nakonec sjednaná v uzavřené kupní smlouvě 103.500 Kč je stále dvojnásobná, než na kolik ocenil hodnotu vozidla znalec ve znaleckém posudku. Jak již bylo v řízení uvedeno, žalobkyně by si nikdy nekoupila vozidlo, pokud by jen tušila, že má najeto dvojnásobek udávaného počtu kilometrů a že má pouze poloviční hodnotu a že do něho bude muset investovat další desetitisíce korun spojených s výměnou opotřebovaných komponentů. Předmětný automobil skutečně při převzetí kupujícím nebyl ve shodě s kupní smlouvou dle ust. § 616 odst. 1 obč. zák., neboť žalobkyně i její manžel byli výslovně pracovníkem žalované utvrzeni v tom, že počet ujetých km odpovídá stavu tachometru. Závěry uvedené v rozhodnutí NSS sp. zn. 8 As 70/2015, kde bylo stanoveno, že na výrobce lze klást požadavky rozumné a přiměřené okolnostem (nelze klást prodávajícímu za vinu, že kupujícímu nesdělil údaje uvedené v servisní knížce, o jejíž existenci nevěděl) a to byl důvod pro uložení pokuty ČOI, nikoli pouze nesdělení informace o skutečném stavu najetých km, nelze vykládat tak, jak to činí žalovaná. Požadavkem zjevně nepřiměřeným není, aby prodávající jako vlastník daného vozidla a profesionál ověřil dostupnými prostředky, zda údaj na tachometru odpovídá skutečnosti či nikoli. Pokud byla žalovaná schopna údaj o počtu najetých km následně zjistit, není nepřiměřené, aby tak učinil již prodejce a nabízel k prodeji vozidlo, u kterého z pozice vlastníkem vozu bude moci garantovat skutečný počet najetých km. Jestliže žalobkyni mělo být dle žalované z médií známo, že nešvar stáčení tachometrů je v České republice typický, stejně tak je všeobecně známé, že stále více autobazarů v ČR začalo praktikovat praxi, kdy počet najetých km u všech svých vozů skutečně garantují. Tento jejich postup je praxí, která konečně reflektuje na požadavky zákona o informační povinnosti prodávajícího co do vlastností a jakostí prodávané věci a možného dopadu na odpovědnost za vady. Není pravdivé tvrzení žalované, že by splnila svou zákonnou poučovací povinnost a ve smyslu ust. § 596 obč. zák. výslovně a prokazatelně upozornila kupující na vady předmětu koupě, o kterých věděla, včetně nesouladu stavu najetých km. Ze strany žalované nešlo o upozornění na vadu tak, jak má na mysli ust. § 597 obč. zák., když pouze odmítla převzít odpovědnost za stav najetých km tím, že uvedla, že jej negarantuje. Údaj o počtu najetých km je jedním ze stěžejních ukazatelů charakterizujících vůz, technický stav, opotřebovanost jednotlivých dílů a má velký vliv na cenu vozu. Pokud prodávající za tento ukazatel odmítá převzít odpovědnost a jeho správnost negarantuje, vylučuje tím svou případnou odpovědnost za vady, které se u vozu s výrazně přetočeným tachometrem můžou vyskytnout právě s ohledem na větší faktickou opotřebovanost vozu. Navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil.

Krajský soud z podnětu včas podaného a přípustného odvolání přezkoumal napadený rozsudek, a to nejen z důvodů v odvolání uplatněných (§ 212, § 212a odst. 1 o.s.ř.). Odvolání shledal zčásti opodstatněným, avšak ze zcela jiných, než odvolatelem namítaných důvodů.

Krajský soud převzal skutková zjištění soudu okresního, jak se podávají z odůvodnění napadeného rozsudku, vyjma skutkového zjištění o výši obvyklé ceny vozidla ze znaleckého posudku znalce XXX, který tuto stanovil částkou 55.300 Kč. Lze dodat, že účastníci proti skutkovým zjištěním okresního výhrady nevznášeli, žalovaná nesporovala ani správnost

zjištění skutečného počtu najetých kilometrů předmětného vozidla ke dni prodeje žalobkyni – 296.000 Kč k XXX2013. Žalovaná v odvolání zásadě namítala toliko nesprávné právní posouzení věci soudem okresním.

Krajský soud nepovažoval postup znalce, který stanovil obvyklou cenu vozidla ke dni prodeje ve výši 55.300 Kč, za správnou. Znalec použil zcela nevhodné kombinace výpočtu časové ceny vozu (110.538 Kč) redukcí pořizovací hodnoty (1.061.900 Kč) koeficientem redukované technické hodnoty (8,10%) s připočtením časové ceny pneu a mimořádné výbavy, a výslednou cenu 110.538 Kč násobil koeficientem prodejnosti 0,50 %, jenž stanovil odhadem a měl ho porovnat s inzerovaným prodejem srovnatelných vozidel. Takové porovnání se však z posudku nepodává, a lze jej v této části označit za závěr zcela nepřezkoumatelný.

Krajský soud s ohledem na zásadu procesní ekonomie provedl k zjištění obvyklé ceny vozidla k datu uzavření kupní smlouvy důkaz porovnáním obvyklé ceny srovnatelných vozidel z veřejně přístupných internetových údajů největšího prodejce ojetých automobilu v České republice, společnosti AAA Auto.

Přitom vycházel z úvahy, že obvyklou cenou je cena, za kterou bylo lze ojetý vůz srovnatelné třídy, přibližně shodného roku výroby a se zjištěným počtem kilometrů (296000) pořídit k datu uzavření kupní smlouvy. Jestliže k datu uzavření kupní smlouvy mezi účastníky šlo o vozidlo XXX, pak k XXX2013 šlo o vozidlo 10 let staré a s výše uvedeným počtem (skutečně) najetých km.

Společnost AAA auto nabízí v ceně za hotové (údaj cena- rozumí se prodej za hotové včetně DPH; přičemž tzv. akční cena se týká prodejů uskutečněných formou touto společností sjednaného úvěru, kde je skutečná cena samozřejmě daleko vyšší), sedan, srovnatelné výbavy:

- XXX, najeto 286000 km, XXX, standardní el. výbava s klima za cenu 80.000 Kč,
- XXX, XXX, najeto 172000 km, st. el. výbava, za cenu 114000 Kč,
- XXX, 325000 km, st. el výbava, za cenu 70.000 Kč,
- XXX, najeto 250000 km, lux. výbava, za cenu 115.000 Kč
- XXX, najeto 161.000 km, srov. el. výbava, za cenu 100.000 Kč.

Při zohlednění stáří vozu, počtu najetých km, skutečnosti, že v obvyklé ceně se příliš nepromítá rozdílná kubatura motoru a výkon motoru 1,9 TDI dosahuje i vyšší výkon než 2,5 TDI navíc s výhodnější spotřebou a že na ne zcela vyhovující technický stav vozu byla nesporně poskytnuta sleva v částce 6.300 Kč, krajský soud porovnávací metodou z uvedené nabídky uzavírá, že odpovídajícím stáří vozu, výbavě, výkonu a počtu najetých km se jeví obvyklá cena 80.000 Kč. Kupní cena činila 103.500 Kč, proto lze mít za důvodný požadavek žalobkyně na poskytnutí přiměřené slevy z ceny vozidla v částce 23.500 Kč se zákonným úrokem od počátku prodlení se zaplacením této částky dle výzvy žalobkyně od 11.3.2014 do zaplacení. Názor u slevy v této výši a tedy také o obvyklé ceně vozidla k datu prodeje krajský soud zpřístupnil účastníkům a ti se s tímto údajem ztotožnili, smírné řešení ztroskotalo na nedohodě o náhradě nákladů řízení.

Okresní soud na posuzovaný případ správně vztáhl právní úpravu účinnou do 31.12.2013. S ohledem na to, že kupní smlouva, kterou účastníci podřadili režimu obchodního zákoníku (§ 409 a n.), se týkala vztahu mezi podnikatelem a spotřebitelem (žalobkyní), okresní soud správně v souladu s ust. § 262 odst. 4 obch. zák. aplikoval ust. občanského zákoníku nebo zvláštních právních předpisů o spotřebitelských smlouvách a jiná ustanovení směřující k ochraně spotřebitele, jestliže to bylo ve prospěch smluvní strany, která není podnikatelem.

Žalobkyně uplatnila po zjištění, že stav tachometru na zakoupeném vozidle činí dvojnásobek udávané hodnoty, práva z odpovědnosti za vady zboží při porušení smlouvy podstatným způsobem, a to ve formě přiměřené slevy z ceny zboží. Při tom důvodně odkazovala na ust. obč. zák. o spotřebitelských smlouvách.

Podle § 262 odst. 4 obch. zák. ve vztazích podle § 261 nebo podřízených obchodnímu zákoníku dohodou podle odstavce 1 se použijí, nevyplývá-li z tohoto zákona nebo ze zvláštních právních předpisů něco jiného, ustanovení této části na obě strany; ustanovení občanského zákoníku nebo zvláštních právních předpisů o spotřebitelských smlouvách, adhezních smlouvách, zneužívajících klauzulích a jiná ustanovení směřující k ochraně spotřebitele je však třeba použít vždy, je-li to ve prospěch smluvní strany, která není podnikatelem. Smluvní strana, která není podnikatelem, nese odpovědnost za porušení povinností z těchto vztahů podle občanského zákoníku a na její společné závazky se použijí ustanovení občanského zákoníku.

Dle § 55 odst. 2 obč. zák. ujednání ve spotřebitelských smlouvách podle § 56 jsou neplatná. Podle odst. 3 tohoto ustanovení v pochybnostech o významu spotřebitelských smluv platí výklad pro spotřebitele příznivější.

Dle § 56 odst. 1 obč. zák. spotřebitelské smlouvy nesmějí obsahovat ujednání, která v rozporu s požadavkem dobré víry znamenají k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran. Podle odst. 3 písm. b) tohoto ustanovení jsou nepřípustná zejména smluvní ujednání, která vylučují nebo omezují práva spotřebitele při uplatnění odpovědnosti za vady či odpovědnosti za škodu.

Dle § 616 odst. 1 obč. zák. prodávající odpovídá kupujícímu za to, že prodávaná věc je při převzetí kupujícím ve shodě s kupní smlouvou, zejména, že je bez vad. Podle odst. 3 tohoto ustanovení v případě, že věc při převzetí kupujícím není ve shodě s kupní smlouvou (dále jen "rozpor s kupní smlouvou"), má kupující právo na to, aby prodávající bezplatně a bez zbytečného odkladu věc uvedl do stavu odpovídajícího kupní smlouvě, a to podle požadavku kupujícího buď výměnou věci, nebo její opravou; není- li takový postup možný, může kupující požadovat přiměřenou slevu z ceny věci nebo od smlouvy odstoupit. To neplatí, pokud kupující před převzetím věci o rozporu s kupní smlouvou věděl nebo rozpor s kupní smlouvou sám způsobil. Podle odst. 4 tohoto ustanovení rozpor s kupní smlouvou, který se projeví během šesti měsíců ode dne převzetí věci, se považuje za rozpor existující již při jejím převzetí, pokud to neodporuje povaze věci nebo pokud se neprokáže opak.

Podle ust. § 622 odst. 3 obč. zák. jde-li o jiné vady neodstranitelné a nepožaduje-li výměnu věci, má kupující právo na přiměřenou slevu z ceny věci nebo může od smlouvy odstoupit.

Z kupní smlouvy uzavřené XXX.2013 se m.j. podává údaj stav tachometru 142576 km a u údaje skutečného počtu ujetých km je uvedeno nezjištěno (negarantujeme). Z protokolu o zkušební jízdě a předání vozu, který má být přílohou této kupní smlouvy, se opakují výše uvedené údaje o stavu tachometru a negaranci skutečného počtu ujetých km, s tím, že pod pozn. jiné je uveden údaj, že kupujícímu byla poskytnuta sleva 15.000 Kč z důvodu negarantování skutečného počtu ujetých km. V odst. 6 protokolu je pak uvedeno prohlášení, že prodávající neprovedl neoprávněnou manipulaci s počítadlem km a zároveň upozornění, že ani při vynaložení veškeré péče není schopen vždy zjistit případnou manipulaci s počítadlem km předchozím majitelem. Z tohoto důvodu neodpovídá za případný nesoulad stavu tachometru s reálným počtem najetých km a negarantuje počet ujetých km na tachometru prodávaného vozidla. Konstatuje se v závěru protokolu, že nenahrazuje kupní smlouvu, nýbrž tvoří její nedílnou součást a není samostatným dokumentem a může být použit se všemi ostatními dokumenty tvořícími kupní smlouvu.

Krajský soud shodně s okresním soudem shledává ujednání (s výhradou, zda ujednání v protokolu je vůbec dvoustranným ujednáním, pokud má charakter jednostranného prohlášení v dokumentu tvořícím přílohu kupní smlouvy) charakteru jednostranného prohlášení o neodpovědnosti za údaj o skutečném stavu najetých kilometru prodaného vozu za neplatný dle § 55 odst. 2 ve spojení s ust. § 56 odst. 3 písm. b) obč. zák., když se prodávající podnikatel nemůže zprostit odpovědnosti za vady prodané věci spotřebiteli jednostranným prohlášením, že podstatný údaj o vlastnostech vozu negarantuje. Údaj negarantuje (nezaručuje) je údajem navíc zavádějícím až klamavým ve spojení s uváděným stavem tachometru 142576 km. Prodávající totiž jasně neříká, že tento údaj ani on nepovažuje za nepravdivý, pouze jej skrývá za formulaci, že jej nezaručuje. Jestliže se pak ukázalo, že skutečný počet ujetých km je dvojnásobný, na což kupující spotřebitel upozorněn nebyl (např. formulací, že skutečný počet najetých km může být až 300.000 km), jde jednoznačně o minimálně o neodstranitelnou vadu ve smyslu ust. § 622 odst. 3 obč. zák., při které má kupující právo od smlouvy odstoupit nebo požadovat přiměřenou slevu do výše obvyklé ceny věci, jakou by měla pokud by prodávající podnikatel přistupoval k prodeji s odbornou péčí a skutečný počet najetých kilometrů prodaného vozu spotřebiteli při prodeji uvedl. Ke stejnému závěru pak vede i aplikace ust. § 616 obč. zák. při zjištěném rozporu věci s kupní smlouvou.

Jak v režimu obchodního zákoníku (viz § 422 a § 424), tak v režimu zákoníku občanského (§ 597 o.z.) platí, že prodávající odpovídá za vadu, které měla prodávaná věc v době převzetí kupujícím. V daném případě k datu uzavření kupní smlouvy. To s tím, že prodávající odpovídá za vady, které vyjdou najevo dodatečně, a to tehdy, pokud jde o vadu, na kterou kupujícího neupozornil (viz § 597 odst. 1 občanského zákoníku). V takovém případě má kupující právo na přiměřenou slevu ze sjednané ceny odpovídající povaze a rozsahu vady, jde-li o vadu, která činí věc neupotřebitelnou, má též právo od smlouvy odstoupit (viz § 597 odst. 1 občanského zákoníku s tím, že odvolací soud ve shodě s okresním soudem aplikuje toto ustanovení s odkazem na ust. § 262 odst. 4 obchodního zákoníku). Odvolací soud při svých úvahách vycházel také z rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 2.7.2014, sp. zn. 8 Tdo 728/2014, kde vyjádřil, že „počet ujetých kilometrů je při prodeji motorového vozidla jednou z podstatných skutečností určujících výši jeho prodejní ceny. Cenu a atraktivnost

ojetého vozu určuje především technický stav, rok výroby a intenzita s jakou byl používán předchozím majitelem. O těchto skutečnostech dobře odpovídá stav počítadla kilometrů.“ Nejvyšší soud České republiky dále v rozhodnutí ze dne 29.2.2012, sp. zn. 25Cdo 2516/2009, se vyjádřil ke splnění instruktážní povinnosti, která tíží prodávajícího dle § 9 odst. 1 a 2 zák. č. 634/1992 Sb. o ochraně spotřebitele. Ty vyložil s ohledem na konkrétní okolnosti jednotlivého případu, zejména povahy toho kterého výrobku. Je přitom třeba aplikovat princip proporcionality, tj. klást na výrobce pouze požadavky rozumné, přiměřené okolnostem, nikoliv požadavky nepřiměřené. To platí i pro posouzení otázky, o jakých nebezpečích, vyplývajících z nesprávného použití nebo údržby výrobku, je prodávající povinen spotřebitele poučit. Požadovat naplnění premisi v tom směru, že je „třeba hledat přiměřenou rovnováhu mezi ochranou spotřebitele na jedné straně a reálnými možnostmi prodávajícího na straně druhé a stanovit racionální hranici mezi odpovědností, již lze rozumně zatížit prodávajícího a náhodou (vyšší mocí), která již musí zatěžovat poškozené“. Obdobný požadavek stáhl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22.10.2015, č.j. 8As 70/2015-56, na splnění informační povinnosti prodávajícího při prodeji ojetého vozu v autobazaru. Požadoval tedy, aby na prodávajícího byly kladeny pouze požadavky, které jsou rozumné a přiměřené okolnostem.

Lze souhlasit v této věci se žalovaným, že mu žádný právní předpis neukládá prověření a zjišťování skutečného stavu počtu ujetých kilometrů. Žalovaný seznámil žalobce s počtem ujetých kilometrů, který byl označen na tachometru, na palubní desce a uvedl, že nemůže počet ujetých kilometrů zjistit a garantovat. V řízení pak bylo prokázáno, že stav uvedený na tachometru prodávaného vozidla a uvedený v kupní smlouvě, násobně neodpovídá skutečnému počtu ujetých kilometrů. Žalobkyně však nepochybně mohla minimálně vyžadovat, aby žalovaný, který vystupoval při prodeji jako profesionál, dostál svým povinnostem profesionála a byl tedy schopen rozpoznat případný diametrální rozdíl mezi deklarovaným a skutečným počtem ujetých kilometrů a na konkrétní znaky toho, že vozidlo má výrazně vyšší počet ujetých najetých kilometrů než je deklarováno, upozornit. V daném případě totiž nejde (jako například ve výše uvedeném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) o relativně malý rozdíl v počtu udávaných a skutečně najetých kilometrů, nýbrž o rozdíl zásadní. To již jenom v tom, že pokud by bylo vycházeno z počtu ujetých kilometrů na tachometru, činil by průměrný roční nájezd cca 15000 km oproti nájezdu dosahujícím cca 30000 km ročně. Takový rozdíl je potřeba považovat za tak zásadní, že se musel odrazit v technickém stavu prodávaného vozidla a prodávající při vynaložení odborné péče, kterou lze od něho vyžadovat jako od profesionála, měl zjistit rozdíly ve stavu automobilu oproti stavu, kdyby měl najeto jen necelých 150000 km a na tyto rozdíly žalobce jako kupujícího spotřebitele výslovně upozornit. Pouze tímto způsobem by bylo možné uvažovat, že došlo ke splnění informační povinnosti dle § 597 občanského zákoníku, tedy že byl žalobce upozorněn na vadu vozidla spočívajícího v tom, že počet udávaných kilometrů nemůže obstát, neboť tu jsou konkrétní znaky na předmětném vozidle, které naznačují výrazně vyšší počet ujetých kilometrů ve skutečnosti.

Jinými slovy, po žalovaném jako po profesionálu, mohl žalobce vyžadovat, aby byl schopen rozpoznat znaky o vyšším počtu ujetých kilometrů a na tyto znaky žalobce výslovně upozornil. Žalovaný se nemůže zprostit odpovědnosti v tomto směru tak, že paušálně odkáže na to, že negarantuje počet ujetých kilometrů.

Vedle toho krajský soud souhlasí s názorem okresního soudu, který informační povinnost posouvá od výše citovaných rozhodnutí dále, tedy v tom, že v dnešní době při vývoji technologií má každý možnost dostupnými prostředky si zjistit skutečný počet najetých km (např. prostřednictvím CEBIO, vyžádáním si údajů z předchozích STK apod.), o to více by ji měl využít prodávající podnikatel jako profesionál v daném oboru. Argumentaci žalované s odkazem na výše označené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ČR má odvolací soud za nepřípadnou s tím, že soudní praxe je povinna vyslat další signál, že nešvar přetáčení tachometru vedoucí k poškozování práv spotřebitele nehodlá v žádné formě tolerovat, ať již se jej dopustil předchozí prodávající nebo žalovaná.

Krajský soud proto napadený rozsudek změnil (§ 220 o.s.ř.) tak, že žalobkyni přiznal právo na přiměřenou slevu z ceny věci do výše obvyklé ceny ojetého vozu srovnatelných vlastností (typ, r.v., výbava, počet ujetých km) a ve zbytku návrh zamítl.

Vzhledem ke změně rozhodnutí soudu prvního stupně krajský soud znovu rozhodoval o nákladech řízení před soudem prvního stupně i o nákladech odvolacího řízení (§ 224 odst. 1,2 o.s.ř.). Aplikoval ust. § 146 odst. 3 o.s.ř., dle něhož i když měl účastník úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu.

Pokud jde o výši nákladů řízení před okresním soudem, krajský soud může pro stručnost odkázat na specifikaci účelně vynaložených nákladů řízení žalobkyně v řízení před okresním soudem, jak se podává z odůvodnění napadeného rozhodnutí, když k tam uvedeným nákladům řízení ve výši 39.774,- Kč je třeba připočíst náklady žalobkyně vynaložené na znalečné znalci XXX ve výši 2.000,- Kč, původně nesprávně obsažené v okresním soudem přiznané slevě z ceny věci.

Náklady odvolacího řízení pak sestávají z odměny advokáta žalobkyně dle § 7, § 13 a 14 vyhl.č. 177/1996 Sb. za dva úkony právní služby po 3.140,- Kč, dvou paušálních náhrad hotových výloh po 300,- Kč, náhrady za ztrátu času za 10 půlhodin po 100,- Kč za cestu advokáta ze svého sídla k odvolacímu soudu, a za cestovné za ujetých 420 km ve výši 2.216 Kč (průměrná spotřeba vozidle XXX 5 l nafty na 100,- Kč, cena 29,50 Kč, tj. 620 Kč + 1596 Kč základní amortizace), celkem 10.096 Kč.

Náklady řízení uložil žalované nahradit žalobkyni k rukám jejího advokáta vždy do tří dnů od právní moci rozsudku (§ 149 odst. 1, § 160 odst. 1 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné. Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení u Okresního soudu v Pardubicích. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR se sídlem v Brně.

V Pardubicích dne 14. prosince 2016

Mgr. Miloš Zdražil v.r.

předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Fifková

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Lukáše Páchy a soudců JUDr. Ivy Trávníčkové, Ph.D. a Mgr. Jiřího Kopeckého ve věci

žalobce: **XXX,** narozený dne XXX
bytem XXX
zastoupený advokátem Mgr. Janem Varhaníkem, LL.M.
sídlem Kainarova 62, Jihlava

proti
žalovanému: **Czech Invest Group s.r.o.,** IČO 25942395
sídlem Štrossova 272, Pardubice
zastoupený advokátem JUDr. Radomilem Mackem
sídlem J. M. Marků 92, Lanškroun

o zrušení smlouvy z důvodu neúměrného zkrácení,
k odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 23.10.2018, č.j. 18 C 99/2016-314, ve znění doplňujícího usnesení téhož soudu ze dne 14.11.2018, č.j. 18 C 99/2016-320,

takto:

I. Rozsudek okresního soudu **se zrušuje** a řízení **se zastavuje**.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů za řízení před soudem prvého stupně, ani za odvolací řízení.

III. Žalovaný je povinen zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Pardubicích náhradu nákladů řízení ve výši 14.649,99 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Shora uvedeným rozsudkem okresní soud zrušil kupní smlouvu uzavřenou dne XXX2016 mezi žalobcem, jako prodávajícím a žalovaným, jako kupujícím, na prodej automobilu XXX, a kupní smlouvu uzavřenou téhož dne mezi žalobcem, jako kupujícím a žalovaným, jako prodávajícím, na automobil XXX (výrok I.). Současně rozhodl o povinnosti žalovaného vrátit žalobci automobil XXX (výrok II.) a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení k rukám jeho advokáta ve výši 228.054 Kč (výrok III.) a povinnost nahradit České republice na účet Okresního soudu v Pardubicích náklady řízení ve výši 14.649,99 Kč (výrok IV.)

2. Rozhodoval o požadavku žalobce na zrušení obou kupních smluv z důvodu neúměrného zkrácení, protože při směně obou vozidel dne XXX.2016 hodnota vozu XXX dosahovala, s ohledem na zjištěné vady, několikanásobně nižší částky než 189.000 Kč (hodnota směňovaného vozu XXX), ale i několikanásobně nižší částky než 159.000 Kč (v kupní smlouvě uvedená cena vozidla XXX). Žalobce měl za to, že hodnota vozidla XXX byla ke dni uzavření kupní smlouvy 35.000 Kč včetně DPH.

3. Naopak žalovaný tvrdil, že kupní cena vozidla XXX byla v kupní smlouvě deklarované výši 159.000 Kč, a že veškeré výhrady a námitky uváděné žalobcem lze přičítat k funkčním nedostatkům vozidla, které žalobce objektivně měl a mohl zjistit při prověřování stavu vozidla, a které byly výslovně vymezeny v kupní smlouvě.

Shodu s prvopisem potvrzuje Kamila Jermářová.

4. Z odůvodnění vyplývá, že soud prvého stupně učinil skutkový závěr, podle něhož k únoru 2016 byla obvyklá cena vozidla XXX ve výši 189.900 Kč a obvyklá cena vozidla XXX ve výši 31.000 Kč. Po právní stránce pak uzavřel, že s ohledem na okolnosti uzavření obou kupních smluv a na projevenou vůli obou stran, se jednalo o směnu vozidel, kdy žádná ze stran neměla v úmyslu vyplácet si vzájemně kupní cenu, proto ani nedošlo k předání žádné finanční hotovosti. Žalobce se domáhal nároku z ust. § 1793 o.z. žalobou, kterou uplatnil ve lhůtě dle § 1795 o.z., přičemž žalovaný věděl, nebo musel vědět, o skutečnosti (nepřiměřenost ceny) zakládající hrubý nepoměr plnění. Proto okresní soud žalobě zcela vyhověl.

5. Rozsudek okresního soudu napadl odvoláním žalovaný a tvrdil, že rozhodnutí soudu prvého stupně je nepřezkoumatelné, neboť nebylo prokázáno, že by převod automobilu byl vzájemně podmíněným právním jednáním. Obšírně pak argumentoval, proč byl správný názor znalce XXX o výši obvyklé ceny vozidla XXX k únoru 2016 ve výši okolo 100.000 Kč a nikoliv, jak uzavřel soud prvého stupně, ve výši 31.000 Kč. V neposlední řadě brojil i proti přiznaným nákladům řízení žalobci, u nichž poukazoval na konkrétní úkony, které neměl za účelně vynaložené. Navrhl změnu napadeného rozhodnutí a zamítnutí žaloby.

6. V průběhu odvolacího řízení účastníci uzavřeli dohodu následujícího znění:

   1) Žalovaný na své vlastní náklady připraví vozidlo XXX tak, aby úspěšně absolvovalo technickou kontrolu.

   2) Správní náklady na technickou kontrolu nese žalobce.

   3) Po absolvování technické kontroly předá žalovaný vozidlo XXX žalobci v místě bydliště žalobce a zde si vyzvedne vozidlo XXX.

   4) Nejpozději do konce září 2019 zaplatí žalovaný žalobci 80.000 Kč na náhradu nákladů tohoto soudního řízení.

   5) Žalovaný se rovněž zavazuje nahradit náklady státu dle doplňujícího usnesení okresního soudu ze dne 14.11.2018, č.j. 18 C 99/2016-320.

   6) Po splnění bodu 1) - 4) se žalobce zavazuje vzít žalobu zpět.

   7) Jednatel žalovaného se osobně zaručuje za úhradu částky 80.000 Kč žalobci.

7. Na základě této uzavřené dohody účastníci požádají o odročení jednání na počátek října 2019 za účelem jejího splnění.

8. Podáním ze dne 28.10.2019 vzal žalobce žalobu v plném rozsahu zpět, navrhl zastavit řízení, žádnému z účastníků nepřiznat právo na náhradu nákladů řízení a uložit žalovanému povinnost, v souladu s uzavřenou dohodou, nahradit veškeré náklady státu, které v řízení platil.

9. Žalovaný k výzvě odvolacího soudu uvedl, že nevylučuje, že s ukončením řízení vysloví souhlas, avšak má za to, že již není vázán dohodou uzavřenou dne 23.5.2019 před odvolacím soudem. To proto, že k naplnění dohody dosud zcela nedošlo. Tvrdil, že žalovaný zajistil technickou prohlídku vozidla XXX a vozidlo bylo shledáno jako způsobilé provozu. V tomto stavu bylo předáno žalobci, kterému byla současně poukázána částka 80.000 Kč. Oproti tomu si žalovaný převzal vozidlo XXX a očekával zpětvzetí žaloby. Namísto toho žalobce dne 4.10.2019 sdělil e-mailem, že XXX nesplňuje technické požadavky na provoz, vykazuje zásadní vady, přičemž odkázal na závady specifikované v posudku znalce XXX uvedené v čl. 1.5.6. jeho znaleckého posudku a dále tvrdil, že s tímto vozidlem žalovaný najel neoprávněně několik desítek tisíc kilometrů. Vyzval pak žalovaného k náhradě škody 127.000 Kč a jako smír navrhl uzavřít dohodu o narovnání, kdy by se žalovaný zavázal zaplatit jako náhradu škody 95.000 Kč. Proto vyzval žalovaný emailem ze dne 9.10.2019 žalobce, aby nejpozději do 13.10.2019 vzal podanou žalobu zpět a vzdal se práva na náhradu nákladů řízení, jak bylo mezi účastníky před odvolacím soudem dojednáno a v případě, že tak neučiní ve lhůtě do 13.10.2019, žalovaný od dohody ze dne 23.5. 2019 odstupuje a očekává

vrácení zaplacených peněž. Protože žalobce během této lhůty žalobu zpět nevzal, považuje žalovaný své odstoupení od dohody ze dne 23.5.2019 za účinné a vyzval žalobce k vrácení zaplacených 80.000 Kč.

10. Přestože žalobce dne 15.10.2019 sdělil žalovanému, že v řízení pokračovat nechce a požádal o souhlas se zpěvzetím žaloby, nemá žalovaný podle svého vyjádření žádnou jistotu, zda předáním vozidel a zaplacením sjednané sumy jsou spory mezi účastníky vypořádány či nikoliv. Proto se obrátil na Znalecký ústav při VÚT Brno, aby posoudil stav vozidla XXX. Byť nemá dosud znalecký posudek k dispozici, podle předběžně vyslovených závěrů znalců VÚT Brno, mělo vozidlo XXX v době prodeje hodnotu v relaci okolo 90.000 Kč. Impulsem pro zainteresování znaleckého ústavu do této věci byla vedle chování žalobce i skutečnost, že po dobití baterie všechny závady vyplývající z diagnostického testu zmizely a vozidlo trpí jen dvěma lehkými závadami - netěsností nápravy a poškozením prachovky pákového mechanizmu řízení. Žalovaný oslovil i další znalce, znalecký ústav ANEXIS, s.r.o. a XXX. Dosud však pro značkou pracovní vytíženost neobdržel žádný znalecký posudek, a proto žádal odvolací soud o poskytnutí lhůty do konce ledna 2020 k definitivnímu vyjádření, zda se zpětvzetím žaloby souhlasí, či nikoliv, neboť tyto skutečnosti nebyly při uzavírání dohody mezi účastníky známy a bylo vycházeno jen z toho, že vozidlo XXX je vrak v hodnotě náhradních dílů.

11. Odvolací soud za těchto okolností považoval opakované vyjádření žalovaného, že nemůže dát souhlas se zpětvzetím žaloby do doby, než na vozidlo XXX bude vypracován znalecký posudek, za nesouhlas žalovaného se zpětvzetím návrhu (žaloby).

12. Podle § 222a odst. 2 věta před středníkem o.s.ř., nesouhlasí-li z vážných důvodů ostatní účastníci se zpětvzetím návrhu, odvolací soud rozhodne, že zpětvzetí návrhu není účinné. Podle ustálené soudní praxe se za vážné důvody opodstatňující nesouhlas se zpětvzetím návrhu považují zpravidla ty, z nichž vyplývá, že žalovaný má právní nebo jiný (morální, procesně-ekonomický apod.) zájem na tom, aby bylo o žalobě meritorně rozhodnuto. Vážný důvod k nesouhlasu se zpětvzetím žaloby má však žalovaný pouze tehdy, pokud ve věci nedošlo k mimosoudnímu vyřešení věci dohodou účastníků. Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 16.9.1999, sp. zn. 25 Cdo 1792/99, vyložil, že zastavení řízení na základě zpětvzetí žaloby ve fázi řízení po vydání rozhodnutí soudu prvního stupně je sice vázáno na souhlas druhého účastníka, avšak zároveň se vyžaduje, aby případný nesouhlas, má-li se stát příčinou nepřipuštění zpětvzetí žaloby soudem, byl podložen vážnými důvody. Zákon blíže nestanoví, co lze za vážné důvody na straně druhého účastníka považovat. S přihlédnutím k okolnostem konkrétního případu a k povaze uplatňovaného nároku je proto třeba vždy zvážit, zda nesouhlas se zpětvzetím žaloby je založen na právním či jiném (např. morálním, procesně-ekonomickém apod.) zájmu žalované strany, odůvodňujícím požadavek, aby o žalobě bylo meritorně rozhodnuto i přes nedostatek vůle žalobce (osoby oprávněné jinak disponovat návrhem na zahájení řízení) a pokračovat ve sporu. V tzv. sporném řízení je tento zájem zpravidla dán, jde-li o řízení, jež mohlo být zahájeno i na návrh žalovaného a jehož výsledkem je rozhodnutí mající povahu tzv. iudicium duplex (např. řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví), nebo tehdy, má-li meritorní rozhodnutí význam pro právní postavení žalované strany. To však platí pouze za předpokladu, že dosud nedošlo k platnému mimosoudnímu vyřešení věci dohodou účastníků, či k dobrovolnému splnění uplatněného nároku žalovaným.

13. Smyslem občanského soudního řízení (§ 1 a § 2 o.s.ř.) je především ochrana práva a právem chráněných zájmů účastníků zajišťovaná autoritativními rozhodnutími soudu. Pokud se v řízení, v němž se rozhoduje o uložení povinnosti k požadovanému plnění, zjistí, že toto plnění bylo již poskytnuto, odpadá samotná podstata sporu a rozhodování soudu nemůže vést k předpokládanému účelu; za této situace musí soud žalobu (pokud ji žalobce nevezme zpět) zamítnout bez ohledu na to, na kolik je, nebo alespoň byl, uplatněný nárok odůvodněn. Vezme-li tedy žalobce svou žalobu zpět proto, že uplatňovaná pohledávka zanikla splněním ze strany dlužníka, ztrácí spor z pohledu obou účastnických stran i z pohledu ust. § 1 a § 2 o.s.ř. své opodstatnění a veškeré důvody, které žalovaný uvede ke zdůvodnění svého nesouhlasu se

zpětvzetím žaloby, nemohou být považovány za vážné ve smyslu ust. § 208 věty druhé o.s.ř. (nyní dle § 222a odst. 2 věta před středníkem o.s.ř.).

14. V dané věci účastníci před zahájením jednání odvolacího soudu dne 23.5.2019 uzavřeli dohodu, která byla splněna a na základě toho vzal žalobce svůj návrh zpět v celém rozsahu. To je podstatné pro závěr, že důvody uváděné žalovaným, jimiž zdůvodňuje svůj nesouhlas se zpětvzetím žaloby, nemohou být považovány za vážné podle § 222a odst. 2 věta před středníkem o.s.ř. Dohoda účastníků byla splněna a bylo naplněno to, co žalobce žalobou požadoval. Došlo k vrácení předmětných automobilů. Z hlediska žalobního požadavku byl předmět řízení vyčerpán. Navíc, přes zpětvzetí žaloby i ustálený právní názor ohledně důvodů vedoucích k nesouhlasu se zpětvzetím žaloby, vyložený Nejvyšším soudem ve shora citovaným usnesení 25 Cdo 1792/99, si je třeba uvědomit, že v současné době se projednávaná věc nachází v odvolacím řízení, v němž nemůže být nový požadavek uplatněn-např. v podobě požadavku žalobce na náhradu škody za opotřebení vozidla XXX.

15. Odvolací soud proto postupoval podle § 222a odst. 1 o.s.ř., napadený rozsudek okresního soudu zrušil a řízení zastavil, když nesouhlas žalovaného se zpětvzetím žaloby považoval za nedůvodný.

16. O náhradě nákladů účastníků rozhodoval odvolací soud podle § 211, § 224 odst. 1 ve spojení s § 146 odst. 2 věta prvá o.s.ř., avšak vycházel přitom z dohody účastníků. Proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před okresním a odvolacím soudem.

17. O náhradě nákladů státu rozhodoval odvolací soud podle § 224 odst. 1 ve spojení s § 148 odst. 1 o.s.ř. a vycházel přitom opět z dohody účastníků. České republice na účet Okresního soudu v Pardubicích je tak žalovaný povinen nahradit náklady řízení, které stát platil, ve výši 14.649,99 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení. Lhůta k plnění pak vyplývá z § 160 odst. 1 věta před středníkem o.s.ř. Náklady státu jsou představovány znalečným vyplaceným znalci Ing. Jiřímu Bártovi ve výši 9.914,74 Kč (usnesení ze dne 28.2.2018 na č.l. 157), ve výši 1.270,50 Kč (usnesení ze dne 15.5.2018 na č.l. 204) a ve výši 1.905,75 Kč (usnesení ze dne 20.6.2018 na č.l. 235), dále znalečným vyplaceným znalci Bc. Danielu Pýchovi ve výši 1.925 Kč (usnesení ze dne 20.6.2018 na č.l. 234) a svědečným ve výši 3.634 Kč vyplacené svědkovi XXX (usnesení ze dne 11.10.2018 na č.l. 287). Celkem stát v řízení zaplatil částku 18.649,99 Kč, která je snižována zaplacenou zálohou na provedení znaleckého posudku ve výši 4.000 Kč dne 29.8.2017 (záznam o složení na č.l. 111).

18. Jen pro úplnost odvolací soud uvádí, že odvolací soud však již nemohl postupovat podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, a vrátit část zaplaceného soudního poplatku, neboť tento soudní poplatek z odvolání byl již konzumován při prvním rozhodování odvolacího soudu usnesením č.j. 23 Co 358/2016-57, ze dne 30.11.2016, kterým byl první rozsudek soudu prvého stupně zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Nyní pak, při dalším odvolacím řízení ve věci samé, již soudní poplatek z odvolání vybírán nebyl (položka 22 bod 13 Sazebníku poplatků).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.).

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud, dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, rozhodoval by o něm Nejvyšší soud ČR v Brně.

Pardubice 30. prosince 2019

Mgr. Lukáš Pácha v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Kamila Jermářová.

ELEKTRONICKÝ PLATEBNÍ ROZKAZ

Okresní soud v Pardubicích rozhodl vyšší soudní úřednicí Janou Kadlečkovou ve věci žalobkyně:

Česká kancelář pojistitelů, IČO 70099618, sídlem Milevská 2095/5, 14000 Praha

zastoupené: Mgr. Eva Vašková, IČO 73611263, advokátka, Opatovická 1659/4, 11000 Praha

proti

žalované: **Czech Invest Group s.r.o.,** IČO 25942395, sídlem Štrossova 272, 53003 Pardubice

o zaplacení částky 6 598 Kč s příslušenstvím

takto:

I. Soud **ukládá** žalované, aby do 15 dnů ode dne doručení elektronického platebního rozkazu

zaplatila žalobkyni

částku ve výši **6 598 Kč**

se zákonným úrokem z prodlení ve výši
8,25 % ročně z částky 6 298 Kč od 3. 2. 2021 do zaplacení

nebo

aby podala proti tomuto elektronickému platebnímu rozkazu do 15 dnů ode dne jeho doručení u Okresního soudu v Pardubicích **odpor**.

II. Žalovaná, která podala odpor, je povinna se ve lhůtě 30 dnů ode dne uplynutí lhůty k podání odporu proti elektronickému platebnímu rozkazu písemně v listinné nebo v elektronické podobě vyjádřit ve věci samé k žalobě, která jí byla doručena spolu s elektronickým platebním rozkazem.
Ve vyjádření je žalovaná povinna uvést, zda nárok uplatněný v žalobě uznává, popřípadě zda nárok uznává jen zčásti nebo co do základu. Uzná-li nárok, rozhodne soud na tomto základě o věci samé (o její části nebo o jejím základu) rozsudkem pro uznání (§ 153a odst. 1 o. s. ř.).
Jestliže žalovaná nárok uplatněný v žalobě zcela neuzná, je povinna ve vyjádření vylíčit rozhodující skutečnosti o věci samé, na nichž staví svoji obranu proti žalobě, a označit důkazy k prokázání svých tvrzení. K vyjádření musí připojit listiny, na něž se ve svém vyjádření odvolává.

Toto rozhodnutí obsahuje specifický identifikátor, na základě kterého je možno na internetových stránkách www.justice.cz v aplikaci infoDokument ověřit jeho autenticitu a získat elektronický originál rozhodnutí včetně informace o nabytí právní moci. Stránka také umožňuje podání odporu proti elektronickému platebnímu rozkazu.

Pokud vyjádření není podáno v elektronické podobě (např. prostřednictvím datové schránky nebo aplikace ePodatelny), je třeba jej předložit soudu v počtu **2 vyhotovení**.

Nemůže-li žalovaná podat ve stanovené lhůtě vyjádření ve věci samé, je povinna před uplynutím stanovené lhůty sdělit soudu, jaký vážný důvod jí v tom brání. Na výzvu soudu je povinna tvrzený vážný důvod prokázat.

Podá-li žalovaná proti elektronickému platebnímu rozkazu včas odpor, a jestliže se bez vážného důvodu ve věci samé včas písemně **nevyjádří** a ani ve stanovené lhůtě soudu nesdělí, jaký vážný důvod jí v tom brání, bude mít soud za to, že nárok, který je proti ní žalobou uplatňován, uznává. Soud proto ve věci samé rozhodne **rozsudkem pro uznání** (§ 153a odst. 3 o. s. ř.).

Podá-li žalovaná proti elektronickému platebnímu rozkazu včas odpor a nebudou-li splněny podmínky pro vydání rozsudku pro uznání, soud k projednání a rozhodnutí věci nařídí jednání.

III. Soud **ukládá** žalované, aby do 15 dnů ode dne doručení elektronického platebního rozkazu **zaplatila** žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **1 489 Kč** k rukám právního zástupce.

Poučení:

Včas podaným odporem se elektronický platební rozkaz zruší v plném rozsahu. Opožděně podaný odpor nebo odpor podaný tím, kdo k němu není oprávněn, soud usnesením odmítne.

Elektronický platební rozkaz, proti němuž nebyl podán odpor nebo proti němuž byl podaný odpor soudem odmítnut, má účinky pravomocného rozsudku.

Proti výroku, kterým bylo žalované uloženo, aby se ve věci samé písemně vyjádřila, není odvolání přípustné.

Proti výroku, kterým bylo žalované uloženo, aby se ve věci samé písemně vyjádřila, je možné podat námitky do 15 dnů ode dne doručení elektronického platebního rozkazu k Okresnímu soudu v Pardubicích , Na Třísle 118, 53095 Pardubice.

Proti výroku o náhradě nákladů řízení je možné podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení elektronického platebního rozkazu k Okresnímu soudu v Pardubicích , Na Třísle 118, 53095 Pardubice. O odvolání bude rozhodovat Krajský soud Hradec Králové pobočka Pardubice jako soud odvolací.

Nesplní-li povinná dobrovolně povinnosti uložené jí tímto elektronickým platebním rozkazem, může se oprávněná domáhat nařízení výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

Pardubice 27. září 2022

Jana Kadlečková
vyšší soudní úřednice

Toto rozhodnutí obsahuje specifický identifikátor, na základě kterého je možno na internetových stránkách www.justice.cz v aplikaci infoDokument ověřit jeho autenticitu a získat elektronický originál rozhodnutí včetně informace o nabytí právní moci. Stránka také umožňuje podání odporu proti elektronickému platebnímu rozkazu.

U S N E S E N Í

Okresní soud v Pardubicích se sídlem Na Třísle 118, 53095, Pardubice rozhodl vyšší soudní úřednicí Janou Kadlečkovou

ve věci

žalobce: **XXX,** s místem podnikání XXX

proti

žalovanému: **Czech Auto Pardubice s.r.o.,** se sídlem Štrossova 272, 53003, Pardubice, IČ 25942395

o zaplacení částky 6 782,-- Kč s příslušenstvím

t a k t o :

I. Návrh na vydání elektronického platebního rozkazu pro zaplacení částky 6 782,-- Kč s příslušenstvím **s e o d m í t á** .

II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se návrhem na vydání elektronického platebního rozkazu, který byl doručen Okresnímu soudu v Pardubicích dne 14. 6. 2013, domáhal uložení povinnosti žalovanému zaplatit žalobci částku 6 782,-- Kč s příslušenstvím.

Návrh však nebyl opatřen zaručeným elektronickým podpisem.
Podle ustanovení § 174a odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o. s. ř.), návrh na vydání elektronického platebního rozkazu, který neobsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti, nebo který je nesrozumitelný anebo neurčitý, předseda senátu usnesením odmítne, jestliže pro tyto nedostatky nelze pokračovat v řízení; ustanovení § 43 se nepoužije. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto usnesení.

www.justice.cz v aplikaci infoDokument ověřit jeho autenticitu a získat elektronický originál rozhodnutí včetně informace o nabytí právní moci.

Toto rozhodnutí obsahuje specifický identifikátor, na základě kterého je možno na internetových stránkách

Podle ustanovení § 146 odst. 3 o. s. ř. odmítne-li soud žalobu nebo jiný návrh na zahájení řízení, je žalobce povinen nahradit ostatním účastníkům jejich náklady. Protože žalovanému v souvislosti se soudním řízením žádné náklady nevznikly, rozhodl soud tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení u Okresního soudu v Pardubicích. O odvolání bude rozhodovat Krajský soud Hradec Králové pobočka Pardubice jako soud odvolací.

V Pardubicích dne 16. srpna 2013

Jana Kadleč k ová

Digitálně podepsal Jana Kadlečková
DN: c=CZ, o=OKRESNÍ SOUD V PARDUBICÍCH [IČ 00024988], ou=exekuční oddělení, ou=32, cn=Jana Kadlečková, serialNumber=P380195, title=administrativní pracovník Datum: 2013.08.16 08:15:45 +02'00'

Jana Kadlečková
vyšší soudní úřednice

Toto rozhodnutí obsahuje specifický identifikátor, na základě kterého je možno na internetových stránkách

www.justice.cz v aplikaci infoDokument ověřit jeho autenticitu a získat elektronický originál rozhodnutí včetně informace o nabytí právní moci.

Toto rozhodnutí obsahuje specifický identifikátor, na základě kterého je možno na internetových stránkách

ELEKTRONICKÝ PLATEBNÍ ROZKAZ

Okresní soud v Pardubicích rozhodl vyšší soudní úřednicí Bc. Petrou Kamasovou ve věci

žalobkyně: **Česká kancelář pojistitelů,** IČO 70099618, sídlem Milevská 2095/5, 14000 Praha 4 - Krč

zastoupené: JUDr. Robert Mrázik, IČO 12721891, advokát, Karlovo nám. 32/26, 67401 Třebíč

proti

žalované: **Czech Invest Group s.r.o.,** IČO 25942395, sídlem Štrossova 272, 53003 Pardubice

o zaplacení částky 4 578 Kč s příslušenstvím

takto:

I. Soud **ukládá** žalované, aby do 15 dnů ode dne doručení elektronického platebního rozkazu **zaplatila** žalobkyni

částku ve výši **4 578 Kč**

se zákonným úrokem z prodlení ve výši
12,75 % ročně z částky 4 278 Kč od 29. 9. 2024 do zaplacení

nebo

aby podala proti tomuto elektronickému platebnímu rozkazu do 15 dnů ode dne jeho doručení u Okresního soudu v Pardubicích **odpor**.

II. Žalovaná, která podala odpor, je povinna se ve lhůtě 30 dnů ode dne uplynutí lhůty k podání odporu proti elektronickému platebnímu rozkazu písemně v listinné nebo v elektronické podobě vyjádřit ve věci samé k žalobě, která jí byla doručena spolu s elektronickým platebním rozkazem.
Ve vyjádření je žalovaná povinna uvést, zda nárok uplatněný v žalobě uznává, popřípadě zda nárok uznává jen zčásti nebo co do základu. Uzná-li nárok, rozhodne soud na tomto základě o věci samé (o její části nebo o jejím základu) rozsudkem pro uznání (§ 153a odst. 1 o. s. ř.).
Jestliže žalovaná nárok uplatněný v žalobě zcela neuzná, je povinna ve vyjádření vylíčit rozhodující skutečnosti o věci samé, na nichž staví svoji obranu proti žalobě, a označit důkazy k prokázání svých tvrzení. K vyjádření musí připojit listiny, na něž se ve svém vyjádření odvolává.

Toto rozhodnutí obsahuje specifický identifikátor, na základě kterého je možno na internetových stránkách www.justice.cz v aplikaci infoDokument ověřit jeho autenticitu a získat elektronický originál rozhodnutí včetně informace o nabytí právní moci. Stránka také umožňuje podání odporu proti elektronickému platebnímu rozkazu.

Pokud vyjádření není podáno v elektronické podobě (např. prostřednictvím datové schránky nebo aplikace ePodatelny), je třeba jej předložit soudu v počtu **2 vyhotovení**.

Nemůže-li žalovaná podat ve stanovené lhůtě vyjádření ve věci samé, je povinna před uplynutím stanovené lhůty sdělit soudu, jaký vážný důvod jí v tom brání. Na výzvu soudu je povinna tvrzený vážný důvod prokázat.

Podá-li žalovaná proti elektronickému platebnímu rozkazu včas odpor, a jestliže se bez vážného důvodu ve věci samé včas písemně **nevyjádří** a ani ve stanovené lhůtě soudu nesdělí, jaký vážný důvod jí v tom brání, bude mít soud za to, že nárok, který je proti ní žalobou uplatňován, uznává. Soud proto ve věci samé rozhodne **rozsudkem pro uznání** (§ 153a odst. 3 o. s. ř.).

Podá-li žalovaná proti elektronickému platebnímu rozkazu včas odpor a nebudou-li splněny podmínky pro vydání rozsudku pro uznání, soud k projednání a rozhodnutí věci nařídí jednání.

III. Soud **ukládá** žalované, aby do 15 dnů ode dne doručení elektronického platebního rozkazu **zaplatila** žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **1 670,50 Kč** k rukám právního zástupce.

Odůvodnění:

1. Náklady řízení byly vypočteny dle § 14b odst. 1, 5 písm. a) vyhl. č. 177/96 Sb., a to odměna ve výši 750 Kč (2,5 úkonů à 300 Kč za přípravu a převzetí, podání návrhu a zaslání jednoduché výzvy k plnění) + 3 x 100 Kč (paušální náhrada) + 220,50 Kč (21% DPH) + 400 Kč (za uhrazený soudní poplatek).

Poučení:

Včas podaným odporem se elektronický platební rozkaz zruší v plném rozsahu. Opožděně podaný odpor nebo odpor podaný tím, kdo k němu není oprávněn, soud usnesením odmítne.

Elektronický platební rozkaz, proti němuž nebyl podán odpor nebo proti němuž byl podaný odpor soudem odmítnut, má účinky pravomocného rozsudku.

Proti výroku, kterým bylo žalované uloženo, aby se ve věci samé písemně vyjádřila, není odvolání přípustné.

Proti výroku, kterým bylo žalované uloženo, aby se ve věci samé písemně vyjádřila, je možné podat námitky do 15 dnů ode dne doručení elektronického platebního rozkazu k Okresnímu soudu v Pardubicích , Na Třísle 118, 53095 Pardubice.

Proti výroku o náhradě nákladů řízení je možné podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení elektronického platebního rozkazu k Okresnímu soudu v Pardubicích , Na Třísle 118, 53095 Pardubice.

O odvolání bude rozhodovat Krajský soud Hradec Králové pobočka Pardubice jako soud odvolací.

Toto rozhodnutí obsahuje specifický identifikátor, na základě kterého je možno na internetových stránkách www.justice.cz v aplikaci infoDokument ověřit jeho autenticitu a získat elektronický originál rozhodnutí včetně informace o nabytí právní moci. Stránka také umožňuje podání odporu proti elektronickému platebnímu rozkazu.

Nesplní-li povinná dobrovolně povinnosti uložené jí tímto elektronickým platebním rozkazem, může se oprávněná domáhat nařízení výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

Pardubice 4. června 2025

Bc. Petra Kamasová
vyšší soudní úřednice

Petra Kamasová

Digitálně podepsal Petra Kamasová Datum: 2025.06.04 14:51:45 +02'00'

Toto rozhodnutí obsahuje specifický identifikátor, na základě kterého je možno na internetových stránkách www.justice.cz v aplikaci infoDokument ověřit jeho autenticitu a získat elektronický originál rozhodnutí včetně informace o nabytí právní moci. Stránka také umožňuje podání odporu proti elektronickému platebnímu rozkazu.

ELEKTRONICKÝ PLATEBNÍ ROZKAZ

Okresní soud v Pardubicích rozhodl vyšší soudní úřednicí Janou Kadlečkovou ve věci žalobkyně:

ČSOB Pojišťovna, a. s., člen holdingu ČSOB, IČO 45534306, sídlem Masarykovo náměstí 1458, 53002 Pardubice- Zelené Předměstí

zastoupené: Mgr. Hana Štefanová, IČO 03266788, advokátka, Kodaňská 1441/46, 10100 Praha

proti

žalované: **Czech Invest Group s.r.o.,** IČO 25942395, sídlem Štrossova 272, 53003 Pardubice

o zaplacení částky 5 550 Kč s příslušenstvím

takto:

I. Soud **ukládá** žalované, aby do 15 dnů ode dne doručení elektronického platebního rozkazu

zaplatila žalobkyni

částku ve výši **5 550 Kč**

se zákonným úrokem z prodlení ve výši
12,00 % ročně z částky 5 550 Kč od 10. 2. 2025 do zaplacení

s náklady spojenými s uplatněním pohledávky ve výši 1 200 Kč

nebo

aby podala proti tomuto elektronickému platebnímu rozkazu do 15 dnů ode dne jeho doručení u Okresního soudu v Pardubicích **odpor**.

II. Žalovaná, která podala odpor, je povinna se ve lhůtě 30 dnů ode dne uplynutí lhůty k podání odporu proti elektronickému platebnímu rozkazu písemně v listinné nebo v elektronické podobě vyjádřit ve věci samé k žalobě, která jí byla doručena spolu s elektronickým platebním rozkazem.
Ve vyjádření je žalovaná povinna uvést, zda nárok uplatněný v žalobě uznává, popřípadě zda nárok uznává jen zčásti nebo co do základu. Uzná-li nárok, rozhodne soud na tomto základě o věci samé (o její části nebo o jejím základu) rozsudkem pro uznání (§ 153a odst. 1 o. s. ř.).
Jestliže žalovaná nárok uplatněný v žalobě zcela neuzná, je povinna ve vyjádření vylíčit rozhodující skutečnosti o věci samé, na nichž staví svoji obranu proti žalobě, a označit důkazy k prokázání svých tvrzení. K vyjádření musí připojit listiny, na něž se ve svém vyjádření odvolává.

Toto rozhodnutí obsahuje specifický identifikátor, na základě kterého je možno na internetových stránkách www.justice.cz v aplikaci infoDokument ověřit jeho autenticitu a získat elektronický originál rozhodnutí včetně informace o nabytí právní moci. Stránka také umožňuje podání odporu proti elektronickému platebnímu rozkazu.

Pokud vyjádření není podáno v elektronické podobě (např. prostřednictvím datové schránky nebo aplikace ePodatelny), je třeba jej předložit soudu v počtu **2 vyhotovení**.

Nemůže-li žalovaná podat ve stanovené lhůtě vyjádření ve věci samé, je povinna před uplynutím stanovené lhůty sdělit soudu, jaký vážný důvod jí v tom brání. Na výzvu soudu je povinna tvrzený vážný důvod prokázat.

Podá-li žalovaná proti elektronickému platebnímu rozkazu včas odpor, a jestliže se bez vážného důvodu ve věci samé včas písemně **nevyjádří** a ani ve stanovené lhůtě soudu nesdělí, jaký vážný důvod jí v tom brání, bude mít soud za to, že nárok, který je proti ní žalobou uplatňován, uznává. Soud proto ve věci samé rozhodne **rozsudkem pro uznání** (§ 153a odst. 3 o. s. ř.).

Podá-li žalovaná proti elektronickému platebnímu rozkazu včas odpor a nebudou-li splněny podmínky pro vydání rozsudku pro uznání, soud k projednání a rozhodnutí věci nařídí jednání.

III. Soud **ukládá** žalované, aby do 15 dnů ode dne doručení elektronického platebního rozkazu **zaplatila** žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **7 478,50 Kč** k rukám právního zástupce.

Poučení:

Včas podaným odporem se elektronický platební rozkaz zruší v plném rozsahu. Opožděně podaný odpor nebo odpor podaný tím, kdo k němu není oprávněn, soud usnesením odmítne.

Elektronický platební rozkaz, proti němuž nebyl podán odpor nebo proti němuž byl podaný odpor soudem odmítnut, má účinky pravomocného rozsudku.

Proti výroku, kterým bylo žalované uloženo, aby se ve věci samé písemně vyjádřila, není odvolání přípustné.

Proti výroku, kterým bylo žalované uloženo, aby se ve věci samé písemně vyjádřila, je možné podat námitky do 15 dnů ode dne doručení elektronického platebního rozkazu k Okresnímu soudu v Pardubicích , Na Třísle 118, 53095 Pardubice.

Proti výroku o náhradě nákladů řízení je možné podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení elektronického platebního rozkazu k Okresnímu soudu v Pardubicích , Na Třísle 118, 53095 Pardubice. O odvolání bude rozhodovat Krajský soud Hradec Králové pobočka Pardubice jako soud odvolací.

Nesplní-li povinná dobrovolně povinnosti uložené jí tímto elektronickým platebním rozkazem, může se oprávněná domáhat nařízení výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

Pardubice 12. května 2025

Jana Kadlečková
vyšší soudní úřednice

Toto rozhodnutí obsahuje specifický identifikátor, na základě kterého je možno na internetových stránkách www.justice.cz v aplikaci infoDokument ověřit jeho autenticitu a získat elektronický originál rozhodnutí včetně informace o nabytí právní moci. Stránka také umožňuje podání odporu proti elektronickému platebnímu rozkazu.

11 C 11/2025-69

USNESENÍ

Okresní soud v Pardubicích rozhodl samosoudkyní Mgr. Monikou Nečasovou ve věci

žalobkyně: **Czech Invest Group s.r.o.**, IČO 25942395
sídlem Štrossova 272, 530 03 Pardubice
zastoupená advokátkou Mgr. Lucií Popďakunikovou
sídlem třída Míru 450, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **XXX**, narozený dne XXX
bytem XXX

o nahrazení souhlasu s vydáním předmětu úschovy

takto:

Výrok II. rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 24.11.2025, č.j. 11 C 11/2025-62 se opravuje tak, že správně zní:

„II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 22 086 Kč k rukám právní zástupkyně žalobkyně Mgr. Lucii Popďakunikové do tří dnů od právní moci tohoto výroku rozsudku.“

Odůvodnění:

Dne 24.11.2025 byl ve věci vydán rozsudek, kterým bylo žalovanému uloženo souhlasit s vydáním předmětného osobního motorového vozidla (výrok I.) a dále rozhodnuto o nákladech řízení tak, že žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 22 086 Kč k rukám právní zástupkyně žalobkyně (výrok II.).

Soud při kontrole zjistil chybu ve výroku II. citovaného usnesení, kdy omylem zůstala v uvedeném výroku část „ve výši, která bude uvedena v písemném vyhotovení rozsudku“, když bez uvedení konkrétní výše nákladů řízení byl rozsudek vyhlášen při jednání soudu dne 24.11.2025. Následně pak při zpracování písemného vyhotovení rozsudku byla soudem uvedena konkrétní výše přiznaných nákladů řízení.

Podle § 167 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen o.s.ř.) ve spojení s § 164 o.s.ř. předseda senátu opraví v rozsudku kdykoliv i bez návrhu chyby v psaní a v počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí nebo není-li možné provést opravu ve stejnopisech rozhodnutí, vydá o tom opravné usnesení, které doručí účastníkům; jde-li o opravu výroku rozhodnutí, může odložit vykonatelnost rozsudku na dobu, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.

Vzhledem k tomu, že došlo ke zjevné nesprávnosti při písemném vyhotovení rozsudku ve výroku II. spočívající v ponechání části „ve výši, která bude uvedena v písemném vyhotovení rozsudku“, rozhodl soud nově tak, že opravil tento výrok uvedením celého správného znění, když vypustil část „ve výši, která bude uvedena v písemném vyhotovení rozsudku“.

S ohledem na shora uvedené tak byla uvedená chyba v písemném vyhotovení rozsudku ve výroku
Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Kaplanová.

II. opravena a rozsudek upraven tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení, když soud postupem podle ustanovení § 164 a § 174 odst. 4 o.s.ř. chybu tímto usnesením opravil jako chybu v psaní.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení, písemně dvojmo, prostřednictvím Okresního soudu v Pardubicích ke Krajskému soudu v Hradci Králové, pobočce v Pardubicích.

Bylo-li vydáno opravné usnesení týkající se výroku rozhodnutí, běží lhůta pro podání odvolání proti rozhodnutí znovu od právní moci opravného usnesení.

Pardubice dne 27. ledna 2026

Mgr. Monika Nečasová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Kaplanová.

ELEKTRONICKÝ PLATEBNÍ ROZKAZ

Okresní soud v Pardubicích rozhodl vyšší soudní úřednicí Lenkou Vondráčkovou ve věci

žalobkyně: **Česká kancelář pojistitelů,** IČO 70099618, sídlem Milevská 2095/5,

14000 Praha 4 - Krč

zastoupené: JUDr. Robert Mrázik, IČO 12721891, advokát, Karlovo nám. 32/26, 67401 Třebíč

proti

žalované: **Czech Invest Group s.r.o.,** IČO 25942395, sídlem Štrossova 272, 53003 Pardubice

o zaplacení částky 6 159 Kč s příslušenstvím

takto:

I. Soud **ukládá** žalované, aby do 15 dnů ode dne doručení elektronického platebního rozkazu **zaplatila** žalobkyni

částku ve výši **6 159 Kč**

se zákonným úrokem z prodlení ve výši
12,75 % ročně z částky 5 859 Kč od 25. 9. 2024 do zaplacení

nebo

aby podala proti tomuto elektronickému platebnímu rozkazu do 15 dnů ode dne jeho doručení u Okresního soudu v Pardubicích **odpor**.

II. Žalovaná, která podala odpor, je povinna se ve lhůtě 30 dnů ode dne uplynutí lhůty k podání odporu proti elektronickému platebnímu rozkazu písemně v listinné nebo v elektronické podobě vyjádřit ve věci samé k žalobě, která jí byla doručena spolu s elektronickým platebním rozkazem. Ve vyjádření je žalovaná povinna uvést, zda nárok uplatněný v žalobě uznává, popřípadě zda nárok uznává jen zčásti nebo co do základu. Uzná-li nárok, rozhodne soud na tomto základě o věci samé (o její části nebo o jejím základu) rozsudkem pro uznání (§ 153a odst. 1 o. s. ř.).
Jestliže žalovaná nárok uplatněný v žalobě zcela neuzná, je povinna ve vyjádření vylíčit rozhodující skutečnosti o věci samé, na nichž staví svoji obranu proti žalobě, a označit důkazy k prokázání svých tvrzení. K vyjádření musí připojit listiny, na něž se ve svém vyjádření odvolává.

Toto rozhodnutí obsahuje specifický identifikátor, na základě kterého je možno na internetových stránkách www.justice.cz v aplikaci infoDokument ověřit jeho autenticitu a získat elektronický originál rozhodnutí včetně informace o nabytí právní moci. Stránka také umožňuje podání odporu proti elektronickému platebnímu rozkazu.

Pokud vyjádření není podáno v elektronické podobě (např. prostřednictvím datové schránky nebo aplikace ePodatelny), je třeba jej předložit soudu v počtu **2 vyhotovení**.

Nemůže-li žalovaná podat ve stanovené lhůtě vyjádření ve věci samé, je povinna před uplynutím stanovené lhůty sdělit soudu, jaký vážný důvod jí v tom brání. Na výzvu soudu je povinna tvrzený vážný důvod prokázat.

Podá-li žalovaná proti elektronickému platebnímu rozkazu včas odpor, a jestliže se bez vážného důvodu ve věci samé včas písemně **nevyjádří** a ani ve stanovené lhůtě soudu nesdělí, jaký vážný důvod jí v tom brání, bude mít soud za to, že nárok, který je proti ní žalobou uplatňován, uznává. Soud proto ve věci samé rozhodne **rozsudkem pro uznání** (§ 153a odst. 3 o. s. ř.).

Podá-li žalovaná proti elektronickému platebnímu rozkazu včas odpor a nebudou-li splněny podmínky pro vydání rozsudku pro uznání, soud k projednání a rozhodnutí věci nařídí jednání.

III. Soud **ukládá** žalované, aby do 15 dnů ode dne doručení elektronického platebního rozkazu **zaplatila** žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **1 670,50 Kč** k rukám právního zástupce.

Odůvodnění:

1. Na nákladech řízení byla žalobkyni přiznána částka odpovídající soudnímu poplatku ve výši 400 Kč a dále v souladu s vyhláškou č. 177/96 Sb., advokátní tarif, náhrada za právní zastoupení podle § 14b ve výši 750 Kč (300 Kč převzetí a příprava zastoupení, 150 Kč jednoduchá předžalobní výzva, 300 Kč podání návrhu) + 3 x 100 Kč (paušální náhrada) + 220,50 Kč (21 % DPH).

Poučení:

Včas podaným odporem se elektronický platební rozkaz zruší v plném rozsahu. Opožděně podaný odpor nebo odpor podaný tím, kdo k němu není oprávněn, soud usnesením odmítne.

Elektronický platební rozkaz, proti němuž nebyl podán odpor nebo proti němuž byl podaný odpor soudem odmítnut, má účinky pravomocného rozsudku.

Proti výroku, kterým bylo žalované uloženo, aby se ve věci samé písemně vyjádřila, není odvolání přípustné.

Proti výroku, kterým bylo žalované uloženo, aby se ve věci samé písemně vyjádřila, je možné podat námitky do 15 dnů ode dne doručení elektronického platebního rozkazu k Okresnímu soudu v Pardubicích , Na Třísle 118, 53095 Pardubice.

Proti výroku o náhradě nákladů řízení je možné podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení elektronického platebního rozkazu k Okresnímu soudu v Pardubicích , Na Třísle 118, 53095 Pardubice.

O odvolání bude rozhodovat Krajský soud Hradec Králové pobočka Pardubice jako soud odvolací.

Toto rozhodnutí obsahuje specifický identifikátor, na základě kterého je možno na internetových stránkách www.justice.cz v aplikaci infoDokument ověřit jeho autenticitu a získat elektronický originál rozhodnutí včetně informace o nabytí právní moci. Stránka také umožňuje podání odporu proti elektronickému platebnímu rozkazu.

Nesplní-li povinná dobrovolně povinnosti uložené jí tímto elektronickým platebním rozkazem, může se oprávněná domáhat nařízení výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

Pardubice 7. března 2025

Lenka Vondráčková
vyšší soudní úřednice

Lenka Vondráčková
Digitálně podepsal Lenka Vondráčková
Datum: 2025.03.07 10:44:07 +01'00'

Toto rozhodnutí obsahuje specifický identifikátor, na základě kterého je možno na internetových stránkách www.justice.cz v aplikaci infoDokument ověřit jeho autenticitu a získat elektronický originál rozhodnutí včetně informace o nabytí právní moci. Stránka také umožňuje podání odporu proti elektronickému platebnímu rozkazu.